

M i* NICHITA STĂNESCU

A

ORDINEA CUVINTELOR

versuri

(1957 – 1983)

YOL. II

S

c

CUVÎNT ÎNAINTE DE NICHITA STĂNESCU

B

Prefață, cronologie și
ediție îngrijită de
ALEXANDRU CONDEESCU
cu acordul autorului

T

BIBLIO!

0

uu li,

17

R

Editura Cartea Urmăușca»»
1985

>009 V

ÎN DULCELE STIL CLASIC

—1970—

CĂTRE CITITORUL
CĂRȚII ACESTEIA

Înșiruirea de versuri din fața dumneavoastră este un fel de pasăre care zboară invers, — ca să repet o inspirată imagine a lui Borges.

Ea propune, din punctul de vedere al sentimentelor, sentimentul că apocalipsul a fost de mult, de foarte mult, și că amintirea lui poate fi considerată numai ca o sursă a cuvintelor reci, neschimbate în urlet.

N. S.

VEDERE ÎN ACȚIUNE

Am început să înțeleg câte ceva
din ceea ce știu:

In mine e un ochi
înăuntru meu.

Pină nu-mi zdrențuiesc trupul
în planete,
el nu-mi va atrage viața
la sine.

Și chiar dacă mă spinteci,
el,
ochiul dinăuntru meu,
nu va curge-n afară.

Strig: Dai
El este vederea în acțiune.
Nu are trup decât de jur
împrejurul lui.
Acționează înlăaftru, mai ales
înăuntru său însuși.

Are caracter abstract, -
deși pot bea apă peste ei,
apă cu pești
cu străfund de mare
cu tărâm,
cu dealuri, cu munți
la marginea câmpiei,
cu nori plutind în aerul acela...

Strig: Da!
Ochiul acesta nu se elimină.
El este vederea
în acțiune.

Ea vede. Eu sunt orb. Ea vede.

El e înlăuntrul meu,
și dureros și mișcător.

El e abstract, atât de abstract
încît
existența mea concretă
trece printr-un mare pericol.

El fără mine însă
nu există.

Eu fără el par a exista.
El e în mine.
Nu se vede.
E în acțiune.

INVIZIBILUL SOARE

Mari parașute coborau în ocean
capsula.
Noi stăteam ca niște cuvinte
alcătuind unii lângă alții
un înțeles de frază
o vorbire întrupată
a unei mari ființe.

Norii erau pleoape zdrențuite
dezvelind mereu acel albastru iris
și portocaliu.

Atunci am simțit cu toții
că începuse să răsară
marele, invizibilul soare.

Cuvintele ni se aprinseră
cu flacăra înceată și înaltă.

RIDICARE DE CUVINTE

Astfel, ca pielea
de pe o oaie tunsă, se ridică ziua.

Greu este să jupuiеști o piatră de șinele său.
Greu este să-l jupuiеști pe grec de amintiri.

Dar de ce să vorbim noi, aceasta!
La urma urmelor
și lumina arc piele,

și lumina poate fi jupuită...
Deci
și lumina este vinovată că este.

Vine aer curat
o dată cu mileniul.
Noi suntem frumoși;
De ce n-am fi frumoși?

Ne mîncăm unii pe alții
numai din foame
din adorație
din structură
din amor.
N-are importanță.
Noi suntem ceea ce suntem,
adică frumoși.

Port în inima mea sîngele
mereu nemișcat.
Port în ochiul meu lacrima
mereu sărată.

Port îngerul în mijlocul cerului.

MOARTEA PĂSĂRILOR

Deasupra de zarzări, de țigle, de coșuri
se înnoarează cu păsări.

Îngerul stă cu aripile-ntinse, foarte întinse.
Penele din stînga îi trec printr-un zid,

aripa din dreapta si-o reazemă de cracul copacului
de parcă ar trage în stele
un glonte arhaic al zborului...

Cum stă și cum fumează
țigare de la țigare,
îngerul
mereu își duce mîna la beregata,
mereu își duce mîna la beregata.

Aura lui afumată
i-a căzut în **jurul** gîtului
câ **un** ștreang.

\TTL să fiu spînzurat
de propriul meu har, de propriul meu har
afumat de tutun",
se gîndește îngerul.
„O **să** mor **și n-o** să mai fie înger ,
se gîndește îngerul, stînd –
cu aripile-ntinse, foarte întinse,
stînd
pe vine între o **casă și un** copac,
Bînd
acolo unde-1 ajunse dm urmă
starea.

Se înnoarează **cu** păsări,
cu păsări zburînde, zburate.
Ele-si pierd ouăle din zbor, ouăle
albe'și minunate. Ouăle, ouăle.

Plouă cu ouă, plouă
din norii de păsări ouă,
peste orașul de tinichea ploua cu **oua**
din norii de păsări zburate, zburmde, au. i~.ua.

Nu tună, nu fulgeră.
Plouă torențial cu ouă.
Nu se aude decît
coaja pleznind,
albușul curgînd,
gălbenușul murind.

...Corn țeapăn de melc
nemaivînd
un sine în care să se retragă
aiurînd,
orice atingere de orice, abhorînd.

Îngerul fumează țigare
de la țigare.
Plouă cu ouă, se-aude
mimai coaja spărgîndu-se,
albușul scurgîndu-se,
gălbenușul murîndu-se.

Se-ngroașă norul de păsări
peste orașu-ngropat, lipicios;
plouă cu ouă torențial
peste căruță și peste cal,
peste motor și peste canal.

îngerul își duce mîna întruna la gît,
țigara-ncleiată îi curge pe jugulară.
Miroase-a avort și a hoit nenăscut,
a oră barbară.

Rap! Crok! Coji de ouă murdare
îfundă burlane, canale.
E aripa) **îngerului** încleiată de zid și de pom.
Cu albușTcu gălbenuș, e lipită de om.

Ar vrea să se-azvîr'e
pe zdrelituri și să le clocească,
să refacă, să facă...
Să clocească deșurubatele gîrle.

Ouăle se ciocnesc între ele în aer.
Plouă torențial. Norul de păsări smintit
se-ntețește aripă-n aripă.
Plouă înghesuit.
Se sparge în aer oul de ou.
Plouă cu albuș, cu gălbenuș.
Aerul se lipește de albuș, de gălbenuș,
de albuș, de gălbenuș.
Și începe să plouă cu aer
pină cînd plouă cu tot aerul,
torențial, pînă cînd plouă **tot** aerul.

îngerul
mereu își duce mîna 'a beregată,
mereu își duce mîna la beregată.

Coboară aerul, se scurge în canale
pe lingă țurloaiile îngerului,
se scurge-n canale,
amestecat cu albușul
și tot gălbenușul.

îngerul încearcă să respire,
să se respire,
dar gura îi este sudată
cu albuș — o dată, cu gălbenuș — o dată,
și mereu își duce mîna la beregată,
și mereu își duce mîna la beregată...

'DESPRE LUPUL SIKGURATÎG

Cade lupul singuratic
pe laba-nghețind apatic
si adoarme și visează
îngeri pe zăpada trează.
Le mănîncă creierul
lepădîndu-și obiceiul.
După-aceea în alt vis
leapădă tot ce-a ucis,
într-un infinit dormind
visător și trimbulind...
Și rămîne-n vis flămînd
lupul șui și alergînd,
lupul cel din viitor
de arginturi și de or.
Si visînd în vis adoarme
dintr-o foame, dragă doamne,
cu care l-ai otrăvit
de din sus din infinit.

PIERDEREA CUNOȘTINȚEI PRIN CUNOAȘTERE

I

Pentru că tatăl meu și pentru că mama mea,
pentru că sora mea mai mare și pentru că sora mea mai mica,
pentru că diferiți frați ai tatălui meu și pentru ca diferite
surori ale mamei mele,
pentru că diferiți iubiți ai surorilor mek,
închipuiți sau reali,
pentru că rudele sărace și rudele bogate,
pentru că toti erau de față în casa copilăriei mele,
toti erau de față, Veniți întocmai și numai pentru mme,
pentru că toți se sculaseră din somn
și aceasta se vedea,

pentru că toți aveau acele fețe proaspăt ieșite din somn
și aceasta se vedea,
se vedea că veniseră pentru mine,
acolo, în casa în care mă născusem
de numai câteva decenii,
pentru că toți erau de față ca să mă vadă,
ca să mă vadă cum mă voi comporta, cum voi răspunde
ba mai mult decât atât, cum voi fi în stare să fiu,
nici eu nu m-am lăsat mai prejos
și am adus cu mine tot ceea ce puteam să aduc.

Ce am adus cu mine?
Am adus cu mine turma mea de lei străvezii.
Cum era turma mea de lei străvezii?
Ei erau după cum urmează:
ca jadul,
ca norul alb,
ca sticla moale.
Părea că se poate vedea prin ei.
Prin ei nu se putea vedea nimic.

Ei erau cât bivolii.
Precis erau cât bivolii
din moment ce coama lor și-o frecau de șoldul meu.
Deși animale se purtau ca niște arme.

Cum adică de se purtau ca niște arme?
Uite cum: unul dintre ei și-a pus labele străvezii pe partea
stîngă
și pe partea dreaptă a pieptului meu,
cu limbă străvezie mi-a lins fața nădușită,
cu limbă străvezie mi-a lins sternul.
Depune propria mea mamă mărturie de aceasta:
din dragoste și lingîndu-mă, leul mi-a rupt cămașa
și coasta.
Mama mea depune mărturie că așa a fost,
pentru că ea mi-a adus o nouă cămașă de piele

pe al cărei umăr drept înflorea o bubă roșie.
Și tot ea mi-a adus o nouă coastă,
ca s-o înlocuiască pe cea veche și ruptă.
Mama mea depune mărturie de aceasta,
pentru că mama mea când m-a făcut pe mine
m-a făcut înțelept și cu piese de schimb.

Ce mi-a făcut dublu?
Mai întâi mi-a făcut dublu pământul pe care calc.
Dacă se strică sub mine pământul
maică-mea mi-aduce altul sub tălpi
pregătit din timp
și, și încercat din vreme, antrenat
în diferite întrebări cosmice. *t*

Alt leu transparent mi se atârname
o dată cu mirosul iute al subțiorii de bărbat
ca o pușcă transparentă
trăgând din ea urlete transparente.
Nu invizibile, pentru că prin invizibil se vede.
Transparente, pentru că prin transparență nu se vede,
transparența fiind memoria plângândă
a tot ceea ce este invizibil.

În fața tuturor rubedeniilor mele am venit
cu turma de lei transparenți
pentru că trebuia să dau lupta cu invizibilul.

Leii se frecau unii de alții ca flăcările între ele.
Eram numai între bărbați, noi prietenii:
nici o leoaică nu era printre noi, nici o stea.
M-am oprit drept în mijlocul curții casei în care m-am născut.

Toate rudele mele s-au ridicat la cer,
s-au așezat albe și strălucitoare

ca și cornul lunii noi
alb și strălucitor
pe cerul fără nori.

Zarvă de lei transparenți mă înconjura.
Rideam ca să-mi liniștesc rudele
și ele chițcăiau timide
așa că noaptea începu printr-o ploaie de meteoriți.

Am cerut o țigară și tata a coborât pe o rază și mi-a aprins-o.
El a venit special pentru că voia să-mi explice ceva numai mie,
în așa fel încât ceilalți să nu audă ce-mi spune.

Am făcut un semn cu inima leilor transparenți care mă
înconjura.

Ei toți, haldăii, m-au strâns ca un inel al lui Saturn
tăcîndu-și mișcările,
și de jur împrejurul meu s-au așezat astfel
cum trebuie că erau așezate pe scutul lui Achile
anotimpurile, cînd Tethis, mă-sa,
venise să-i dăruiască scutul fierbinte,
arzînd pielea de pe degete,
proaspăt scos din cuptorul lui Vulcan.

Conversînd cu tine harul meu a tremurat.

Tata mi-a spus ce avea să-mi spună:
numai eu am auzit ce mi-a spus.
Voi nu ați auzit ce mi-a spus.
Nici tu nu ai auzit ce mi-a spus.

Am dat drumul leilor să fie din nou așa cum erau.
Am rînjit și le-am strigat:
„Au trecut vremurile cînd Achile purta un scut”.

Intre timp mi-am terminat țigara,
rudele mele argintii strigau pe cer;
se putea cînta pe cozile stelelor căzătoare,
pe țipetele lor de încurajare,
ca pe o harfă.

Un leu străveziu a început să-mi lingă rotula piciorului drept.
Mă gîdila plăcut.
Tocmai de aceea el mă linsese pe rotulă,
ca să mă facă să surîd rudelor mele.

II

Și în fine el a venit.
El era foarte tînăr și suav.
El era plin de bunăvoință.
Și nu părea deloc că are chef
să mă înfrunte.

Mai mult decît atît, el părea că plînge.
Oasele lui erau mai subțiri decît oasele mele.
Pielea de pe el era mai puțin iubită decît pielea de pe mine.
El a venit singuratic.
Timid.
Șchiopătînd din pricina marei lui singurătăți.

El a strigat cu voce de tînăr bărbat îndrăgostit.
El a strigat avînd grijă însă să-și aleagă sunetele strigătului.
De îndată strigătul lui se transformă într-o adresare.
Deci el mi se adresă:

Prin hubloul acela eu totuși m-am uitat la planeta aceea.

"Mi-a fost o rară frica,
mi-a fost un coșmar.
Planetă singură și plină de bube,
de bube cerești, neinfectate.
Iată, m-am întors, mi-a spus el,
și tu de ce vrei să mă înfrunți cu tot dinadinsul,
și tu de ce ai venit cu leii tăi străvezii în întâmpinarea mea,
și tu, îmi spuse el apucându-se către urechea mea,
tu, mai ales tu, de ce ai venit cu toate rudele tale
planetare?"

El era neobișnuit de melancolic,
deosebit de înfrigorat,
și tot timpul
îmi stârnea ciudata părere de rău
că nici eu și nici leii mei,
că noi, cei care îl întâmpinam,
nu aveam nimic muieresc în noi...
El mi-a spus surd:
„Ai mei toți s-au sugrumat de spaimă
când eu mi-am asumat plecarea
către dincolo”.

El s-a aplecat către urechea mea și mi-a zis:
„Deci să-ți spun totul, absolut totul;
voi încerca să-ți descriu ce am văzut prin hublou”.
„Nu”, i-am spus eu.
Brusc toți leii mei străvezii și-au căscat spre el bo
flămînde,
cu dinți străvezii,
flămînzi.

„Bine, mi-a zis el, dacă nu vrei să știi nu-ți spun”.
„Nu vreau să știi”, i-am răspuns.
„Să plec?”, m-a întrebat el.
„Cum o să pleci, i-am răspuns.

Nu vezi că sora mea e Îndrăgostită de tine?"
„Cheamă-ți rudele atunci, mi-a spus el, rămîn”.
„Nu chem pe nimeni, i-am răspuns, dar rămii”.

Leii străvezii ai mei
s-au lipit între ei.
Leii străvezii ai mei
brusc s-au foarte lipit între ei.

Ei au devenit un scut.
Mie mi s-a făcut somn și m-am culcat pe scut.
„Lasă-mă să te ridic și să te port pe scut”.
„Ridică-mă, am urlat, poarîă-mă”.

FEL DE SFÎRȘIT

Adevărata mînă n-o întind.
Nu ating cu ea decît cuvintele.
Altfel
copacul atins, de mirare s-ar trage în sine însuș
cum se trage în sine însuși cornul de melc
și ar deveni un punct.
Nu ating scaunul.
S-ar trage în sine însuși
și ar deveni un punct. '
Nici prietenii nu mi-i ating.
Nici soarele, nici stelele, nici luna.
Nu ating nimic.
Deși urăsc punctul, doamne,
locuiesc într-un punct.

ÂL MEU SUFLET, PSYHEE

A venit îngerul și mi-a zis:

– Ești un porc de cline,
o jigodie și un rît.
Pute iarba sub umbra ta care-o apasă;
mocirlă se numește respirația tal

– De ce, i-am strigat, de ce?

– Fără pricină!

A venit îngerul și mi-a zis:

– Mai străvezie este sticla
decît cel mai statornic gînd opac al tău!
In curînd ai să mori și viermi
îți voi forfoti în nări, în bot, în rît, în trompă!

– De ce, i-am strigat, de ce?

– Fără pricină! îmi zise îngerul...

Apoi îngerul, ah, îngerul, ah, îngerul, ah, îngerul
a plecat cu aripi de aur zburînd
într-un aer de aur.

Fluturi de aur

filfîiau în aura îngerului de aur.

El zbura aurit,

el era cu totul și cu totul de aur.

El se îndepărta către o depărtare de aur,
în care apunea soarele de aur.

El se îndepărta către o depărtare de aur,
în care apunea soarele de aur.

– De ce te îndepărtezi de la mine, i-am strigat,
de ce pleci, de ce?

– Fără pricină mi-a răspuns, fără pricină...

LĂUNTRUL OCHI

Desigur m-ai greșit c-un ochi mai mult
lăsat la mine-n întunec
de văd cu el de mai demult
cuvîntul greu cu care ferec...

Ei da, din cînd In cînd o mîna
s-ar mai putea să-mi smulg din umăr
ca să **te** și zăresc stăpînă, –
cal fugărit pe care-l număr

I-ha, cum treci, i-ha, în dreptul
ciotului smuls și sîngerat
din care ochiu-mi înțeleptul
fix te privește și mirat.

Din cînd în cînd îmi smulg piciorul
să las lăuntrului meu iris, –
sprinceană, trupul și pridvorul
pe care stai tu dreaptă Ibis.

Stai calule și pasăre
să paștem aerul și norii
și gheața **asta** zarzăre
care ne plouă dusul orii.

Hai, dă-mi la loc piciorul, mîna
și orb mă lasă înlăuntru-mi.
Dă-mi clipa, ora, săptămîna
și pe deasupra numai vulturi.

Am să mănînc puțin pămînt,
poate se mistuie cu el
interiorul ochi cel al lui „sunt”
în revederea lui acel –
„A fi mai orb decît am fost”
mai dinainte de-a mă naște,
„A fi mai mort decît am fost”
de dinainte de-a mă naște.

MĂIASTRĂ

Am născut o pasăre azi-noapte
pe cînd întindeam privirea
de la unu pîn'la șapte
contemplînd nemărginirea.

Din privirea mea gravidă
ea și-a scos clonțul lividă
și-a' zburat filf-filf departe
pînă dincolo de moarte.

Mi-am lungit privirea lungă,
foarte ruptă, sîngerîndă,
foarte neagră, pururi blinda,
ocolindă și plîngîndă.

Dreaptă, totuși tremurîndă...

ATICA

Urăsc orice piatră și invidiez
orice bucată de materie;
n-apuc să mor și inviez
și mi-e urît șimă sperie
liniștea sinelui lor
sirius cu însuși în brațe...

N-apuc niciodată să mor.
Am fețe, am fațe,
am ochi, ochiuri de apă

în care se azvîrle Ofelia, nebuna,
și nimeni n-o scapă, nimeni n-o scapă,
n-o trage la sine nici luna.

Să se iubească deci șinele cu sine,
singuratece sau singuratici,
dar ia-mă Doamne tu pe mine
și du-mă în țărmerii mării, în Atici...

HRANA

Ah, dar amplă limba ta,
ce pat dulce, ce saltea!
Dar și eu, sacră mîncare
Doamne-n burta dumitale.

TREI CAI

Ea mi-a spus, căci mă iubise, –
despre marele Ulise,
care tocmai plînsu-mi-se
de rău gînd, de negre vise.

El mi-a spus, căci mă urîse, –
despre lucrurile pînse,
despre vremurile scurse,
despre patemile duse.

Ei mi-au spus, căci mă uitară,-
despre-o grea și dulce seară
cînd trei magi din Sud picară
cu trei cai de sare-amară

Cu trei cai de unt-de-lemn,
cu trei cai de lemn solemn,
cu trei cai de rădăcină
în zăbale de lumină

Cii trei cai de chiparos
cu trei cai sculptați din os
de din osul meu din piept
potcovit și înțelept

...de cînd tu l-ai sărutat
cu un tandru nechezat.

DULCE CUPA MEA DE PIELE

Scoate-mi pielea de pe mine
poate vrei o amforă,
poate vrei să bei dulbine
Doamnă Verde Camforă.

Poate că le este sete
ale dumneavoastror plete,
poate că vă sunt uscate
paișpele cel de carate.

Poate eă vă este talpa
nepupată mult prea alba
și nesupt vă este sfîrcul
și mult prea pușin – prea multu¹.

Beți din cupa mea de piele
Doamnă, numai vinuri grele
Doamnă, numai vinuri roșii
Doamnă, numai vinuri verzi
Doamnă, numai vinuri albe
căci vă stau covor sub talpe
și la mînuri stau inel,
vina mea vă e cercel.

Pînă cînd și vîna mare
care e spînzurătoare,
caldă jugulara mea
chiar și ea vă e sanda.
Doamnă, beți din amforă
Doamnă Verde Camforă.

Capie și scabie,
teacă vă sunt sabie
care atîrnați de șoldul
zeului ce doarme-n Nordul
inimii și Precistii,
maieă-mii și maică-tn.

BALADĂ

Era un bot mare de cal
și Doamne, ce dinți mari avea.
Căderi de meteoriți în aval
dantura lui albă era.

El botul cel mare și lung
ah, Doamne cum și-l înclina
și dinții cei albi, nibelung,
Doamne, un cal nibelung
cred că era.

Si totuși nu-s iarbă nu, nu.
Nnicînd n-am fost iarbă, ah, Doamne...
Și totuși ce bot nesfirșit arata,
ce cal nibelung îmi părea
că vrea să mă pască, ah, Doamne.

TESTAMENT

Mă cirpesc cu vorbe, cu substantive,
îmi cos rana cu un verb.
Nobile paleative
de serv.

Iți scriu cu trupul meu viața
și' mersul stelelor ți-1 scriu.
Vocala cea mai lungă este ața
cu care mortu-1 cos, de viu.

Căci trebuie să dăm și mărturie,
altfel nimica n-ar mai fi,
în dulce scriere tîrzie
ținînd alături morți și vii.

Tu ombilic din care curge
vorbirea numai altor guri
fără să știm unde ne duce
în care dalbe viituri.

Incit nu știu cine trăiește —
cuvintul poate, **poate** trupul.
Zăpada albă Doamne, poate,
sau urma-n ea, **pe** care o lasă lupul...

N-AI SĂ VII

N-ai să vii și n-ai să morți
N-ai să șapte între sorți
N-ai să iarnă, primăvară
N-ai să doamnă, domnișoară.

Pe fundalul cel albastru
din al ochiului meu vast
meteor ai fost și astru
și incest ai fost, prea cast.

Uite-așa rămînem orbi
surzi și ciungi de un cuvînt.
Soarbe-mă de poți să sorbi
„S" e rece azi din sunt.

ATIT DE REPEDE

Atît de repede ne vine insomnia
brodîndu-ne ființe din afară.
Vrei pielea mea să-ți fie iia
care te-mbracă domnișoară?

Vrei tu să vreau să fii fiind
un fel de trup de arătare
și să te-nvăț cum ești murind
femeie-n pielea dumată?

în pietre vrei, în recii fulgi
în dulcele meu strigăt de iubire...
Stai, nu fugi, o, tu ce fugi
câlcind pe viața mea subțire.

CEL MAI BĂTRÎN

Noi am fost primii, oamenii aceștia din prezent.
Noi suntem cei mai vechi,
noi suntem primii, oamenii aceștia din prezent
și singurateci.

Peștii și păsările, iarba, arborii
au decăzut din noi, din noi
și umbra care-o lasă arborii
când sunt.

Noi suntem cei mai vechi,
iar tot ce este
e-o decădere din vechimea celor vechi,
e un semnal.

Noi am îmbogățit vederea și auzul,
mirosul, pipăitul
și gustul, ah, dar mai ales auzul
acestei decăderi.

ÎNCINS

Aș sta încins la șoldul tău
sabie scurtă, netocită
sau mult mai bine ar fi să-mi fie rău
cu fruntea între sîinii tăi, iubită.

Acoperit **de** răni adinei
te-aș fi-nvățat pămîntul cum e.
Matriță, trupul meu fu pentru stinci
și limba mea vorbire pentru lume.

Mai bine sabie la șoldul tău
ca iute la mînie doamnă,
tu între bine și-ntre rău
la mijloc să mă-nfigi sudalmă.

Rană să fiu, durere, singe,
și-al echilibrului cînd plînge,
lacrimă lungă, rea, de fier.
la cei ce nasc, la cei ce pier.

LOCOMOTIVE VECHI, TERASAMENTE, GREIERI

Locomotive vechi, terasamente, greieri străbăteau
copilăria mea de Ah, și Au
cu reci gutui în curtea de bazalt
cu cîini lătrînd în lanțuri și în salt.

Cerul avea o gaură în el,
în care-aș fi putut să cad mișel.
Dar mă țineam de cîini și de gutui
și încă **de** ceva, ce nu-i...

Nici ochiul ridicam, nici mâna
și nici căița ce-mi dăduse zîna.

Ciinii lătrau de spaimă-n lanțul lor,
și simburii gutuilor...

M-aș tine și acum de ei, dar unde-i
trupul de-âtunci, trăit și scurs
pe spata undei?
Astăzi mi-apare că e sus
un cui în palma lui Isus.

VOCI DE MULȚI OAMENI

Voci de mulți oameni la un loc
amestecate într-un singur sunet imens
urcă spinarea unui vierme de foc
sătul de buricul materiei dens.

Creste viermele magic, crește
cu două antene înfipite în timpanul meu
pe care-l roade și mijește
un soare de plumb al vorbirii și greu.

Nu-i sens, doamne, nu-i înțelegere
să-mi alerge pe zăpada auzului
și nici alergare, și nici alegere
în placenta văzduhului.

Ei tac călcați de o sanda divină
și se-aude numai un scîncet de copil,
dar viermele renaște pe colină,
ah, pe colina văzduhului umil.

Singur și mut cu limba smulsă
vreau un cuvint, doar un cuvint cu sens
în vremea vieții mele scursă
și de eres,

mîna s-o pun peste vocala lui
cum pe spinarea iedului
și să-i desfac în piept și-n brațe
divinele încolăcite mațe.

Am să-l jupoi de înțeles
o, vis, o, basm, tandru eres.

Dar singurul cuvint ce-l știu aieve
inapt să fie-i pielea albă
pe pîntecul suavei Eve;
la tandru gînd să-i fie salbă.

Dar răul meu de l-ar desface
oh, doamne-n dulce lumea ta
nicicînd n-ar mai fi zămislind o pace
măcar atîta cît era.

Auzi, auzi și tu, auzi
cum crește viermele vorbirii
de mult prea mulți vorbit și spus
sau adormit sub piramide?

Antena lui, auzul meu
și piatra ta cea mută, doamne, mută,
antena lui, auzul meu
te-mping pe ceruri și te mută...

ACEST BLOC DE NERVI

Acest bloc de nervi se-nvîrte încet
pe șenile.
El vine, da, vine direct
dulceașo, la tine.

O, lasă-mă să te iubesc cu trupul meu
pe care mi l-am fost cioplit din pietre,
ori din al treilea cîntat mereu
cel de cocoș pe care-l plînsese Petre.

Nu te cunosc și nici nu vreau,
dar ca un ochi mă pironeste aspră
vorbirea ta de singur zeu
și, și tăcerea dumneavoastră.

O, lasă-mă, să nu mai fii,
să fiu acela care-ți duce
mai înainte ca să-nvii
trupul tău alb, urcat pe cruce.

ÎN DULCELE STIL CLASIC

Dintr-un bolovan coboară
pasul tău de domnișoară.
Dintr-o frunză verde, pală
pasul tău de domnișoară.

Dintr-o înserare-n seară
pasul tău de domnișoară.
Dintr-o pasăre amară
pasul tău de domnișoară.

O secundă, o secundă
eu l-am fost zărit în undă.
El avea roșcată fundă.
Inima încet mi-afundă.

Mai rămîi cu mersul tău
parcă pe timpanul meu
blestemat și semizeu
căci îmi este foarte rău.

Stau întins și lung și zic,
Domnișoară, mai nimic
pe sub soarele pitic
aurit și mozaic.

Pasul trece eu rămîn.

MĂ LAS LOCUIT

Mă las locuit de o impresie sumară
beată poate.
Aseară desigur, aseară
erau cu mine amintirile toate.

Cerculă dragă, i-am spus.
Aceasta e vîna, artera.
Mai sus, mult mai sus, oho, mult mai sus
e himera.

Bea puțin. Iartă-mă. N-am apă.
E roșu și alb ca o ninsoare.
E fluid, otreapă.
E de sare.

Curvă, rămii, o, rămii,
o, rămii, rămii, cu mine.
Eu sunt bărbatul tău dinții
din desime.

MĂNUȘA

Trage-ți o dată mîna ta lungă, siderală,
din mine, mînușa ta oloagă,
și lasă-mi fierăria nervilor de boală
zălog ființei să îmi fie neîntreagă.

Prea mișc cum mișcă degetul tău lung
mai arătînd un adevăr,
din ce în ce mai rupt ajung,
mai capră și mai măr.

Ci trage-ți lungă mina ta,
și las-o
înfrigurată-n verdele nisip
și las-o răcită-n vidul negru
și las-o
pînă la Canopus
și lasă-mă, lasă-mă, lasă-mă,
cît timp am umbră
să-ncălzesc o piatră sau
o vale ne-nverzită, sumbră,
să-nconjur **cu** trupul meu
mîna prezentului mereu.

Ieși din mine, doamne,
nu-mi lua capul sîngelui, –
inima -

las-o oarbă, fără ochi, fără vedere
cu un romb într-însa de tăcere.

20 februarie, seara

GALBEN COPIL, OPRIT ÎN POZĂ

Galben copil oprit în poză și-nramat
fără suflare și dormind,
ți-aș spune-un basm adevărat
călare pe un cal murind.

Cine a tras în calul meu?
Cu ce săgeată, cu ce floare?
Beau apă azi din curcubeu,
el singurul nu mă mai doare.

Căutați-mă pe sub potcoava lui,
săpați' întruna și adine
poate-o s-ajungeți voi întii
dincolo de pământ.

ESTOMPARE

Din ce în ce te stingi, te ștergi
de peste sternul meu, făptură,
diră lucindă și, de melci,
tandă arsură.

Abia te țin într-un cuvint,
ori în albastrul meu iris,
iarbă-ncolțind dintr-un pământ
de somn, de vis.

Dacă-nchid ochiul, te strivesc în pleoape,
dacă respir, te-mping în aer,
neoglindito peste ape
tu, dulce vaer.

Ak, vine norul și mă șterge
ca an burete foarte rece.
Râmin ce-am fost, un tron de rege
din care ai plecat de mult...

DIN ACEASTĂ CARCASĂ

Din această carcasă de cal îmbătrinit
Înainte de vreme,
un suflet de licorn amețit
își scoate-o potcoavă-n poene.

El încă visează îngenuncheat
ca-ntr-o tapițerie medievală
o domnișoară cu chipul brodat
în pală beteală...

El încă mai tremură, când răsare
luna pe lume virgină, —
lung, străveziu și-n alergare
pe zăpada regină...

Vai, nechezatul dogit, i-ha, i-hav...
si-aceste fișii risipite de ceață,
ale carcasei sunt, de cal mult bolnav
in care aiurează de-o" viață.

-

I

MULT VECHII DE ROMANTICI...

De ce nu m-aș putea uita înfiorat
la brațul tău 'suav, cînd dormi,
atît de bine tu mirositoareo,
cu ochi închiși, enormi.

De ce n-aș crede că vin zeii
călări pe lungi miresme
ca să-și depună umbra lor
la tine' peste glezne...

De ce n-aș crede că exiști
tu ce respiri în unde, *I*
tu singură, văzuto doar cu ochiul
triunghiular, din frunte. *.*

ÎNTR-O MARE DE PLASMĂ *!T*

Intr-o mare de plasmă
se balansează o pasăre.
Ea care este a aerului,—acum
în altă stare, în altă culoare,
în altă mișcare,—acum
trebuie să'fie cu totul alta, acum.

Lipsește greutatea, dar lipsește
și viteza, și plutirea...
Se zbate pasărea într-o mare de plasmă
ca să-și păstreze granița aripii
și firea.

Poate că această stare nu va mai trece
niciodată,
poate că pasărea va rămîne definitiv în plasmă
și poate
că Înfioratul meu creier gînditor
va **rămîne mereu** locuit
de această fantasmă.

Noroc! îți spun ție pasăre măiastră.
Fii curajoasă gîndire!
Și nu te speria, creier al meu cercetat
de mîhnire...

SCURTĂ BALADĂ

Numai fereastra ta nu se stinge, nu.
Singură sus, lîngă cer, orbitoare,
ca un ochi mă fixează cînd trec
bolnav de vini imaginare.

Numai arborii tăi nu-și pierd în iarnă
frunzele verzi, pieritoare,
cînd trec cu ninsoarea sub ei
bolnav de vini imaginare.

Nici clinele tău schelălăind printre mașini,
cel cu patru picioare,
nici el nu mă latră cînd trec
bolnav de vini imaginare.

- Nici faptul că exist și tu o știi
nici faptul că sunt, nu te doare,
cînd invizibil mă agăț de cuvinte
bolnav de vini imaginare.

Hai judecă-mă, hai pedepsește-mă
cu nepăsarea ta, oarecare,
din ce în ce cum sunt mai bolnav
de vini imaginare.

DINȚI

Ne bucurăm pentru că bate vîntul, aerul repede,
copil, copilule, dragule, existență...
Din nenimica vieții noastre înflorim un mit,
o caretă, un flacon cu esență.

Respiră tu cît vrei să respiri!
Eu stau numai ca să te miros.
Nuntă fără de miri
îmi este fiecare os.

Trăiesc numai și numai pentru tine
ca să fii numai lîngă felul meu de trup.
Eu sunt un dinte și am ciolănime
în risul trist al botului de lup.

AUSWEIS

Scot singele șampilat la vedere.
Mi **se dă** drumul.
Scot **osul** sculptat la vedere.
Intirzii o secundă, dar mi **se dă** drumul.

Scot îndurătoarea limbă vorbită, – la vedere.
Dicționarele sunt pregătite, **așa** că mi se da drumul.

Dr ce «ni să treci, m-a întrebat moartea.
Soat liber, i-am răspuns,
«șă că na am chef să-ți răspund.
Ea a stat un timp descumpănită,
apoi, mi-a dat drumul.

Am pe mine toate ștampilele.
Dacă **vreți** să știți
eu, unul, sunt în ordine,
mie mi se dă drumul.

LEPĂDARE DE COPII

Lepădare de copii sunt cuvintele
de aer aripile.

De dulcele miros al mirilor,
de mărturie patrafirelor.

Smulgere de limbă este
prea frumoasa mea poveste.

SCRIPTURĂ

Să ieși în afară, să nu mai fii, să nu și nu,
ca și cum nici n-ai fi fost.
Efortul și munca de atunci și de acu,
e pasăre'fără zbor, fără rost.

Bătrînul doarme-n risipire.
E pescuit de sub pămînt
de undițele din nadire
ale copacilor planînd.

Ceva din carnea lui se face sevă,
șarpe și măr;
un fel 'de-a fi Adam și Eyă,
hrană goniților din adevăr.

NUMAI O CLIPĂ

Numai o clipă, spuse aerul
păsării care zbură
Numai o clipă, lasă-mă numai o clipă
să nu fiu de față cu dumneata.
Numai o clipă,'numai o clipă,
spuse inima singelui care venea
Numai o clipă, numai o clipă
lasă-mă singură de dumneata.
Numai o clipă, numai o clipă,
i-am spus morții care rînjea
cu roșii buze, cu albă dantură,
cu tu și cu A.
Lasă-mă numai o clipă
întârzie numai 0 clipă

î-am spus celei care venea.
Dar ea nici o clipă
n-avu vedere
nici pentru mine
nici pentru putere
căci se grăbea
se foarte grăbea...

SETE

Se dizolvă în mine, încet,
chipul tău de piatră solubilă
o, tu, dansînd un menuet,
pururea nubilă.

Mă vor bea cîndva, zeii
și vor simți în mine gustul tău,
cîndva, cîrîd întomna-se-vor teii
de sete și de rău.

Dar încă mai ninge, încă mai ninge
cu tine în mine rămîn înghețat
...suavă meninge
și somn tulburat.

POATE CĂ OCHIUL MEU VERDE

Poate că ochiul meu verde
ți-a căzut din zbor în palmă
în preadulcea ta mireasmă,
y odioasă doamnă.

Hai cu fița ta cea caldă,
stai pe el ca pasărea,
pînă cînd îi amorțește
în născare aripa.

Eu sînt orb, el cu vedere
va zbura din sînul tău,
doamnă ce ești la putere
astăzi peste vîzul meu.

LEGENDĂ

Trece o aripă deasupra
cît aproape toată vederea de mare.
Urlă iarba și șoarecii de cîmp,
plesnesc în sudoare cristalele de sare.

Inima balansează pînă dincolo,
și tu nu ești la subțioara mea.
Cîmpul se înclină cu o lumină,
lovit parcă de-o stea.

în cealaltă parte, orașul se ridică
vertiginos la nori, la peana
aripei care lung, trece
peste biserică, Ana.

Se surpă turla, zidul se crapă de ziuă,
tu unde ești nezidito?
Orașul te-o fi zvîrlit și pe tine în sps
In aripa care-am văzut-o...

ȘI ADEVĂRATĂ, - ȘI JUCATĂ

Ochiul se face frumos sau urît
de după ideea de dedesupt.
Timpul se face de semizeu
dacă „tu” îl iubește pe „eu”.

Se întomnează, cad frunze,
trec animale lehuze,
trece natura absurdă, natura
arzîndu-mi cuvîntul și gura.

Eu sînt o piatră-n strigare, o piatră, —>
un înger eu sînt, care latră
o dată
și încă o dată
și încă o dată...

DIN NOU, NOI

Bun, dar cu noi cum rămîne?
Ei au fost mari, tragici, sfinți...
Ei au mîncat pîine,
părinților noștri le-au fost părinți.

Dar noi, dar cu noi?...
Lor le-a fost frig, au pătimit,
au mers prin zăpadă, prin noroi,
au murit și s-au nemurit.

Noi trăim, cu noi cum rămîne?
S-a hotărît ceva? S-a hotărît?
Cînd anume și ce anume?
Suntem, dar ne este urît.

ERA CU NEPUTINȚĂ SĂ LE FIE FOAME

Stăteau cu maxilarele deschise și pline de pămînt,
chiar și rădăcina ierbii le trecea prin coaste
Această neînvingătoare oaste
cîndva-și zisese sieși: sunt.

La fel și pomii cu frunze verzi
ei stau umpluți cu aer între ramuri.

FELURI

Numai o idee rece
se cuprinde de cîrcei,
numai șapte, opt și zece
n-are urmă-n ochii mei.

E privirea dinlăuntru
gălbinoasă ca și untul
și grețoasă cum e zborul
care l-ar zbura dihorul

și-mpuțită de mirosuri
coronată de mirese
de reci oase și de osuri
alergate mult în glezne.

Noi nu suntem. Ce arvună
și ce stare mult prea bună
de a fi soi de mîncare
la un bot căscat, de zare.

Vine împăratul însă
și lasă mîncarea piînsă.

OBEDIENȚĂ

Cînd văz cum trece păsăretul
triunghiular și filfiind
și-auz cum urlă lin gornetul
lehuș, un aer trimbulind

și vechii prieteni nu mai sunt
decît o vagă-nchipuire
și-mi cîntă pe acest pămînt
popimea numai „deus irae”

numai atunci, numai acum, ^
numai cîndva, ce-a fost odată
cu spiță lungă și de fum
la crivăț poate voi fi roată.

CÎNTEC

Mă învelesc de frig într-o speranță
cum se-nvelește soba nou zidită
în reliefuri de faianță
cu focul pururi logodită.

Nu pune mîna peste mine dacă-i vară
căci n-ai să înțelegi nimic
stimată doamnă-domnișoară
din frig.

Ci vino cînd nu merge nimeni,
cînd nu avem picioare, vino
dar mai ales cînd voi fi orb,
lumino.

TOT UNIVERSUL NOSTRU ERA ALBASTRU ȘI GOL

Tot universul nostru era albastru și gol,
iar noi retrași în bulgărul numit pămînt
viață eram deasupra și la subsol
murind, murmurîrid.

Viii și morții viilor
unii într-alții și unii peste alții...

Tot universul nostru era albastru și gol.
Locul pe care-l ocupam, cei vii și cei morți
repede se ghicea sau domol
luat în neștire; sau tras la sorți.

Noi ne țineam unii de alții
Viii și morții.

STRIGĂTURI

Ce-ai de gând cu tine, fă,
subțire și galbină,
prună mult și paltină
icoane și datină?...
Vrei să fii tu rază, tu
groasă cum e mugetu
bătrână ca taică-tu
șchioapă
roabă
slabă?...
Ca și geana maică-tii
ca și i dintr-un a fi?...
Ce-ai de gând cu tine, fă,
măduvă
de văduvă?...
Inimă de viperă
vrei să fii, tu, liberă?...

PASĂREA VERIȘOARA

Deși miros ca și cum aș fi iubit,
deși îmi bat în'timpane prietenii imaginari,
deși viața mi s-a dus dracului,
deși locuiesc pe suprafața urmi ou,
deși fără tine nu mai pot a trăi defel,
deși cad cum cade lumina,
deși sunt apt de tine,
de ea...
Fîlf, pasărea zboară
deși, fîlf, pasărea zboară...
Rugați-vă de mine să răsar,

filf, rugati-vă de iarbă să fie verde.
Fîlf, filf,'
ce aer, Doamne!...

STARE

Pînă la urmă cade sub inimă
alunecînd de pe ea, – o mască sonoră.
Carnea străvezie a orelor
e mai pietroasă, cu fiecare oră.
Linia frîntă de fulger pieziș
ia locul privirilor goale.
Totul se trage-n jurul meu, înapoi
în largi și reci rotogoale,
și rămîn drept – (e un fel de a zice)
drept ca firul **de** plumb spînzurînd
la muchia roșie, nezidită
a unui singur și singur gînd.

MIT

Incapabil să pierd
inapt pentru fire,
alerg
în neștire.
Foarte greu mă primesc
să fiu cum sunt.
Locul ceresc
e sub pămînt.
Iar pămîntescul
mănîncă de foame cerescul.

IAR NU BARBAR..

*„Sunt fericit că m-am născut om jar
animal, bărbat iar nu femeie, grec iar
barbar...”*

Cînd starea ierbii se face verde
încît pare a vorbi
îmi pare rău și jale îmi este
că nu sunt grec.

Cînd se împodobesc în jurul semințelor
merele cu divina carne de măr
și vîntul le face să fie rotunde,
îmi pare rău și mi-e jale
că nu sunt grec.

Cînd trece și gerul cel mare
acoperindu-ne cu domnia sa,
lăsîndu-ne să-i fim numai umbră orbitoare
totdeauna numai dedesubt zburătoare
cum peștii din marea cea mare, –
îmi pare rău și mi-e jale
că nu sunt grec. •

Cînd sunt, cînd exist
cînd de acestea două nu-mi pare rău
mi-e jale că aș fi putut să fiu grec
dar nu sunt.

NUMĂRĂTOAREA

Numărătoarea începe cu doi.
Unul nu este numărabil.
Plouă doamne și transformă în noroi
sufletul meu de cîmp arabil.

Numărătoarea începe cu doi.
Unul nu este și nici nu există.
Pământ amestecat cu apă, noroi
se numește cu vorba cea tristă,

Numărătoarea începe cu doi,
dar, și sfârșitul...
Plouă peste infinit. Murdar de noroi
sau, născător de noroi e infinitul.

UNEORI

Mă visez în sala tronului
în cap la masa cea lungă
a cinei celei de taină
și bînd.
Roabele, patruzeci la număr
pe bezna nopții și strigate de mine
cu strigăt,
au venit și-și piaptănă părul negru,
iar eu
la flacăra pieptenului
coborît de sus în jos pe șuvițe, pe plete, pe coamă,
mă luminez.
Și-n tihnă rea
îmi beau paharul
cînd roabele patruzeci la număr
se piaptănă
și duhul electronului mă luminează.

CÎNTEC DE ÎNCURAJARE

Așa cum țăranul se urcă cu tălpile
pe oalele arse
ca să le dovedească
rezistente și de încredere
bune, la vânzare, –
îmi culc inima peste cuvinte
ca să le vădesc de nerupt
și zic:
încurajez femeia să nască,
iarba o încurajez să fie verde,
încurajez soarele să răsară!

ZVON

Fiarele înainte de zori
își scutură de pe sine tandrele putori
damfurile, izurile,
pătratele, prizmele.

Răsare obișnuința, legea, idolul,
nenăscutul, vag-plodul.
Este neliniștea care vestește
fiecăruia în singurătate că este.

Adică sudul,
adică nordul.

DE DRAGOSTE

Ea stă plictisită și foarte frumoasă
părul ei negru este supărat
mîna ei luminoasă
demult m-a uitat, —
demult s-a uitat și pe sine
cum atîrnă pe ceafa scaunului.
Eu mă înece în lumina
și scrișnesc în crugul anului.
Ii arăt dinții din gură,
dar ea știe că eu nu rîd,
dulcea luminii făptură
mie, pe mine mă înfățișează pe cînd
ea stă plictisită și foarte frumoasă
și eu numai pentru ea trăiesc
în lumea fioroasă
de sub ceresc.

A MEA

Singuratecă ea mă așteaptă să-i vin acasă,
în lipsa mea ea se gîndește numai la mine,
ea cea mai dragă și cea mai aleasă
dintre roabele sublime.

Ei i se face rău de singurătate
ea stă și spală tot timpul podeaua
pînă o face de paisprezece carate
și tocmai să calce pe dînsa licheaua.

Ea spală zidul casei cu mîna ei
și atîrnă pe dînsul tablouri
ca să se bucure derbedeul, e-hei
căzut de la ușă-n ecouri.

Ea își așteaptă bărbatul bețiv
ca să-i vină acasă
și degetele albe și le mișcă lasciv
pentru ceafa lui cea frumoasă.

Pregătindu-i-le de dezbătat
ea ține în boluri și zeama acră,
părul lung și negru și-l întinde de la ușă spre
să nu greșească bărbatul niciodată
drumul predestinat.

ÎNCERCARE DE SOMN

Cerc – încerc și tandră moarte,
tras în scoarțe pîn' la tîmple,
azi, nimic nu mă împarte
azi, știu tot ce-o să se-ntîmple.

Negru trag peste privire
și alung din creier, nodul
ce-mi legase-n amintire
sudul Doamne, doar cu nordul.

Din genunchi rotula dublă
o fac pernă pentru tine,
oboselii care umblă
să adoarmă azi pe mine.-

RUGARE

Dă-mi, Doamne, victorie,
ajută-mă să-mi înving dușmanii,
pielea de pe mine, marginea,
orele, anii.

SOMN

Nu mai apuc să mă culc cu tine
atîta nenorocită veghe
atîta insomnie, patule, vecine,
îmi cîntă-n ureche.

Ce cîntec?
Greață de piatră borțoasă
de soare cu lumină-n pintec
de gîndire țestoasă.

Dar eu țin minte, prin ținere de minte
vremurile împărate
cînd mugetul taurilor lăsa gravide
muierile din cetate.

ATÎT DE MÎNDRU EA MERGEA

Atît dc mîndru ea mergea
și-atît de galoș, singuratic.
Vedere mult prea mult-avea
albastru ochi al meu apatic.

Atît de tandru mirosea
cînd nara mea de bot de ciine
mult lungă o aduimeca
și azi și mîine.
Atîta viață amărită
stătea în ea mai risă-plinsă
atîta lapte de cucută
aș fi băut de doruri, însă,
ea s-a fost dus, ea s-a fost dus
doar de la mine
și doar o vorbă nu i-am spus
în veșnicie.

ORGA DE APĂ

Minunatul joc de ape foarte reci
din grădinile de regi
izbucnind din scurtă țeava
cea de fier
ca și otrava!
...care dragă meștere
    scrie-n aer peștere
    care dragă sunete
    scrie-n aer umblete...
Minunatul joc de apă foarte rece
din grădinile de rege, –
cînd se-oprește și cînd țeava
își coboară-n jos octava,
nimeni, vai, nu o mai crede
că tot ce-a făcut fu vreme,
vreme udă și jucată
care n-a fost niciodată!

SOLDATUL ȘI PASĂREA

Ești trist astă-seară, îi spuse pasărea,
văd **eu** că ești trist...
Nu, **nu** – răspunse soldatul.
Și totuși pari trist, zise pasărea cea albă,
pari trist.
Nu, nu sunt trist, răspunse soldatul,
nu, nu.
Iești trist astă-seară, văd eu,
ai ceva pe suflet – mai zise
pasărea albă.
Nu, nu sunt trist – și lasă-mă-n pace!
se răsti la ea soldatul.
Pasărea se desprinse de pe brațul lui
și zbură filfiind din aripile ei mari
și albe, foarte albe.
Unde-o fi plecat pasărea aia cuvîntătoare
ee trezi deodată soldatul, vorbind
singur.

BELGRADUL ÎN CINCI PRIETENI

—1971—

*Se dedică lui Adam Puslojiă
Srba Ignjatoviă
Anghel Dumbrăveanu
fi Petre Stoica*

A CUMPĂRA UN CÎINE

A venit îngerul și mi-a spus:
– Nu vrei să cumperi un cline?
Eu nu am fost în stare să-i răspund.
Cuvintele pe care i le-aș fi putut striga
erau lătrătoare.
– Nu vrei să cumperi un cîine? –
m-a întreat îngerul, ținînd în brațe
inima mea
lătrătoare,
dînd din sînge ca dintr-o coadă.
– Nu vrei să cumperi un cîine?
m-a întreat îngerul
în timp ce inima mea
dădea din sînge ca dintr-o coadă.

VITRIFICARE

A început să se vadă prin tine.
Uită-te ochiule, uită-te,
ești mult mai dur ca altădată
și mai nevorbitor.

Văd un animal uriaș
în timp ce face un ou uriaș.
Uită-te ochiule și înspăimîntă-te.

Sufletele au obosit.
Să sărutăm oul de pasăre
și să ne luăm adio
de la el.

Văd un animal uriaș.
Respirația lui este verde,
ochii lui sunt verzui,
dinții lui sunt verzi,
ghearele lui – dinți.

Uită-te ochiule, uită-te
și ia-ți adio.
Ă început să vadă prin noi
de la o vreme.

Simt că a început să vadă prin noi
de la o vreme,
ca și cum cineva ar privi
prin noi

Și spre ce privește nu știm.

FRICA

Eu aș putea s-o omor
cu o singură lovitură.
Ea râde spre mine,
ea surîde.
Ea ridică spre ochii mei
ochii ei strălucitori.

Ea întinde mîna spre mine,
ea scutură surîzînd, rîzînd
pletele negre.
Dar eu, aş putea s-o omor
cu o singură lovitură.
Acum, ea începe să spună cuvinte
suave, naive, de joc.
Se uită curioasă la mine,
se încruntă o clipă
și iarăși
surîde, rîde.
Se uită în ochii mei,
cu ochii ei lucitori.
în timp ce eu o contemplu
și aş putea s-o omor
cu o singură lovitură.

STRĂFUND DE OCHI

Valul venind spre mine a împietrit în aer
O, chiar și tu, iubito, ai rămas
într-o deplină nemișcare.

Și timpul are febră.
O, el mă arde.
Secunda este fixă ca o perlă
și stropii valului atîrnă-n aer.

Tu, atît apuc să strig, tu
și cuvîntul începe să se vadă
încet, încet, cum se vede lăsarea de noapte
cuvînt din două litere: tu.

Animal monstruos, – înțelesul –
s-a oprit, și începe să se vadă...

FEDING

Ah, cât de fericiți am fost noi doi,
ba nu, noi niciodată n-am fost fericiți,
dar vino tu, dansează-mi peste mâini,
dansează-mi peste palmile pe care ți le
întinse!

Cal potcovit, să-mi rupi falangele...
îmi rupi falangele
cal potcovit!

Dar cine alta se azvârle-n sus
ca jetul cel de apă al fântinii?
Și ruginești, o, ruginești...

Tu ai putea să frîngi din zbor
chiar vulturul...
și nu te saturi, nu te saturi,
ți-e gura roșie de pene.
de-nsîngerate pene.
Tu nu te saturi, nu!

Mai bine dormi pe umărul meu drept
copil suav și obosit.
Ah, dinții tăi de șobolan flămînd
rupind clavicula acestei ore...

Du-te, stinge-te, șterge-te!
Sau mai bine vino, lasă-mă
să-ți ling eu lacrima...

Otrava lacrimii abjectă, mincinoasă
atît de sinceră...
Ah, cât de fericiți am fost noi doi...
ba nu, noi niciodată n-am fost fericiți.

POETUL CA ȘI SOLDATUL

Poetul ca și soldatul
nu are viață personală.
Viața lui personală este praf
și pulbere.

El ridică în cleștii circumvoluțiunilor lui
sentimentele furnicii
și le apropie, le apropie de ochi
până când le face una cu propriul său ochi,

El își pune urechea pe burta cînelui flămînd,
și îi miroase cu nasul lui botul întredeschis
pînă cînd nasul lui și botul cînelui
sunt totuna.

Pe căldurile groaznice
el își face vînt cu aripile păsărilor
pe care tot el le sperie ca să le facă să zboare.

Să nu-l credeți pe poet cînd plînge.
Niodată lacrima lui nu e lacrima lui.
El a stors lucrurile de lacrimi.
El plînge cu lacrima lucrurilor.

Poetul e ca și timpul.
Mai repede sau mai încet,
mai mincinos sau mai adevărat.

Feriți-vă să-i spuneți ceva poetului.
Mai ales ferțiți-vă să-i spuneți un lucru adevărat,
Dar și mai și, ferțiți-vă să-i spuneți un lucru simțit.

Imediat el o să spună că el 1-a zis,
și o să-l spună într-așa fel
încît și voi o să ziceți că într-adevăr
el 1-a zis.

Dar mai ales vă conjur,
nu puneți mîna pe poet!
Nu, nu puneți niciodată mîna pe poet!

...Decît numai atunci cînd mîna voastră
este subțire ca raza
și numai așa mîna voastră ar putea
să treacă prin el.

Altfel ea nu va trece prin el,
și degetele voastre vor rămîne pe el,
și tot el va fi acela care se va lăuda
că are mai multe degete decît voi.
Și voi veți fi obligați să spuneți că da,
că într-adevăr el are mai multe degete...

Dar e mai bine, dacă-mi dați crezare,
cel mai bine ar fi să nu puneți
niciodată mîna pe poet.

...Și nici nu merită să puneți mîna pe el...
Poetul ca și soldatul
nu are viață personală.

RITUAL

Plîng în fața cifrei cinci –
cina cea de taină fără șase.
Unde sunteți voi cei care sunteți.

iară voi-care nu mai sunteți, •
unde sunteți?
Rupeți deci cuvântul, este trupul meu.
Sînge poate va și curge din silabă. '
Pentru voi voi face vin din V și I
și blîndețe dintr-un trup barbar.
Mă sărută cine mă sărută.
Eu rămîn cu voi cei unsprezece.
Suntem cinci de față, șase au plecat;
cina cea de taină plînge-n fața cifrei cinci.
Se întemeiază astăzi pierderea,
durerea, plecarea.

CALEAȘCA PENTRU FLUTURI

Avem prea puține osii
pentru roata de carne a trupului nostru.
– Unde te duci tu, caleașca pentru fluturi?
Unde te duci tu?
...Caleașca trece prin piața cea mare.
Plîngînd, eu alerg în urma ei.
Iarba o. întreb: A trecut pe aicea caleașca?
Iarba nu-mi răspunde nimica.
Copacii îi întreb: Au ați văzut vreun fluture în caleașca?
Copacii tac și le cad galbene frunze pe jos.
– Doamne, a fost înaintea mea o caleașca?
Cum, Doamne, s-o ajung din urmă?
– Ia-te după dîra de sînge, prostule,
îmi răspunse cerșetorul orb.

PUȚINĂ STICLĂ COLORATĂ

Paharele nenorocite
care sunt trupurile noastre,
doamne dă, doamne dă,
să nu le spargi chiar tu în mîna ta,
să nu le spargi chiar tu.
Mai bine bea puținul nostru creier,
ciorba de inger fiartă rău;
mai bine bea poșirca inimii de sînge
cu multă Dunăre' turnată-n ea.
Lasă-ne dacă poți să lași, –
o masă pe care morți să stăm,
să vină cei care ne știu
și să aducă luminări' de plîns
O, fii îndurător și nu ne rupe
în sfîntă mîna ta
puțina sticlă colorată prin care
părinții noștri mult privit-au.

PE CEL MAI DES

Umbra ramurei cu frunze
clătinîndu-se-n bătaia vuitului
nu mi-a izbit, doamne, trupul,
ci numai frig a lăsat
pe vorba mea de dragoste.
Treci tu, cuvîntule, dacă ai umbra
și lasă pata ta de neînțeleș
pe sufletul meu de azi, de ieri, de alaltăieri /
pe cel mai des, pe cel mai foarte des.
Plîng oile de mult prea multă lînă;
e sufocată clipa de mult timp.
Lasă tu A pe mine să rămînă
intim, viul Olimp.

Fac schimb cu mine însumi, doamne, –
mă dau pentru o umbră, pentru o capră,
pentru o piatră.

TRAGERE LA SORTI

Tragem la sorti
cu inima smulsă dintr-un străin.
Martorul întreabă: cap sau pajură?
Nici cap nici pajură, răspunde corul antio.
Inimă, pur și simplu.
Inimă pe toate fețele?
Inimă pe toate fețele!
Și unde este Omul cu M mare? „
Unde să fie? în moarte.
Dacă trageți la sorti cu inima Iul
unde vreți să fie?
Omul cu M mare se află în moartea cu m mic.

CINTEC DE ÎNCURAJARE PENTRU ZEUL ANDIA

Tu mă locuiești
cum măduva, osul
cum ploaia, norul
cum privirea, ochii

Dar eu sunt mort,
ca un glonte
tras în amintirile
unui nou născut

Dar eu nu mai sunt
aidoma locului
prin care s-a prăbușit
o stea în strigare

Dar eu sunt tu
alaltăieriul
cel de răsalaltăieri
cel de niciodată.

DUPĂ ÎNTOARCERE

Urlă în mine inima
ca pasagerul lucid
într-un avion ce se prăbușește
în flăcări.

Eu ard, ea urăște,
eu sunt dus, ea se duce.

E vinovat cuvintul *sunt*
vr>sunt.
Fă-mi doamne un pat
dn trupul rechinului.
El să-mi fie pernă,
el să-mi devoreze somnul.

Fă-mi doamne cearceaf din omizi
din urzici, din omag.
Să fiu absorbit într-o burtă
de cristal.

O, trup în trup, moartea mea
este o floare
în mâna unei morți cu mult
mai mare.

CE FEL DE TREN

Ce fel de tren mărfar ești tu
dacă ți-e trupul meu șină de carne;
Ce fel de măr ești tu
dacă ți-e ramură viața mea?

Eu locuiesc într-un tril
de privighetoare.
Dorm cu ceafa pe nota Do
și-mi încălț piciorul
într-un saxofon.

Du-te, îmi strigă ciocanul,
du-te,
du-te idiotule de cui de fier,
du-te;
Nu vezi că te bat în palma
unui crucificat?!

MĂREȚIA FRIGULUI
(romanul unui sentiment)

— 1972 —

– La ce vă mai gândiți; ce noi idei aveți, domnule Niels Bohr?*

– Ah, domnule Oppenheimer*, de câte ori îmi vine o idee nouă, îmi vine și ideea să mă spînzur.

(citat din memorie dintr-o carte împrumutată numai pentru o noapte)

* Domnului Oppenheimer îi plăcea poezia greacă, ceea ce nu l-a împiedicat să fie tatăl primei bombe atomice.

** Domnul Bohr nu gusta poezia, dar a desenat cit se poate de poetic prima schemă a atomului.

SCHIMBAREA LA FAȚĂ

Nu uitați: acum nu mi-e foame,
nu mi-e sete.
Punctul meu de vedere e punctul pietrei.
Nu sunt obosit, nu, nu sunt obosit
și nici nu mi-e sete
și nici n-am de gând să stau tolănit
pe timpanul vreunui crocodil.

Merg ca și cum aș sta,
și deși sunt sătul de aer, respir.
Nu, nu uitați; nu mi-e foame și
nu mi-e sete,
după cum nu mai sunt tânăr,
dar nici bătrîn nu sunt.

Boarea suavă a dimineții
o pot strînge de suava beregată
fără să fac vreun efort prea mare
și pot să dau și cu piciorul
în rîul subțire și firav
și fără pești în' el.
In rîul cu nimic mai presus
decît o coadă de cîine.

Dacă hotărăsc să fac ceva, fac.
Am cheltuit atîtea zile

Incit o zi în plus risipă
nici măcar nu mă face mai sărac.

Nici dorința de a supraviețui
nu mă face să respir mai des.
Nici moartea nu mi se mai pare
atît de măreață.

E bun sistemul acesta planetar,
dar nu mai mult decît atît.
E luminos soarele acesta
Luminos. Nu orbitor, nu orbitor.

Dacă n-ar mai răsări mîine dimineață
ar fi o mare pierdere.
Dar nu mai mult decît o mare pierdere.

Aș putea să biciuiesc lucrurile dar n-o fac.
Nu pentru că **n-aș** crede că lucrurile
n-ar simți durerea,
ci pentru că mi-aș uza inutil biciul.

Nu scot limba la tine,
ca să nu crezi că vreau să te gust.
Îți vorbesc numai.
E un fel de a scoate limba pe jumătate.

Dacă mă înțelegi – bine
Azi cît timp mă înțelegi voi fi bucuros.
Chiar fericit.
Dar numai azi.

Dacă nu înțelegi nimic, voi fi trist
iar către sfîrșitul serii, – melancolic.

Dar nu mai departe de această seară,
pentru că la miezul nopții
Tine Îngerul.

El îmi va spune*
– Am venit să te schimb!
– Schimbă-mă, am să-i spun.
Și el mă va schimba.

După aceea eu mă voi duce la cai
și îi voi spune:
– Calule, am venit să te schimb.
– I-ha, îmi va răspunde el,
iar eu n-am să înțeleg dacă trebuie
să-l schimb
«au dacă el vrea să-l schimb.

Și n-am să înțeleg dacă eu sunt pentru el
ceea ce este îngerul pentru mine.
– Am venit să te schimb, calule.
– Iha, i-ha, îmi răspunde calul.

CREȘTE ALTĂ IARBĂ

Crește iarba și în timp ce crește
mie nu mi se pare grozav că ea crește
și numai la un lucru mă gândesc
în timp ce crește:
– „Hai să ne strângem în brațe,
iai, să ne strângem în brațe”.

Zboară pasărea
tocmai pe deasupra mea.
Dar nu prea tare, dar nu prea ciudat.
Și nici prea cine-știe-ce, nu mi s-a părut
că zboară.
– „Hai să ne strângem în brațe”, mă gândeam
sau dacă nu cumva chiar spuneam:
hai, să ne strângem în brațe”.

Uwe între timp a murit. Eu
am făcut parte din echipa,
din îndurerata echipă, din acea echipă
de oameni care
i-au căutat trupul.
Murdarul de mine, în timp ce-l căutam,
părîndu-mi-se, apărîndu-mi-se...
strigam, dacă nu cumva chiar gândeam:
„– Hai să ne strângem în brațe,
hai, să ne strângem în brațe!”

S-a dus și ora de azi.
La radio s-a dat ora exactă:
„Cling, cling” sau „Peng, peng”
Toți își pbrivesc ceasurile
numai murdarul de mine
ca și cum nimica nu ar fi,
mă gândeam, sau poate chiar strigam:
„– Hai să ne strângem în brațe,
hai, să ne strângem în brațe!”

PLUSUNU MAI PUȚIN

Spune-mi poate că tuy secundă,
tu,
poate că tu ești dumnezeu
și nu vrei să-mi spui că tu ești

din dispreț pentru mine că nu știu
nu știu
când ai trecut.

Spune-mi, poate că tu, cuvînlule,
tu,
poate că tu ești dumnezeu
și nu vrei să-mi spui că tu ești
și mă disprețuiești pentru că am
limba smulsă.

Spune-mi, poate că tu ești
dumnezeu
și nu vrei, iarbă, să îmi spui
și mă disprețuiești că nu sunt
verde
și nenumărat
și nu vrei să-mi spui că tu ești...

Spune-mi, piatră, poate că tu,
poate că tu
ești dumnezeu
și nu vrei să-mi spui că tu ești
din dispreț pentru osul și nervii
din care-s înfăptuit.

Spune-mi, poate că tu ești
dumnezeu
și nu vrei, asinule, să-mi spui că
tu ești,
și mă disprețuiești că n-am patru picioare
și nu vrei să-mi spui —

Șoarece tu, poate că tu ești,
poate că tu, pomule, poate că tu
șarpe, poate că tu
porcule, frînghie,
sînge, roșcovă, poate că tu
nisipule, scoică, cerneală

poate eă tu, sticlă,
pasăre, roată, poate că tu
«îrmă, urzică, păianjen,
Petru, poate că tu,
cuțit, bufniță, păpădie,
dihor.,.

PRINȚUL GĂZÎND DE PE CAL

Prințul căzînd de pe cal
strivește-n cădere uri înger.
E sentimentul total
pentru care azi singer.

E steaua cea rea, e steaua cea gri,
e steaua cea verde
marele A și marele I
azi mă vor pierde.

însă spun totul, astăzi, chiar totul
șira cea rece de cîine,
urîtele labe și botul
lui Astăzi lătrîndu-1 pe Mîine.

MENUET

Vine un copil, faoe 6 reverență
și moare.
Vin doi copii,;fac o reverență
și mor.

"Vin trei copii, fac o reverență
și mor.
Vin patru copii,
fac o reverență.
Vin cinci copii,
fâc o reverență.
Șase vine singur.
După el vine o hienă,
după ea vine o liră.

Deodată apare îngerul.
El mă țintește cu ochii lui ficși în ochi
în timp ce zăngăne în mîna dreaptă
o monedă.
– Cap sau pajură? mă întrebă.
– Pajură!

SINGURĂ VEDERE

Ei au plesnit, au crăpat, s-au scurs
în aerul acesta infectat
și dus.

Risipă de pene albe și murdărite,
ningea,
ningea fără frig peste semne
și peste podea.

Eu v-am spus vouă să nu zburați –
le-am zis lor,
de ce ați vrut să vreți
și să vă încercați
mai jos, mult mai jos?...

Eu v-am spus vouă să rămîneți
să rămîneți ce sunteți.
De ce ați venit pînă' aici?

Stau, doamne, cu o sabie în mîna dreaptă
și în mîna stîngă stau, doamne
cu un bici.

Dar nu mai am ce tăia
și nici ce bate.

S-au sîrîmat prin venire spre mine,
de la stea spre mine,
de la cometă spre mine,
ființele gîndite și minunate.

Plouă cu sfărîmături.
Plouă, doamne, peste întregul de mine.
Au făcut explozie acele fapte
în care m-aș fi întrupat,
poate, mîine.

MARINĂ

înfășurat într-un val,
ștrîngînd în brațe un pește,
simt malul cu iarbă natal
cum mă izbește.

înfășurat într-un corp,
ștrîngînd în sine un cuget,
mi-e strigătul orb
lovit de un muget.

înfășurat într-un semn
cu gura pe-o cifră,
te-aud cum mă chemi
dulce hidră.

NOB

A e o literă. 1 altă literă
pe care nebunul de mine le cînta pe citera.
Clinele este un animal, iarba o planta
din care nebuna de tine se saltă.
Ochiul este o pierdere,
cuvîntul, derîdere,
pe care pe scîndura
orelor, udele,
viețile multe
ni ie salvăm.

CÎNTEC LENT

Cîine, iepure, cal, -taur...
felurite morți ușoare
de-ale mele voi sunteți, voi, de-ale mele
cînd nimic nu mă mai doare.

Iarbă, floare, ghindă, strugur...
morți posibile de ieri
cînd' eram cu limba smulsă
și urlînd.

Pietre și nisip și luciuri
o, voi dragi de' morți
de-ale mele și ieșite '
neînvingător'la sorți.

COMUNICARE

Se-neacă pe apa solzoasă lumina,
zeule mare!
Acum, chiar acum, când citești tu, cititorule
cuvintele acestea '
viața mea curge în fața ta
și viața ta curge în fața cuvintelor mele. '
Se-neacă pe apa solzoasă lumina.

MARINĂ

Geme acest apus de soare,
tăiată beregată
când pe o altă mare
plutește o fregată

Cad din lumina moale
reci frunze încă o dată
când pe o altă mare
plutește o fregată

Cuvintele sunt rare,
odată, niciodată

cînd pe o altă mare
plutește o fregată

Și verdele îmi pare
străpuns de o săgeată
cînd pe o altă mare
plutește o fregată

O mare suspendată
plutește ca un nour
cad pești de sus ca ploaia,
doamne,
înaintează o mare suspendată...

RUGĂCIUNEA

Iartă-mă și ajută-mă
și spală-mi ochiul
și întoarce-mă cu fața
spre invizibilul răsărit din lucruri.

Iartă-mă și ajută-mă
și spală-mi inima
și toarnă-mi aburul sufletului
printre degetele tale.

Iartă-mă și ajută-mă
și ridică de pe mine
trupul cel nou care-mi apasă
și-mi strivește trupul cel vechi.

Iartă-mă și ajută-mă
și ridică de pe mine
Îngerul negru
care mi-a îndurerat caracterul.

PÎNZA DE PĂIANJEN DE GOYA

Ea s-a îmbolnăvit de aer
exact în aceeași secundă când eu
m-am umplut de bube.
Ea era foarte palidă
cuprinsă de febra stelei polare.
Eu tocmai mă uitam într-o oglindă neagră
și ciocul de barză al inimii
strâns îl țineam cu dreapta
la încheietura mîinii stîngi
unde-ncepuse să-mi ciugulească secundele.
Ea era bolnavă de mov
de mult prea multul mov al privirii.
Greierul meu era umflat ca un steag
fiert în simunuri.
Aici pe acest culoar cu oglinzi
mi-am zis –
aici, tocmai aici unde este
locul cel mai puțin potrivit unei mărturisiri,
îi voi spune brusc ceea ce
vreau prin destin de atîta vreme să-i spun.
Ea purta o banderolă albă pe frunte
și leșina ușor pe spinarea secundeii.
Albă ca un vierme de măr,
ea tocmai părăsea carnea zemoasă
a clipei.
Eu mă acopeream de rîie, de bube,
de somn.
Mă arătam numai din profil
pe aerul poluat de respirație și negru

ca o monedă latină.
Ea era bolnavă de propria sa indiferență,
de propriul său răsărit.
Eu începusem să-mi rup memoria
cum rupi o cămașă murdară... _
– Lasă, am urlat, lasă, o să vină
îngerul naturii moarte să ne vadă
cu ochii lui de pînză de păianjen de Goya!
– Lasă, am urlat, o să-l chem
chiar pe el, chiar pe el!
Ea era albă și bolnavă ca mărul
tăiat cu cuțitul în două.
Eu îmi acopeream rana feței
cu verbe cînd iată
îngerul naturii moarte, planînd
se-apropie de mine în timp ce urlam
și-mi zise electric:
– Ești îndrăgostit, ești mov, ești
un porc de cîine!
– Taie-mă și mănîncă-mă, i-am strigat,
taie-mă și mănîncă-mă și satură-te!
Satură-te pînă ți se face greață și verși,
pînă mă verși peste femeia
pe care-o iubesc.

ÎNTREBĂRI

Trăim un prezent pur?
A trăi înseamnă timp?
Timpul este tot ceea ce nu înțelegem?
Timpul este tot ceea ce nu suntem noi?
Există timp acolo unde nu este nimic altceva?
Timpul este fără să fie?
Timpul este însuși Dumnezeu?
Inima mea bate în timp?
Sunetele, mirosurile,
pipăitul, gustul, vederea

sunt chipuri ale timpului?
Timpul este legat de lucruri?
Timpul este legat de cuvinte?
Gîndurile sunt timp?
Timpul este însuși Dumnezeu?
A fi, înseamnă timp?
A avea, înseamnă timp?
Ceasurile sunt bisericile noastre
de mîină sau de buzunar,
de perete...
Ne rugăm luînd cunoștință
de bătaia lor înscrisă pe cadrane...

FRIGUL, SAU A DOUA CONFESIUNE A RĂULUI VISĂTOR

– Sunt cinci arbori în fața ta
dar numai unul este adevărat.
Care-i dintre ei? Care?

– Sunt cinci oglinzi dar numai una
îți oglindește chipul.
Care-i chipul tău? Care?

(într-adevăr, spre seară
cinci lune stau în echilibru
pe cerul vlnăt-albastru)

– Care dintre ele este cea adevărată?
Care dintre ele?

(îngerul serii mă hărțuiește întruna
cu întrebările lui friguroase)

– Timpul nu are greutate. De ce
Încerci să-l cântărești
pe spinarea calului obosit, de ce?

(într-adevăr, s-a făcut foarte frig
spre seară și cinci lune stau
In echilibru pe cer)

– Care dintre noi este cel adevărat,
eu sau tu, care din noi
există Într-adevăr? Care?

(Ah, și îngerul serii este
din ce în ce mai friguros
iar mie mi-e frig de-a binelea).

INTIMIDARE

Pun vorba mea de dragoste cum imblinzitoarea de lei
capul în gura leului.
Se va lăsa din nou peste noi
o înserare cocoșată ca o cămilă.
Din nou ni se va face dor de ceva
sau de cineva,
din nou vom tăcea numai din spaima aceea
-că ar putea un liliac să zboare peste litera A.

DESPRE STAREA DE ZBATERE

Ca și cum un tăiș superior
mi-ar fi despărțit norii de vîrfurile munții
așa se zbate trupul meu uriaș, decapitat,
lăsîndu-și pe cer capul fugitiv.

Nu poate să moară deși nu mai știe
ceea ce pentru el, odinioară, a fost viața.
Contemplă ochiul de sus
trupul de jos și în zbatere
Din văgăuna gîtului țîșnește
un stol de păsări ciripitoare și verzi
Mîna își înfige ghearele
ghearele lungi c'ît un taur fiecare în parte,
mîna își înfige ghearele
în miraj
Ochiul suspendat privește
deznădăjduita zbatere.

Corabia de carne prinsă în furtună
nu se scufundă niciodată
Ajută-mă catedrală frumoasă
văzută de mine în alt oraș
Bate cu clopotele tale
dezordonata clipă.
Mă rog la tine frumoasă catedrală
tu, care ești în alt oraș,
fă să se verse peste mine
bunătatea l'niștii
Nici o diferență nu este între trupul acesta
și trupul oricărui fluviu
decapitat dintr-o dată de delta
cea vurbitoare.
Ajungă la tine, frumoasă catedrală,
cîrdul de păsări roșii
care urlînd, croncănind, chihotind
din gîtul retezat – se ridică la cer.

Primește-le catedrală frumoasă
pe limba clopotului tău, primește-le
Ajută-mă catedrală frumoasă
văzută de mine în alt oraș
Dă-mi liniștea, catedrală frumoasă,
și altfel de moarte.

CĂTRE SOLDAT

Vor veni în fața ta, –
urlînd și strigînd:
– „Avem patru mîini fiecare, avem patru
nu-ți aduci aminte
cum ai zis că ai vrea și tu
să ai patru mîini?”

Tu soldatule, stai drept, tu
soldatule nu-ți scoate arma
de pe umăr
și nici baioneta din teacă!

Yor veni la tine și-ți vor spune:
„Avem patru picioare, două inimi avem
șapte Ochi, trei limbi ascuțite;
iar în spinare
opt rînduri de aripi pale
și cinci rînduri de plăci.
N-ai zis tu că ti-ar place să fii
astfel?
N-ai zis-o tu, chiar tu?”

Soldatule, tu să stai drept.
Nu-ți scoate arma
de pe umăr și nici

baioneta din teacă.
Atîta îți zic: Descurajează-il
Descurajează-i!

LECȚIA DE ZBOR

Mai întâi îți strîngi umerii,
mai apoi te înalți pe vîrful picioarelor
îchizi ochii
refuzi auzul.
îți spui în sine:
acum voi zbura.
Apoi zici:
Zbor

Și acesta e zborul,

îți strîngi umerii
cum se strîng rîurile într-un singur fluviu.
Îți închizi ochii
cum închid norii cîmpia.
Te-nalți pe vîrful picioarelor
cum se înalță piramida pe nisip.
Refuzi auzul,
auzul unui singur secol,
și-apoi îți spui în sine: ta:
acum voi zbura
de la naștere spre moarte.
După aceea zici:
Zbor
Și acesta e timpul
Îți strîngi rîurile "
cum strîngi umerii
te înalți pe behăitul caprelor

Zici: Nevermore.
Și apoi:
filf
dai din aripile altcuiva;
și apoi
ești el,
iar el
este pururi altcineva.

ÎN LANDA DE PIATRĂ

Ar trebui să existe și pentru trădători un altar.
Și pentru lași și pentru curve ar trebui
o biserică, o biserică spre alinare...
Ah, Încep să nu mai fiu,
și nu dintr-o dată și măreț,
ci rînd pe rînd
cite rînduri sunt pe lumea asta,
cite absențe de biserici sunt pe lumea asta,
chiar în landa aceasta...

Nu există biserică
pentru rugăciunea ofilirii florii...
Unde, suflete, să se roage iepurele împușcat
și unde să își plîngă lacrima de rugină
pușca vînătorului mort?

Oare pietrele pe care calcă roțile și caii,
au ele vreun dumnezeu al pietrelor?
Și dacă au un dumnezeu al lor
în ce biserică de piatră stau
In genunchi de piatră, pietrele?

FĂRĂ INIMĂ

Sunt atât de fericit astăzi
de parcă mi-aș lua la revedere de la viață
de parcă mi-aș băga în inimă un măr
ca să nu mai bată ci ca să stea dracului –
ca să pot să mă apropiu de tine și să-ti spun:
– Ma, ți-o fi sete,
ia și tu și mușcă un măr!

ARĂTAREA PIETREI

Eu îți arăt cel mai frumos lucru al meu
adică versul, chiar versul ți-l arăt
și te întreb:
crezi tu că seamănă cu o piatră, crezi tu?

Tu copacuie, îmi arăți frumosul
cel mai frumos de pe tine.
mirosul tău mi-l arăți
și mă întrebi binemirositorule:
crezi tu că seamănă cu o piatră, crezi tu?

El îmi arată ce este mai frumos în el,
viața lui plăpîndă mi-o arată,
viața lui străvezie mi-o arată
întrebîndu-mă:
crezi tu că seamănă cu o piatră,
crezi tu că seamănă cu o piatră?

ALTE CHEI

Rămîne veșnic nedeschisă poarta aerului...
Noi încercăm s-o deschidem cu respirația,
noi încercăm s-o deschidem cu păsările,
noi încercăm s-o deschidem cu răsăritul soarelui.

Dar rămîne închisă poarta aerului.
Norii nu sunt chei, norii nu sunt chei,
nu-i așa?
Rămîne veșnic închisă poarta aerului...

Mă sufoc, iubito,
mă sufoc de acest crivăț violent
de acest simun care plînge.

ÎNDURERAREA

Se îndurerează piatra netrăită,
iepurele cel neîmpușcat,
cerbul fără rupte coarne
și eu, mai ales eu.

Se îndurerează netăiatul lemn,
soarele nevăzut de orbi se îndurerează.
Se îndurerează marea fără înecați
și eu, mai ales eu.

Se îndurerează timpul fără să curgă,
clepsidra cu nisipul sub tălpile tale.

Dureros este inorogul brodat pe o tapițerie
și eu, mai ales eu.

Se îndurează starea de a fi fără moarte. .
Dureros e gălbenușul fără pasăre.
Mai dureros decât armăsarul fără nechezat
sunt eu, mai ales eu.

PUTREZIREA CALULUI

Putrezește calul răsturnat în cîmp,
lacrima care n-o plîng,
putrezește peste cer
ziua cea de ieri
și decade peste noi
al luminii trist noroi
și te duci tu trupule
o dată cu trupele
ale viermilor
și ale iernilor...
aie florii de zăpadă
care nu mai vrea să cadă.

BATE ÎNTOTDEAUNA ALT CLOPOT

Bate întotdeauna alt clopot,
genunchii mei stau în altă biserică
și-n altă vreme.
Peste mine doarme alt Înger.

Eu mă ridic de sub aripa lui și spun:
– Du-te, du-te, nu vezi că ești altul?
El îmi răspunde:
– Lasă-mă, mai lasă-mă puțin,
m-e foarte somn,
mai lasă-mă puțin...
De ce uiți tu, că ești și tu altul!

RAPORTUL CĂTRE PĂSĂRI

N-am mai zburat în aerul Vostru
nu, eu nu am mai zburat, –
în urechea păsării de multă, multă vreme
n-am mai cântat. '

Umbra statică mî-a fost ca și cum
fumul unei frunze m-ar fi adumbrit:
iubita cea mai noptatică
m-a ouat și-a murit.

Voi care sunteți deasupra mea,
ca o memorie a neîntîmplării
credeți-mă voi și iubiți-mă
?um moartea-și iubește eroii.

Ontec de sus în jos ca și plinsul
mers alăptat de pămînt,
numai pentru că vă spun aceste cuvinte
fostul de mine, azi sunt.

ACEASTĂ ȚARĂ DE VIS

Cînd se va sfîrși asfaltul drumului
trupul meu și trupul tău se vor face asfalt
ca să nu rămînă necălătorită
această țară de vis.

Cînd vor cădea frunzele pomului,
cînd se va veșteji iarba cîmpului,
pletele mele și pletele tale
se vor așterne pe cîmpuri
ca să nu rămînă înfrigurată
această țară de vis.

Cînd vor seca izvoarele
și cînd ploile vor pleca în sus
eu și cu tine ne vom ține de mînă
și vom plînge, vom plînge
ca să nu rămînă văduvită de tristețe
această țară de vis, ~

Cînd vor muri cîinii,
cînd vor pieri caii,
cînd iepurii vor fi mîncăți
de gura morții,
cînd ciorile negre
și pescărușii albi
vor fi mistuiți în gușa aerului,
eu și cu tine vom fi
cîine și cal
iepure și cioară,
dar mai ales vom fi
pescărușul cel alb
ca să nu rămînă
fără diadema de carne vie
această țară de vis.

LECȚIA DE CITIRE

Scriere este totul.
Peștele e literă
în alfabetul mării.
O frază sunt păsările-n zbor.

Totul e scriere.
Totul este de citit.
Piatra poate fi citită, –
iar norii ne spun o poveste.

Triste, muncite alfabete,
înșiruind istorii vaste.
Chiar mâna mea ascunde-n sine
uitata scriere a unui imn.

Stau singur și în gândur , Doamne,
iar gândurile litere îmi sunt.
încerc să recompun o frază
dar timpul meu preschimbă scrisul.

O, de-aș putea să te citesc,
O, de-aș putea să deslușesc
aceste stranii alfabete..!

STAREA DE A FI

Ah, n-o să știe nimeni
gingașa pricină a leandrului
profunda pricină a stejarului
cauza ochilor mei.

Ah, n-o să știe nimeni _
zbuîata pricină a păsărilor
împietrită pricină a pietrelor
cauza inimii mele.

-Ah, n-o să știe nimeni
neagra pricină a pământului
curgătoarea pricină a nurilor
cauza sufletului meu.

PIETRE DE MÎNGARE

Vine un animal și mănîncă
o stîncă.

Vine un ciîn#, ce-latră
și mănîncă b,-piatră.!

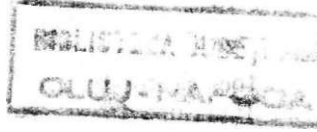
Vine un **M** de nimic
și mănîncă n i s i p . ț -

La urmă vin și eu
ca să măninc acest ecou.

- Ecou de ce?
- Ecou de nu știu ce!

CIREȘAR

Nimeni nu ne crede dacă sărutăm
pasărea în zbor, iarba înverzind.
Noi suntem un fel de martori
ai adolescenței ruginind. .

Nimeni nu ne spune: bea flămînduie!
Nimeni nu ne spune: însetatule!
Curge primăvara pe sub fluturi,
visător podeaua curge pe sub tine, patule!

Lasă-te pe somnul meu, tu vis frumos,
cade-mi tu în gura mea căscată
roșie cireașă dintr-un chiparos,
zîă inventată!

DESEN PE O ARIPĂ

Putem să credem că am scria
ceea ce poate fi citit
pe aripa unei păsări din vis
nemărturisit.
Putem să spunem că am spus
ceea ce spune piatra unei pietre
cînd plîngi la cel de al treilea strigăt de cocoși
Petre.
Putem să spunem că din nou
avem o cruce pregătită
pe care vom răstigni un ecou-
sau poate această clipită.
Vom bate timmil în cuie'

toc, și, toc-toc...
Imaginea ta amăruie
vom zvîrli-o în foc.

CIULEANDRA

I

Cai am văzut galopînd
pe coarne de melc ca pe iarbă!
Pe un miraj de coarne de melc,
pe un gazon văzător de coarne de melc.

Ah, iar sunt frumos la vedere!
Iar m-a părăsit umiliința trupului,
iar îmi decade de sub sprinceană, peste suris
umbra stelei polare!

Mă voi azvîrli ca la șapte-spre-zece ani
pe spate, cu spinarea și înapoi
peste miriștea aceasta
de coarne de melc!

Cai grațioși levitînd
cu potcoava pe iarba de coarne de melci
trec astăzi spre ieri
și de ieri înspre ieri, vin la mine
să-mi mănînce urîtul, să-mi pască
albăstrimea cerească!

II

Lucrează timpul pentru mine
secunde de sîdef și de carne,
moluște pietrificînd
în crivățul cu țeava de tun.

Se strîng iubitele mele
în brațele altora ca în spînzurători,
ploi neplouate și ouă
fără pui!

Nimeni n-a vrut să mă spele, —
decît vrăbiile cu stridentul clăbuc
al neființei... '
Văzut-ați ce baie
și ce curățire
stă în spălarea cu praf?

Alege-s-ar piatra de piatră
și verdele alege-s-ar de frunză!
Nimic mai mult, eu, atîta le zics
să fie ce sunt!

NIMIC NU ESTE ALTCEVA

Nimic nu este altceva.
Piatra îmi este verișoară
Rudă de tată îmi este pomul
Rîul se trage din ochiul maică-mii
Nimic nu este altceva.
Cel de ieri și cu cel de mîine
sunt frați de timp.
Cel de sus și cu cel de jos
sunt frați de aer,
Nimic nu este altceva.

Mersul norilor pe cer
e siamez cu mersul norilor pe ape?
starea de tristețe

e logodnică cu bucuria
iar jalea îmi încoronează
cu o aură de dinți albi
rîsul celui ce a apucat să rîdă.

Nimic nu este altceva.
Moartea calului
se odihnește în fundul ochiului meu.
Moartea acestei toamne
se reazimă cu ceafa pe o pernă albă de zăpadă.

Moartea se aseamănă
întocmai cu nașterea.
Nimic nu este altceva.
Ce am simțit înainte de a mă naște
voi simți și după ce nu voi mai fi.
Cum a fost atunci așa va fi atunci.

Nimic nu este altceva.
Totul este totul
iar eu sunt tu.
Nimic nu este altceva.

STRIGAREA NUMELUI

Eu i-am arătat ei 6 piatră verde
și am rugat-o să nu plece. «
Eu i-am arătat ei un cal cu șapte șei
și i-am spus: nu pleca!
î-am arătat o pară zemoasă și i-am spus:
Măninc-o și nu pleca, nu pleca!
Pe fiul tatălui meu i l-am arătat ei.
l-am spus: uite ce tată frumos am!

Rămîi și nu pleca!
I-am arătat un trifoi cu patru capre}
o inimă cu două trupuri;
o pasăre care zbura înlăuntru oului
și i-am spus: nu pleca tu de la minei
Dar ea
a plecat pentru că începuse să plece.
Am strigat după ea:
Spune-mi măcar cum te cheamă, -dacă ple<
spune-mi măcar cum te cheamă!
Ea
și-a întors numai atîta chipul
cît să-i fie profil peste umăr,
și-a spus ceva din care am auzit
dacă am auzit...
mie singuratecului mi s-a părut
că mi-a zis:
A venit toamna, e timpul ca îndrăgostiții
să știe numele iubitelor lor –
după cum frunzele cînd soarele le bate
bănuiesc că au umbră...!
Cred că umbră era cuvîntul pe care
l-am deslușit,
înainte de a pleca Umbra.
Iubita mea.
Iubita frunzelor...

ALTĂ MATEMATICĂ

Noi știm că unu ori unu fac unu,
dar un inorog ori o pară
nu știm cît face.
Știm că cinci fără patru fac unu
dar un nor fără o corabie
nu știm cît face.
Știm, noi știm că opt

împărțit la opt fac unu,
dar un munte împărțit la o capră
nu știm cât face.
Știm că unu plus unu fac doi
dar eu și cu tine,
DU știm, vai, nu știm cât facem.

Ah, dar o plapumă
înmulțită cu un iepure
face o roșcovană, desigur,
o varză împărțită la un steag
face un porc,
un cal fără un tramvai
face un înger,
o conopidă plus un ou,
face un astragal...

Numai tu și cu mine
înmulțiți și împărțiți
adunați și scăzuți
rămînem aceiași...

Pieri din mintea meal
Revino-mi în inimă!

DESCRIȚIE

Ea mergea mîndră, suavă, împiedicată
printr-un pasaj de lei cu aripi.
Mai bateți și voi puțin din pene, fiarelor,
mai răcoriți-mi inima cu neputința voastră
de a zbura!

Ea își alesese drept trunchiuri gâturile de girafă.
Mi-a'duc aminte, îmi spusese:
Trebuie să fie ceva de animal mut
în arboriiăștia,
un fel de ființe cu frunze în loc de cap.

Ea mergea printr-un culoar de păsări înghesuite.
Ea mergea mândru, ușor împiedicat, timid.
– Unde te duci tu, am întrebat-o, unde
te duci tu?
– Unde să mă duc, nu vezi că stau
In brațele tale, orbule?

ALUNECAREA GÎNDULUI

Nimic mai alunecos decît spinarea păsării;
pat îmi voi face din aripa zburînd;
îmbrățișat cu simunul voi săruta pe gură
norul albastru.
Veniți și zburați și plingeți;
să se'topească odată sarea aceasta.
Voi pune strigătul meu la uscat _
ca să avem cu ce da gust mîncării.
Evaporă-te mîna a mea dreaptă, –
să rămînă albă bucata de var,^
să stingem cu ea focul din apă
și nenorocul.
Du-te tu de la mine
mers al meu de cal pe două potcoave.
Smulge tu și lasă-ți în mîini
ca pe un iepure viu cuvintul acesta.
Lasă să fie acest creier frumos
plapumă pentru ideile friguroase.
Culcă tu în fundul ochiului albastru
animalul rănit cu vederea de mine.

Să-1 tragem jos de pe cal pe acest vinălor:
Bubue timpanul meu pe care și-1 ține
ca pe un scut apărându-se împotriva tăcerii.
Din blinda mea vorbă să-ți faci un cort
să-ți iei drept pernă limba mea roșie.
Lasă-te tu pe tine gustat
binemirositorulel
Să te sprijini în osul frumos al claviculei.
Așa unui fir de păr alb să ți-o faci coardă, —
să tragi fără milă în dușmanii noștri
și mort fiind
Bă vii să-mi spui că ei sunt morți.

LA ULTIMUL ETAJ

Ea stă singură acum la ultimul etaj,
mirosul ei suav pîlpiie,
orașul se îndepărtează — înhămat la elinii
Vagabonzi și flămînzi.

Să punem pîine pentru vrăbii
și trupurile noastre uscate și fărămitale
să le punem
pentru pliscurile de argmt și flămînde
ale zeilor nevorbitori.

Mai multă milă pentru stelele care răsar,
mai multă compasiune pentru raza
de la lună, ..
mai mult irig pentru pietrele înghețate
și mie, • »•
mie, pentru mine, — mai mult aer.
Mai mult aer!

CE ALB, CE NEGRU DE ALBI

Ce alb, ce negru de alb,
cîte stele în stele și stele lângă stele în alb
și vine vârtejul și vine vîntul și vine
suflare de aer
și ne suflă și smulge
și ne duce de pe noi
cortul pielii noastre.

Și rămînem roșii în sînge, în foarte sînge
și se topește de noi doi gheața,
și se topește roșu,
și ne duresc și ne duresc în durere
rană pe rană
țipăt pe țipăt.

Și vine taifunul, tromba, aerul urlînd
și ne smulge zidul cel umed de carne
și ni-1 duce și ni-1 izbește
de un amurg de soare
și ne rămîn scheletele albe
pe zăpada albă.

Oasele de os cele albe
pe oasele de zăpadă cele argintii,
și devenim numărabili
și putem să ne numărăm unul pe celălalt
unu și doi și trei...
unsprezece, cincizecișipatru
optzeci și patru...

Și vine aerul turbat și în strigare
și ne împrăstie și ne risipește și ne suflă
și rămîne numai zăpada cea albă
scînteietoare
atît de scînteietoare cum este numai cuvîntul

atît de friguroasă cum este
numai cuvîntul.

Acolo pe zăpada cea aibă noi doi ne-am iubit.
Urma noastră în zăpada cea albă este
aidoma copitei unui animal sideral
care a trecut prin zăpadă
niciodată acum,
totdeauna altădată...

VÎNĂTOARE

Nici n-ați crede voi că pietrele
sunt copiii de aer ai păsărilor.
Ah, cît doresc să plouă torențial
peste oceanul în care s-a înecat
totdeauna altcineva.
Nici n-ați crede voi
că florile sunt gînduri de-ale
răsăritului de soare.
Ah, cît aş vrea să dorm
în casa iepurelui.
Nu, el n-o să se sperie.
Ceea ce am eu nu este un trup,
este un cort.
Ceea ce gîndesc eu nu este o rază,
ci este o pernă pentru iepuri.

CINĂ

Revelația este un fapt de jale.
Curiozitatea o durere.
Do ce la urma urmelor să am atîta timp

pentru mirare.

De ce să am un ochi atît de mara
ca să săreze lacurile cu bărci?
Ar trebui să stăm la o masă
fără să ne fie foame
și ar trebui să locuim o casă
fără să ne fie somn
și eu să-ți spun ție:
– Știi că a răsărit soarele și că sunt!
Și tu să-mi răspunzi mie:
– O fi dimineață, frate?

COLINDĂ PE LOG

Niciodată nu putem greși prea mult
din pricina propriilor noștri ochi care văd aceasta.
Și nici minți nu putem prea mult să mințim
din pricina spaimei de-a rămîne noi înșine surzi.

Nici prea mult nu putem să trăim
și nici prea frumos nu putem să trăim.
Altfel am putea să ne dezamăgim strămoșii.
Altfel am putea să ratăm șansa de a se naște
cei care nu s-au născut.

fie putem bucura numai atunci cînd nu ne vede
nimeni,
cînd nu ne vedem nici măcar noi înșine.
Nu, noi nu ne mulțumim cu puțin,
dar știm că mai mult nu ni se cuvine.

NEDREPTATE

De ce să auzim și de ce să avem urechi pentru auz?
Atît de păcătoși să fim noi încît să fim nevoiți
să avem
speranțe, pentru frumusețe
și pentru duioșie, ochi,
și pentru alergare, picioare?
Atît de nefericiți să fim noi
încît să trebuiască să ne iubim,;
Atît de nestabili să fim noi '• —
încît să trebuiască să ne prelungim
prin naștere
tristețea noastră urîță
și dragostea noastră înfrigurată?

ORFEU ÎN VECHEA CETATE

Poetul, cu un șoim pe umăr, intră în cetate.
El se simte foarte tulburat
și întocmai ca steaua Canopus,
cea din emisfera australă
cea văzută numai de cei care poartă ochelari la inimă.

Nu-l vede nimeni pe poet.
Unii nu-l văd pentru că nu au vedere.
Alții nu-l văd pentru că nu au inimă.
în fine restul nu-l văd pentru că nu sunt.

Toți însă spun în cor:
Poetul nu este de băut, deci nu-i înțelegem!
Poetul nu miroase cum floarea »

Cum putem să-l înțelegem, -
cum putem să luăm ceea ce nu miroase ca floarea
drept floare?!

Poetul merge pe strada cea mare.
Du-te dracului, îi suflă șoimul de pe umăr,
du-te dracului de prost, îi suflă șoimul de pe umăr
Poetul se face că n-aude nimica.

Am văzut cu ochii mei un poet intrând în cetate.
Ei țmea în mîna dreaptă, în pumnul lui drept,
un șoim sugrumat.

SCURTĂ VORBIRE

- Vrei să trăiești numai pentru mine
și singur
și fără umbră, cum fără umbră este
cifra unu?
- Da!
- Dar tu ești dus, dar tu uneori ești
aidoma animalelor de cîmp!
- Da. Uneori sunt aidoma animalelor de cîmp.
- Nu uneori, -
întotdeauna ești ca un animal de cîmp.
- Da. într-adevăr, întotdeauna sunt
ca un animal de cîmp.
- Tu nu ești ca un animal de cîmp, -
tu ești chiar un animal de cîmp.
- Da. Eu sunt un animal de cîmp.
- Mi-e scîrbă de tine, dar în același timp
mi-e foame de tine
și în același timp mi-e dor de tine.
Lasă-mă să-mi fie dor de tine!
- Da. Te las să-ți fie dor de mine.

– Nu, nu poate să-ți fie dor niciodată
de un animal de câmp;
și nici foame nu poate să-mi fie de el;
cel mult aş putea uneori să-l disprețuiesc.
Hai, mă lași să te disprețuiesc?
– Da. Te las să mă disprețuiești.
– Am ajuns să vorbesc cu toate animalele;
– mă port de parcă aş fi cosmic; –
de fapt, cine ești tu, bestie?
– Cine să fiu? Eu sunt da.

CHIAR AȘA

Ce trist că spui da numai cînd te întreb eu.
Ce păcat că nu spui da din cînd în cînd,
fără să te întrebe nimeni...
Pe arbori nu i-a întrebat niciodată nimeni
nimic
și ei spun da, neîntrebați.
Pe capre nimeni nu le-a întrebat
niciodată nimic,
dar behăie foarte tare cînd sunt mulse
și nici măcar nu le dă prin gînd
să nu mai fie capre după aceea...

Stă piatra ca proasta și neîntrebată.
Vine calul și o calcă în potcoave
și o balegă cu balega,
și ea stă și se tocește
și miroase a balegă
și se lasă spălată de ploaie
...și chiar tocită de priveliștea lunii
tot piatră rămîne,
fără s-o întrebe nimeni nimica...

STAREA CÎNTECULUI

Și dacă s-ar deschide deodată un ochi
chiar pe clanța pe care apeși?
Ai mai putea tu oare
să pui mîna pe privire?
Ai fi în stare tu să intri într-o vedere?
Ai putea tu să fii văzul meu?
Ai putea tu să fii – dacă dintr-o dată
s-ar deschide un och
te miri cine știe unde,
te miri cine știe cînd?
Orbul de mine te întrebă
poți tu, poți tu să fii vederea mea?

INSIGNĂ

Această ramură a poeziei
a cărei umbră peste cer
alaltăieri lent se înscrie
iară vederii noastre, ieri...

Să fluture peste sfioasa
întindere de plai natal
mișcînd privirea și răcoarea
tristeții spusă virginal...

Această ramură a poeziei
a cărei umbră pe pămînt
și duh de vînt și de zăpadă
lent clătinîndu-o, îi sunt.

MOLIMA

S-a stîrnit o boală grea pe arcă.
Primele au fost maimuțele
cărora le-a căzut pielea.

Ce putem face cu ea? Vai,
nu putem face aproape nimic.

Am uscat-o la soare și ea
s-a micșorat foarte mult.

Maimuțele stau cu carnea goală
pe punte. Sunt roșii, se simt
foarte rău.

Am îngenunchiat cu toții și ne-am rugat
pentru ele. Dar ele nu se uscau
defel. Roșii și umede. Și suferind.
Nimic nu de face plăcere.

Cu toții ne-am gîndit că la rînd
vin șoarecii. Știu și ei asta.
Am pregătit o frînghie mai mică
pe care să uscam pieile lor mai mici.

Marea curge liniștită sub arcă.
Pieile uscate ale maimuțelor au început
să miroasă urît, dar noi
hică nu ne îndurăm să le azvîrlim
în mare. • - •• •
Șoarecii au fost aceia care-au insistat,
cel mai mult; să le riiai ținem
pe punte.

SPRE SEMN

Pînă și ciuperca gri a creierului
e mult prea materială.

Păr, piele, meninge, alb...
Ca și cum am mîngia o tablă
de logaritmi.

Pune degetul pe cifră!
Să fie aceasta un înțeles al pipăitului?

Atîta lumină îți taie vederea
pînă cînd îți pui geana
pe o rază de soare!...
Dar are aceasta vreun înțeles?

Unde sunteți voi, stări ale neliniștii
și tu Insignă, unde ești?

îmi pun tîmplele
între literă și hîrtie

– Dar nu este nici un loc între ele,
rîse îngerul, –
ce cauți tu, acolo, în îmbrățișarea lor?

EPICA MAGNA

—1978 —

DESCRIEREA LUI A

Îl opun pe A lui 1.
Nori peste semne.

Explozia inimii în desimea ei
răbdă să se spargă trupul.

Gînd cu ancoră A,
în zeama «hulitoare a creierului.

Credeam că totul vorbește.
A m-a despărțit de auz.

Templu al cuvîntului, A,
rugarea trupurilor noastre îmbrîmînd,
vulturul ți l-am ucis
schimbîndu-te în lucru.
Gîndire devenită strigăt,
înzdrăvenind un mormînt,

A, te-am făcut trup
ca să rămînă din trupul meu
după spulberare
A.

îl opun pe A, mie.
Sufletului meu îl opun pe A.
Luptă care naște înțeles.
Cort al amintirii mele.

Trece timpul peste A.
Viața-mi curge pe sub A.
Soarele se închină la A,
la steaua cuvântului, - A

Tu care nu ești, -
A,
cine o să te gândească, cine?
Gândește-mă tu A, pe mine.
Gândește-mă tu.

Inmormintându-mă, -
A,
trup îmi rămâi, al gândirii.

Faraon împăiat cu paie
încălecat cu cai
înverzit cu iarbă
uscat de apă,
și udat de toate razele stelelor.
Sub piramida ta, A
voi depune mărturie
de faptul că m-am născut
și de faptul că am murit.

în numele iepurilor, A
în numele ierburilor, A
în numele bolovanilor și al nisipurilor
A,
In numele numelui meu, A

depunem prin tine mărturie
pentru nedreptatea,
de a fi nemaifiind.

Vorbirăm stelele.
Cîntarăm vorbirile.

A, te opun lui 1.

PEAN

Nu trebuie înțelese sentimentele, —
ele trebuie să fie trăite.
Nu trebuie înțeleși porcii, —
ei trebuie să fie mâncați.
Nu trebuie înțelese florile, —
ele trebuie să fie mirosite.
Nu trebuie să fie înțeleasă pasărea, —
lăsați-o pe ea singură;
nu-i faceți ramură din inima voastră,
nu-i beți' cu respirarea voastră aerul,
aerul de sub aripă...
Nu trebuie mai ales să înțelegem, —
trebuie mai ales să fim;
dar mai ales trebuie să fi fost,
într-adevăr mai ales să fi fost.

ROATA CU O SINGURĂ SPIȚĂ

Mirosea a mort de pe altă planetă.
Pe șirele spinărilor de cai
încolțea iarba și o egretă.
Mirosea a mort de pe altă planetă.

Inima toată mi-o băgasem în pietre
cum mâinile mamei în cocă
cînd ne gătea aer -   w
la gîndul că pasărea se sufocă.

Ea ne povestea
povestea, cu-mpăratul
cel care se sprijinea de raze ca de un băț,
și care zărind în luminiș pe goala zeiță,
deodată, hăț!

Ah, doamne, ce miros!
Mirosea a mort de pe altă planetă.
Neființa suavă ne apărea tuturor concretă.
Și toate acestea se întîmpla
pre cînd roata numai o spiță avea
și nu roată se numea
ci linie se numea.

CLIPA CEA REPEDE

S-a pus la îndoială piatra
ca vorbire.

Au zis de fluture că este
o respirație, —

de cartof, de porumb și de prună,
strigăt de nefiind, —

la fel de porc, de capră și de lună,
fel de mestecînd.

Ei n-au știut nici să citească
leul în alergare,
că literă preeste și zeiască.

N-au descifrat cîmpia mare,
marea cea mare,
viața prea singura
ce ni s-a dat...

AMINTIRI DE CÎND ERAM PIATRĂ

Ca un răget luminos, în creierul meu
a explodat o celulă;
de străinătatea prea nouă
în care se afla
rătăcind de la începuturi.

Mințile mi s-au umplut de un miros
de stea moartă,
de animale gîndite în vis,
de funingine bolborosind
roșcata înțepenire a pietrei.

Eram atît de rari, –
(mi s-au părut că aud) –
atît de foarte rari încît
cu toții la un loc
n-am fi putut să umplem unul.
Unul, era departe în viitor
pregătit de împietrirea noastră numai.

Aveam nume,
fiecare alt nume aveam;
trebuia să fi murit îndelung

trebuia să fi pierit profund
ca numele vreunuia dintre noi
să devină cuvânt.

Nume lingă nume și lingă nume
era strigarea.
Definitiva moarte numai
ne lega
ca un cuvânt.

Capul mi s-a umplut de un miros,
oasele, pe dinlăuntru
mi s-au umplut de un miros
de moarte
mai veche decât viața.

O neputință de a spune doi,
o neadunare cu nimeni,
o neadunare cu nimicul, –
ca un răget luminos
mi-a explodat în creier.

RESPIRAREA AERULUI DE SUB ARIPĂ

Nu, nu se poate
vultur stingher,
fără de roate
să stea pe cer.
Pasărea, marea
care e-n zbor
cu respirația
am s-o dobor.
Dintr-o umflare

pot ca să-i țip
aerul tare
de sub aripi.
S-o las să cadă
ca un cornet
cu tot cu coadă
pe al meu piept.
Să-mi fie salbă
și crinolin.
Ah, pată albă
O, jeg senin.

PRĂBUȘIREA UNUI VULTUR ÎNTR-UN OM

M-a izbit vulturul prăbușindu-mi-se pe umăr.
Glonțul lui mi-a luat aerul din plămîni, –
treaz fiind încă, m-am trezit
cu lăuntru meu plin de zburătoarele cerului.

Ferească-mă, să stea și cerul cu stele în mine.
Prea puțină mi-e viața, încît
dau liber vederii și razei ei
dau liber.

Atîta vă rog, scoateți-mi din plămîni pe vultur.
Am să-l duc în spinare să-l îngrop la vîrf de munte.
Atîta doar vă rog, scoateți-mi vulturul din plămîni.
Mă sufoc; penele lui îmi'umplu respirația.
Strein de moartea mea
e vulturul mort.

FINISH

Alergam atît de repede încît
mi-a rămas un ochi în urmă
care singur m-a văzut
cum mă subțiam, –
dungă mai întîi, linie apoi...
Nobil vid străbătînd nimicul,
rapidă parte neexistîndă
traversînd moartea. -

COLINDA COLINDELOR

Ah, legile fixe
ca și cum am trăi un timp oprit.

Am început de la o vreme să imit natura.
Un grec în trecere prin inima mea mi-a zisi
misterios este numai ceea ce există,
iar logic este numai ceea ce nu este.

A treia oară ninge în dimineața acestui an.
Pun mîna pe zăpadă și se stinge,
și creierul liber mi-1 pun

în dorința de os de floare de zăpadă
«pre apărare de cald.

Orice gest e mai frumos decît o statuie,
orice gînd de alb
duce în brațe un fulg uriaș de zăpadă.

S -uzul s-a pierdut într-un lătrat de eiini,
* l i i i vederea s-a oprit în steaua Venus.

fi dacă codrii negri bat în geam,
fi dacă mi-ești departe,
ningi tu, ningi tu, ningi tu...

Și dacă un cuvânt copil
se cere din cuvinte,
și dacă un albastra **cer**
se scurge din **morminte**
și se preface **și se duce**
spre deltele mai suse,
mai smulse,
mai foarte alte animale,
mai foarte alte plante.
Și dacă legea stelei fixe oprește cu ființa ei
saltul de doi, zvirlit spre trei
al unui unu.

...Potop îndepărtat și surd de om rupt.

Ce rece este, și măreț
și cât de singur este și geometric.
A trecut un pers prin inima mea
și n-am de gând să vă spun ce i-am spus.

Atîta doar că sunt din ce în ce mai greu și mai greoi,
cum grea greoaie este turma peste oi
și raza de la stele peste noi.

Dar a trecut un cal prin mina, .
eu am trecut printr-un stejar,
stejarul a trecut prin secunda
aceasta.

Lerui ler, pierdeți, pierdeți
ca să vă rămâneți
Lerui ler, pierde-m-aș pierde
ca să-mi rămână singurătatea
mie.

ANATOMIA, FIZIOLOGIA ȘI SPIRITUL

Ia-mi creierul
în mâinile tale moi
și învește-mi-1
cu osul luminii.

Prima mărime peste zero este infinitul,
peste nimic, –
totul.

Desigur, pentru recea întemeiere a furnicii
eu sunt zeu cu putere
vai, numai de moarte.

Desigur, eu mă închipui furnică
pentru zeul meu

pe care totuși mi-1 pot imagina prin mîntuire.

Desigur, și zeul meu își are zeul lui.

Cum or fi fiind zii zeilor
și cîtă despărțire de neființă
va fi fiind între zeul zeilor zeilor
și zeu

între zeu și furnică
și furnica zeul cui va fi fiind ea

și zeul zeilor cărora
va fi fiind ea.

Toată mărturia e de față.

Semnul este; nu-l vedem.

Stăm pe un cap de zeu fără să știm.
Mîncăm legea timpului
spunîndu-i simbure de nucă.
Necitită, ea poate fi rîncată.
Imaginea întregului
ar putea fi o falie în stîncă, –
dar necitită, ea rămîne doar prilejul,
trist,
al ruperii copitei unui cal
scăpată în ea.

Toată mărturia e de față.

Ar trebui nu ochi rotund,
ci vederea ca oul.

E literă scrisă de jur împrejur
cum aerul de jur împrejurul globului,
cum carnea de zeamă a piersicii
de jur împrejurul simburelui creieros.
Acolo, în locul de unde,
deodată, se vede totul,
cînd
a vedea nici nu mai înseamnă
a vedea.

Trupul este făcut să fie mic.

Sarcina ochiului e să vadă linia.
Cifra e făcută să fie
lipită din micime, pe neființă.
Dar, vai, nu există mic,

nici micime nu este.
A fi mic, a fi număr,
a avea ochi
e numai o prăbușire din infinit.
Un infinit care cade din infinit.

Prima mărime peste zero este infinitul.
Mai mare peste nimic este
totul.
Stăm pe un cap de zeu fără să știm.
Virusii stau pe noi fără să știe.

Toată mărturia e de față.

Strig:
Nu ochiul trebuie deschis,
ci vederea.
Strig:
nu urechea trebuie ciulită, –
muzica lumii folosește urechile
cum cel care a băut
zidul sau trunchiul copacului.

Mă ridic și spun:
dacă poți, uită și nu-ți aduce aminte nimic
decît numai întîmplările tale și atît,
nu-ți aduce nimic, mai ales legea uită-o.
Miră-te de tot ce ți se întîmplă,
miră-te de tot ce vezi,
atîta timp cît ai să te miri
ești salvat.
Amintirea te-a părăsit
și mmic din începuturile lumii nu te mai
cercetează.
Ține-ți minte numai propriile tale întîmplări
căci te-ai spulbera mai repede decît
însuși gîndul spulberării dacă ți-ai aduce aminte.

Moartea este prima amintire,
și cea mai veche.
Amintirea lui nimic
amintirea lui nimeni
amintirea lui zero.

Ea e memoria.
Dar se șterge, se acoperă
cu sânge
cu miros de carne arsă
cu mirarea sîngelui, numită groază
cu sunetul de nisip de clepsidră
al ruperii osului.
Atît îți zic, miră-te,
atît îți zic, urlă de durere.
Cine strigă și cine zbiară, cine urlă
și cine se vaită,
cine se-ngroapă în miros și în putoare și în
dampf, în miazmă,
cine plînge
și cine se sărează,
cine se amărăște
și cine se zguduie și se hohotește și se zbate,
cine se jupoaie, se rupe, se smulge
acela nu-și aduce aminte de nimic
acela nu are memorie,
e ocolit de lege,
este.

Intre mine și tine
numai cuvîntul, acest organ fioros
și comun amîndurora,
este.

Să-1 rupem pentru liniște
Bă-1 rupem pentru liniște;
    lasă-mă înspre tine
    lasă-te înspre sinea sa

de care ești legat
cu un organ fioros
și rupe-1!

Să treacă o pasăre printre noi doi.
Ba nu, *trece* o pasăre deasupra mea.
E liniște, e o tăcere
în care se aud cifrele.

Aripile ei mari și moi și mov
ca de mîl transparent'
abia se înclină
sprijinindu-se pe stîlpul aerului.
Ba nu, eu mă clatin atîrnînd
de capătul privirii mele
ca un spînzurat de frînghie.
Ba nu, trece o pasăre magnetică,
leneșă, statică
In liniște, cînd dă din aripi
parcă se deschid ferestre.
Ba nu, se aud cum se deschid ferestre
de parcă o pasăre moale
ar zbura leneșă.
Ba nu, se deschid ferestre și o pasăre
Ba nu, aripa păsării parcă deschide ferestre.

E liniște, trece o pasăre
de parcă ar deschide ferestre,
aripile ei sunt
ferestre.

Da.

FULGERUL ȘI FRIGUL

Toți cei **din curte**, deodată,
neliniștiți, am simțit prezența aripei.
Acest lucru s-a întâmplat într-o luni după amiază,
acum un an.
De atîta vreme, mai ales seara,
fără să ne spunem unul altuia ceva,
mai ales seara, seară de seară,
am simțit prezența neliniștitoare a aripei
printre noi cei din curte.
Cu **discreție**, am căutat în arșar, în magazie, în lucarnă,
sau chiar sub fotoliul mare din sufragerie.
De asemeni, am căutat după tabloul cu ramă bogată,
de familie, printre rochiile femeii din dulap,
după perdeaua de catifea, vișină putredă.
Părînd a privi oriunde altundeva,
în timp ce vorbeam orice altceva,
prezența aripei ne neliniștea și ne neliniștește.
De aceea radioul întotdeauna este pus mai tare,
iar pompa din curte lăsată să curgă zgomotos.
S-au înmulțit pisicile și clinii **din această** pricină,
iar becul electric de la intrare e lăsat aprins
toată noaptea.
.Abia acum, după un an de zile,
plecînd în grabă din casă, chemat de un pacient,
i-am simțit brusc, în spinare,
adierea rece.
M-am oprit în colțul străzii
și, fulgerător, mi-am întors chipul spre casă.
Ah, tu frig, **și tu fulgerare!**
îngerul este chiar zidul casei,
zidul cel mare tăiat la mijloc de o fereastră pătrată.

Chiar acest zid este,
acesta, cu fereastră pătrată
Chiar el este
privindu-mă rece, fix.

O CONFESIUNE

încă nu pot să înalț un imn liniștei
pe care mi-o doresc și de care mbește foame.
Nici o casă în care am stat
nu m-a ținut prea mult înlăuntru ei.
Aș vrea să pot să locuiesc
în propriile mele cuvinte,
dar îmi atiră greoi prin ușile lor
trupul spre regnul animal.
Bucuros aș da clinilor ce este al clinilor
și arșarilor ce este al arșarilor,
dar urletul clinilor este pentru mine închis,
iar mirosul arșarilor oprit.
Va trebui să mă mut mult mai sus,
va trebui să arunc lestul, –
dar numai gândul că ceea ce este sus
este aidoma cu ceea ce este jos, –
mă tulbură și mă face să aflu
că orice azvîrlire nu are direcție,
că orice lepădare e statică.

LA NORD DE NORD

Și ceea ce nu există poate să moară,
la fel ca viața unui animal boreal
despre a cărui stare crepusculară
n-am știut niciodată nimic.

El apărea cîteodată
în felul tău de a merge,
dar prea somnolent eram ca să-1 văd.
El cînta uneori în privirile tale
cînd te uitai prin mine
spre propria mea adolescență.
El îți prelungea uneori mîna.
El îți adăuga mirosul
cu suavul miros al descompunerii
unui schelet de fulg de zăpadă.
Niciodată nu i-am simțit prezența
nici măcar în această secundă
cînd înfrigurat deodată sunt solidar
cu tot ceea ce nu există.
Vai, chiar și ceea ce nu există poate să moară.

A MURI ÎN ZBOR

Brusc, pasărea a murit în zbor;
ca o pupilă piezișă taie un nor.
Șterge cu aripa flască
steaua verde gata să nască.
Suna murdar și greoi
prin aripa ei, aerul a noroi.
Cade din ce în ce mai încet
spre secret.
Din interiorul cel mare spre interior
fără trepte și neagră,
clătinîndu-se pentru nimeni
sporind cu greață singurătatea...
Lovește frunza, fructa;
urmează un sunet de picior de animal
în fugă atingînd pămîntul
inundat
de lacrimi independente de ochi,
de umezeală independentă de frig,
de tăcere independentă, migratoare.

METAMORFOZELE

„Atît de distrat era cînd vorbea, încît uita cine este, cu cine vorbește, în ce timp și în ce loc vorbește”.

C. SUETONIUS TRAMQUILLUS - CLAUDIUS XI>

I

Brutală starea de a fi!
Somnul nu consolează luptătorul obosit.
Visul soldatului rupe aripile
fluturelui.

Ah, numai zigzagul
spune ceva despre stele.
Numai zigzagul de fluture
așipește floarea.
...Și adoarme răgetul de leu.

Brutala stare de a fi,
fără de somn este.

II

Frumoase animale are acest pămînt,
de toate felurile,
și în toate timpurile.

Ca să nu mă distrug din spaimă
în fiecare secundă
am fost lăsat să fiu
oricine, altcineva.

Ca să nu mă sfărîm asuprit de mirare, –
de mirarea de a fi,
mai întii am fost lăsat să fiu șarpe
cu piele solzoasă și gri.

Și cu toate amintirile de șarpe...
Ga și cum aș fi fost șarpe dintotdeauna.

III

Nu există decît o singură viață mare
la care noi participăm.
Nu există decît o singură viață mare
restul, nu suntem.

IV

Deodată, la Pol, am fost urs.
Și memoria urșilor mi s-a dat
ca să mi se pară firească starea de urs.

Ursul îmi spuse:
– Ca și cum aș fi lovit
de o săgeată, sunt.
Otrăvit și inconștient »
de felul meu de a fi,
pe care i-l mărturisesc întruna.

Li spun totul fără să știu că îi spun ceva.
Ca într-un leagăn eu port în creierul meu
și clatin
ideile lui și pofta de a ști.

Toți mă socotesc străin
pe această zăpadă!

Numai el nu mă socotește străin
și de aceea află.

V

Nu există decît o viață mare,
o singură viață mare la care noi toți participăm.
Moartea e starea de dinainte de a te naște.
Nu există decît o singură viață mare.
O trăiesc născuții
unul cîte unul.

VI

Ca să suport să fiu și ca să nu mă speriu
că sunt, —
trezindu-mă leu, memoria leilor mi s-a dat.

— Nu cunosc un animal mai bînd decît leul,
îmi spuse leul,
noi nu mîncăm decît atuncea cînd
ne este foame.

Noi nu mîncăm decît atuncea cînd
ne este foame.
Decît atuncea cînd
burții noastre,
domniei sale
ii este foame.

VII

Nu există decît o singură viață mare,
la care noi, călătorule, participăm.
- Da, zise melcul cel cu două coarne.
Da, zise el.
Să visăm, să visăm
dar să și facem altceva.
Bunăoară să populăm realul.

VIII

Ca să nu mă speriu și ca să nu mă distrug
de spaima de a fi arbore,
mi s-a dat memoria arborilor;
și umbră mi s-a dat ca și lor pe timpul soarelui
și aventuri de copac mi s-au dat,
ca să suport să fiu lemn
fără să ard dintr-un gând.

– Ca un pom cu ramuri, istoria
să ne ia de fiecare dată de la început! –
îmi spuse gutuiul, –
...să reia de fiecare dată
de la început, să ne reia,
și în așa fel
ca fiecare în parte să-și joace
rolul principal și verzos
cu desăvârșire!...

IX

Există o singură viață mare
la care noi participăm;
fiind tot timpul, unul – altul, –
și altcineva fiind mereu,
singuratecul care este.

9fi

Moartea e starea de dinainte de a te naște,
îmi spuse cadavrul.
Ca să nu mă mir și ca să nu mă speriu,
că sunt cadavru,
mi s-a dat memoria înghețată a cadavrelor.

– Cuviincios ar fi să facem un Hai-Kai, –
pentru tine, mâini albastre și ochi țeapăn, –
gură întredeschisă și nestrigătoare, –
timpan oprit la cuvântul „mamă”, –
pentru tine, vom face un Hai-Kai!

„Atâtea păsări zboară încît
ochiul mare al aerului va rămîne fără sprîncene!”

XI

Există o singură viață mare
la care noi participăm.

XII

Și ca să nu mă fac nisip, de mirare,
piatră fiind,
memoria pietrelor mi s-a dat.

– Mișcarea naște timp!
Cel care stă, nu este.
Cel care mișcă, are trecut.
Cel care arde luminează.
Cel care s-a stins, este orb.

XIII

Există o singură viață mare,
chiar și cifra unu face parte din ea.

XIV

Călător sunt prin viață;
egal sunt cu tot ceea ce este, –
de la pește la pasăre,

de la iarbă la zarzăre,
de la capră la iepure, –
toate acestea le sunt, clipă de clipă.
Fiecare-n alt timp,
și fiecare, fiind dăruit cu toată memoria
cuvîncioasă a celui care se mișcă.

XV

O văd trecînd dureroasă, adunată între umerii ei.
împodobită de înfrîngeri ca de un curcubeu
și urmată de-a pururi de sufletul meu
ca de un tren fără șine.
Tîriș îl ține de mină
pe Ion,
fiul ei
cel alb și bine mirositor,
cel înnebunit de răsfaț;
singurul ei sprijin,
bastonul ei de nervi, de carne și de oase.

O văd o vreme și după aceea orbesc.

XVI

Există o singură viață mare
la care noi participăm.
Numai eu, străinul, –
Cristofor Columb prin iepuri,
Magellan prin frunze.
și Nansen prin pietre,
fiind toate acestea, –
ca să nu mă suprim din mirare
amintirea lor mi se dăruie pentru totdeauna
ca și cum ar fi a mea.

x v n

Sunt pasăre cu patru aripi,
cămilă fără cocoașă,
cer cu doi sori, —
și nor care plouă pe mare...
Corabie scufundată în aer,
fluturi înțepat de o privire
și frumos ca și cum aș fi mort.

Moartea e starea de dinainte
de a te naște...

DEZÎMBLÎNZIREA

De mult negru mă albisem
De mult soare mă-nnoptasem
De mult viu mă mult murisem
De visare mă aflasem
Vino, tu, cu tine toată
ca să-ntruchipăm o roată
Vino, tu, fără de tine
ca să fiu cu mine, mine
O răsai, răsai, răsai
pe infernul meu, un rai
O rămii, rămii, rămii
Palma bate-mi-o în cui
pe crucea de carne
când lumea adoarme.

ROSINANTA

Mi-ar veni să strig
că mi s-a pîngărit gingăşia.
Dar, prea bine ştiu că uneori
sinceritatea e o viclenie
ca şi adevărul în gura vulpii.

Dezbrăcat de memorie, şi avînd
Înşuşirea tăcerii
las în deplină afundare
tristeţea rece a lucrurilor,
şi cele două trei făpturi mai vechi
ce nu se pot dezlipi
de bătrînii strămoşi
ai acestei secunde libere
le las în înţepătoarea lumină
şi în solemna reclădire.
Şi totuşi, ce aparte lumină lucea
ce fel de dimineţi
de o altă culoare a sîngelui
erau cu puţin înaintea izbucnirii războiul
Tata mă lua pe cadrul bicicletei
şi rulam astfel spre marginea oraşului
pe lîngă gardurile de lemn
ale vechilor depozite de cherestea.

Întins în iarba ca o junglă
prin faţa ochiului zburau
avioane de luptă cît un ou de pasăre
cu aripi din coajă de ou de pasăre.
Era o vărsare de sînge
de scorţişoară, de cuişoare,
de boia de ardei.
Nu se prăbuşeau niciodată
şi pentru nimic în lume
nu le-aş fi atins cu degetul.
Clănţăneam numai din dinţi

pînă simțeam că am
două rinduri la fiecare falcă.
Se nășteau vampirii de sîmbătă dimineața
din rumeguș și apă de oi.

Somnul se arăta ca o alternanță a luminii, --
secunda se arăta uneori eternă
moartea mai lipsită de infinitate;
decît punctul însuși,
ea era mai mică.
Secunda ocupa totul,
mîncînd, devorînd, înghițînd, absorbirii
totul
nemailăsînd nimic morții
și nemailăsînd nimic
morții cea de dinainte de naștere.

Atunci, sau cam pe atunci, tata
mi-a croit haine
din pielea Rosinantei.
pe care o tăbăcise singur
și o pilise cu pila.

Peste noapte însă iapa
începea să se refacă
și ușor amețit de miazme
mă simțeam presat de copitele ei,
de coastele ei și botul ei.
N-aș fi dezbrăcat-o ca să nu-1 jignesc
pe tata;
n-aș fi putut s-o mai țin îmbrăcată
din pricina coloanei de aer care mă presa
ca o sulită.

Sinceritatea poate fi o mizerie,
iar adevărul pus în gura •
unui dihor, o murdărie!

N-am descălecat ceea ce nu călăream
dar nici de dezbrăcat nu m-am dezbrăcat
de pielea Rosinantei tot una cu a mea.
Curînd după aceea a izbucnit războiul;
peste cinci ani s-a încheiat pacea; –
după mult mai mulți ani
am remarcat deodată în iarba ca o junglă
o luptă aeriană
între niște avioane cît oul de pasăre...
Și acum mai am mîinile pline de gălbenuș uscat
care uneori începe să se refacă din sine
și-mi presează mîinile
și-mi subție degetele,
cu durere mare îmi subție degetele,
mai ales arătătorul, blestematul de arătător.

STAREA PE LOG

Ar fi fost un păcat și-o rușine să zbor
Ar fi fost o trădare
să devin dintr-o dată ușor
Greul pămîntului
care e dragostea lui pentru mine
să-l schimb într-un gînd, într-o înălțime
Dragostea acestui glob imens și greoi,
prin moarte
Dacă m-aș fi numărat în trei sau în doi
l-aș fi lăsat ca vita fără pășune
și ca lumina

fără de ochiul de rugăciune.

Mai sunt pentru că el mă este.

Dar ce lungă și sîngeroasă poveste...

CINA GENERALĂ

Vezi, îmi spuse el,
vine un moment în care durerea se schimbă în indiferență
și nenorocul
în obișnuință.
Nu-ți mai pasă cine știe ce, –
și un fel de liniște
începe să te cuprindă.
Te surprinzi, îmi spuse el
privind prin brazi, prin cai,
prin ocean și prin alte multe
ca prin sticlă.
Al tău și al fiecăruia, –
îmi spuse el,
nu se mai sprijină.
Fosta dragoste, foamea,
strigătul, îmi spuse el,
par împărțite la o cină generală.
Ah, dar existența fiecărui individ, îmi spuse el
este nesfârșită și măreață.
Resturile ei nu durează decît o secundă,
iar întinderea morții, nici atîta.

BLESTEMAT, AH, OCHI DE PIATRĂ

Vai vieții mele, încă de la naștere
ochi de piatră în trup de apă...
Vederea, ca tăria păianjenului
sprijinindu-se pe balele lui geometrice.
Atîrnă greu ochiul de piatră
și sfîșie apa.
La ce bun vederea pietrei pentru apă
cînd trebuie să înghețe apa de frig
cînd trupul trebuie să-mi fie de gheață

bloc lucios și transparent de gheață,
gheață tare, gheață solidă
ca să nu-mi cadă ochiul de piatră de sub sprinceană
ca să nu-mi alunece prin piept
prin pîntec și prin picior
ca să nu-mi ajungă vederea iui de piatră
sub tălpile mele de apă.
Blestemat, ah, ochi de piatră în trup de apă,
trebuie să-ngheț ca să te țin sub sprinceană,
mai friguros decît frigul
trebuie să mă țin
în toiul frigului
ca să văd vederea pietrei cu tine.
Blestemat, ah, ochi de piatră în trup de apă!

FIZIOLOGIA UNUI SENTIMENT

îmi pun cuvîntul pe gîndire
și ea se rupe strigînd și urlînd.
O, de-aș avea o cît de cîtă greutate
aș putea să zbor.

îmi pun mîna pe pămînt și el se crapă
și fug șobolanii din galerii gemînd.
O, de-aș avea o cît de cîtă greutate
aș putea să zbor.

îmi pun sufletul în trup
și el mi se lungește la vale
suferind ca rîul de munte
cu peștii smintiți în el.
O, de-aș avea o cît de cîtă greutate
aș putea să zbor.

Mă așed în genunchi în fața ta
și ți se fărîmă fața
de fărîmele genunchilor mei.
O, de-aș avea o cît de cîtă greutate
aș putea să zbor.

Pun mîna pe șarpe
și el se face țărînă.
Pun mîna pe șaua calului
și el se face pulbere.

Îți spun o singură vorbă
și tu curgi de sub ea
aidoma sîngelui de sub cuțit.
O, de-aș avea o cît de cîtă greutate
aș putea să zbor.

Strig, și păsările cad sub strigăt.
Plîng și sarea se cristalizează.
încerc să stau;
secunda se rupe neagră.
O, de-aș avea o cît de cîtă greutate
aș putea să zbor.

AUTOPORTRET

Eu nu sunt altceva decît
o pată de sînge
care vorbește.

DE CE?

Ah, m-ai făcut să cred cuvîntul, –
adică felul de a mă naște și de a muri;
ah, m-ai făcut să cred că sunt el,
și că el, esti tu.

De ce-ai mai făcut iarba, te întreb –
pe cal de ce l-ai mai făcut
te întreb,
pe țințari, pe dihuri
i-ai făcut, și de ce i-ai făcut?
De ce l-ai făcut pe pom
ca să mă umilească, de ce
l-ai mai făcut pe pom, te întreb...

Ah, am crezut că exist
pentru cuvîntul care trebuia să-l bei
fără să-ți fie sete!..

De ce
ai mai făcut piatra stătută,
să fie, –
și de ce mai m-ai făcut
să zbor cu aripi, deasupra ei,
de ce?

CREIONUL PLIN DE SÎNGE

Placentă maternă
nedezlipită încă de cuvîntul pe care-l strig, –
seducție a mirosului greoi
din care nedezlipit, sunt.

Născut pentru jumătatea de viață
cea a barbarilor, cei pe jumătate¹ născuți, –
la adăpostul acestui urlet continuu
Încerc să am curajul să mă nasc pentru moarte.

Eu să fi fost acela care aș fi putut gândi
faptul omului că este egal cu întîmplarea sa?
Eu să fi fost acela care să fi văzut
măria pietrei că e totuna cu măreția muntelui?

Placentă sîngeroasă,
strigăt de mamă, urlet născător
de durere ființîndă, de
ombilic neretezat!

Eu nu am vroit să mă nasc, –
nu, nu eu am vroit să mă nasc,
de pustia morții
n-am vrut să mă încoronez,

și nici de această încorporare.

Placentă care-mi ține loc de aripă, –
sîngele care-mi ține loc de vază, –
acest miros care-mi ține loc de muzică, –
nedesăvîrșitul cîntec*

Intronînd singura a mea existență, –
pe oare merg cu două picioare
drag de soldat al patriei
lăsat în frigul de dintre două războaie

Și deodată, explodează punctul gînditor.
Vai cîtă credință și cîtă
Înțelegere a celor pieritoare.
Atîta lumină într-o parte, într-o parte

cum să nu o ajungă întunericul ei.
Ce ecou să fii...
Dînsa, piatra se luminează odată cu întunericul ei
noi, mai grăbiți, ne întîrziem întunericul.
Punct gînditor explodat
o grabă numai, și atît.

Ooo... țipăt jalnic,
urlet schimonosit
al neputinței decît de cuvinte, –
al clădirii cu oase pe dinlăuntru
iar nu cu oase dalbe pe dinafară dalbă.

Ce răcnet pentru o biată piatră născută prelung.
Ce nefericire de a fi.
Cutuma morții egală
pentru tot ceea ce este.

Placenta luminii, arzătoarea placentă a luminii
născîndu-o pe jumătate.
îfigînd-o ca pe-o suliță în pieptul primitor al morții.

Ia-mi ochii înapoi, mamă, –
auzul ia-mi-1 înapoi, mamă.
Dragoste este ce sunt.
Aceasta este predestinată morții.

Nu mă îmbogăți,
Insingurează-mă numai cu a iubi, iubire.

Lasă-mă mamă
să-mi moară numai felul
îndrăgostirii,
placenta sîngerează
ia-ți-o cu nenăscutul de mine, cu tot,
înapoi!

A PIERDE TOT CE SE POATE PIERDE

Bărbatul este un animal indirect.
Gingaș sufletul lui
de neînțeles este.
Umbra unei frunze o ține în brațe,
frunza nu, frunza nu.
Fuga unui iepure o ține pe câmp,
iepurele nu, iepurele nu.
Foame îi e de ce n-au mâncat alții, –
frig îi e
tot timpul de alte stele.
Animal indirect, lumină pentru orbi, –
gingașului se vădește,
prin băltoaca de sînge.
Nu naște ci visează, –
nu doarme ci ține în mînă arma!

Neputînd să piardă nimic
el pierde totul!
Moare numai omorînd.
Inventează puterea din absență.

Lumină în sine însuși.
Ochi scobiți cu degetul și scurși obraji,
ud al luminii, –
neputînd să ții un copil în pîntec
tăierea gîtului în chip de sabie
o ții îngropată în pămîntul de război al nimănuia.

Ce poți să pierzi tu, –
născut pentru pierdere totul îți este destinat pierderii.
Animal indirect
sufletul tău gingaș nimănuia
de trebuință este.

\

STRIGĂT DE FERIRE

Medievală lumină pe mobile vechi
prin sticla groasă trecînd ca printr-un război punic,
rărită și subțiată, logodită cu lenea,
călărită' de pleoapele ochiului care se-nchide,
amurg al oaselor și al pieilor,
noapte a respirării cu vise.

Domnia-sa ne-a întors ca pe un ceas,
ne-a reglat să fim lucizi în timpul zilei
și somn lăbărțat și fără vise
ne-a dat pe sub lună noaptea.

De ce am împinge prin alcool
visul de noapte sub miezul zilei?
De ce am muta cu norii umbra
pe care alergînd copilul și-a lăsat-o acasă?

Haideți vă rog și vă implor să haidem
insuportabili stînd și înțelepți.
Două-trei guri de aer mai avem
Și apoi... și apoi...

De ce la urmă și înaintea
trecerii noastre în nimic, –
acum să dobîndim înțelepciunea
știința dreaptă a durerii!

Ah, vă implor să nu-i lăsăm pe tineri
și pe adolescenți ah, vă implor
spuneți-le greșeala morții noastre,
pe foarte viguroasa de greșeală a lor.

Să nu-i lăsăm pe ei, pe mult copiii
care din trupul nostru s-au născut,
ca un ecou să ne repete viața.
Sunt noi erori ce nu au fost făcute.

Sunt crime împotriva razei ce n-au fost
noimă nu are și nu are sens, nu are semn,
nici datină nu are
să-nvețe trupul nostru pe de rost.

Vă rog și vă implor, hai să le spunem,
greșeala noastră am trăit-o noi
voi dragilor trăiți-v-o pe-a voastră
un infinit există de greșele noi.

Haideți acuma când murim cu moartea
îmbrățișați în preacurvie;
Haideți vă rog să îi lăsăm să fie
pe-ai noștri tineri mai curați.

Loc liber este pentru alte noi
greșeli și plînsuri mult sărate.
Hai să-i lăsăm pe tineri noi,
deplin curați și-n sănătate.

CÎNTEG

Pe nervul acestei priviri
o doamne ce multe orbiri
o sfinte ce multă vedere
avui pentru muiere.

Pe nervul acestui auz
o doamne ce suflet ursuz
ce mers legănat de tăcere
avui pentru muiere.

Pe nervul acestei sprînceni
o doamne ce ninse poieni
ce tristă putere
avui pentru muiere.

Pe nervul acestor nervi
o, doamnă, îți fură mult servi
dulci pietre în înmuiere
ochii mei pentru muiere.

Pe nimicul fără nimic
ce tristă cîntare ridic
lerui Ier și lerui lere
și numai spre o muiere.

OMORÎREA CALULUI

Bate-ți cu cureaua calul peste bot
îi spumegă-n zăba amurgul
cu mine și cu dealul tot
să-ți bați peste ureche murgul!

înfige pîntenul de fier
în pielea lui neargăsită
încep să curgă înspre ieri
și oră și clipită

e cal troian atît îți spun
și spart mult prea devreme
nu vezi e-nvăluit în fum
și are-n jur de răni sprîncene
și gene are calul tău
la sîngele ce-i curge din ureche
să-1 bați cu biciul lung și rău
pe calul care mi-e pereche
să-i dai cu raze-n steaua frunții
să-mi dai cu raze-n steaua minții
atît îți spun atît îți strig
să-1 omorîm. Se face frig.

ORATORIU

Nimic mai ambiguu decît linia dreaptă,
nimic mai dureros decît nunta
...și mai străin decît sărbătorile
anului nou
nimic nu este.

Nimic mai liber decît somnul,
nimic mai salvator decît oboseala
și decît adolescenței cei doi
pe care ieri i-am văzut sărutîndu-se,
nimic mai din trecut nu este...

Nimic mai statornic decît aerul
și nimic mai invizibil decît el.

ÎNAINȚARE

Eu sunt o locomotivă cu aburi
în urma căreia șinele se evaporă.

Eu sunt o pasăre care zboară
în urma căreia aerul se pietrifică.

Eu sunt un cuvint care se rostește
lăsînd în urma lui un trup.

Eu sunt timpul ce sare
dintr-un ceas care se cristalizează.

Eu sunt iarba
cocoșată de verde.

Eu sunt foamea alergînd
înaintea unei burți.

Eu sunt cel care se naște
dintr-o mamă atît de adevărată

pe cît de neadevărat sunt.

SCHIMBAREA

Deodată, am simțit cum renaște în noi o vorbire,
și tremuram cu gurile lipite de ea.
Ce ochi mai trebuie să fi avut și auzul
cînd lîngă ureche auzirăm o stea.

Cu o aripă lungă, prelungită, tăioasă,
deodată, îngerul ne-a înșirat pe amîndoi,

și astfel înjunghiați de aceeași durere,
pluteam în aerul vorbirii celei noi.

Cu tot cu noi își ridică aripa
părînd ne-ngreuiat.
Aproape sîngeram pe ascuțișul
unui cuvînt de împărat. "

Unde ne zbori, în care înțelesuri
în ce puțin de trup măreț de zeu,
în ce înaltă, nedistinctă de vorbire
am care absentează tu și eu,
dm care tot ce știm că e, nu'este
și ce nu știm, pare a fi?...

CONTEMPLAREA LUMII DIN AFARA EI

PARTEA I: NERVUL TERESTRU

1- *Cel care a murit despre cel care nu s-a născut*

Ne trebuie un timp care să ne împace
felul nostru de a fi,
care să ne lumineze'ochii,
ochii care au început să crească ananoda
pe tot cuprinsul ființei noastre,
ochii dm nări și din degete,
ochii groși din călcie
precum și ochii
pe care-i'eliminăm tot timpul din noi
sub ciudata înfățișare a cuvintelor
și a strigătelor.

El va fi vedere,
noi știm aceasta,
el va fi vedere.

De aceea i-am și pregătit
paturile ochilor noștri
pe care-i ținem neplînși.
Pentru el 'i ținem curați și neplînși
să aibă unde trage peste noapte
în orice secundă ar veni
cînd va veni.

2. Nervul terestru

Iată prima parte a descrierii:
aici, în această zonă cosmică
sub pleoapa albastră,
toți se mănîncă pe toți.
Neîtrerupt, toți se mănîncă pe toți.
Omul mănîncă pasărea,
pasărea mănîncă viermele,
viermele mănîncă iarba,
iarba mănîncă resturile omului,
resturile omului mănîncă piatra,
piatra mănîncă apa,
focul mănîncă aerul,
aerul mănîncă pămîntul.

Este de mîncare cît este,
dar ea nu se termină niciodată.

Zgomotul caracteristic
este acel al fălcilor mestecînd.

Iată acum principiul:
cea mai mare dimensiune din cosmos este punctul.
Unul nu este mai mare decît altul.
Muntele este un punct
și firul de iarbă este tot un punct.
Iată credința:
de multă vreme hrana
care-și este sieși hrană

care este pentru hrană, hrană
și care se potolește cu hrană
s-ar fi sfârșit în acest punct albastru.
Vine însă din afară lumină
vine însă din afară radiație oarbă.

La baza acestei foamete,
la baza acestei neîntrerupte foame
este lumina din afară,
este radiația oarbă din afară
care adaugă celui mâncat
și îi repune la loc
partea mâncată.

8. *Fonetica terestră*

Diferite sunt învelișurile:
iarba pentru pământ,
apa pentru pești,
blana și pielea pentru carne,
țipătul pentru frică,
literele pentru cuvânt,
și, la urmă, peste tot aerul.

4. *Morfologia terestră*

Apa este majoritară.
Din această pricină,
în foamea generală,
ea ocupă un loc distins, princiar,
numit seica generală.

La rindul ei, ea bea și mănâncă totul.
În genere și văzut de la mare distanță,
între oameni, animale și plante
nu există nici o diferență.
Este o planetă de mărimea unui punct
pe care diferite puncte
se socotesc a fi stăpîne.

De la distanță,
nu se poate judeca
cine este stăpînul planetei,
care punct stăpînește punctul.

Putem deduce, însă,
că toate au un lucru comun
și anume, burta, stomacul.

În jurul stomacului,
unora le-au crescut frunze,
altora le-au crescut aripi,
altora le-a crescut creier.
De la distanță, însă
nu există aproape nici o deosebire
între ce a crescut
în jurul unui stomac
și ce a crescut în jurul altuia.

Toate aceste burți au aceeași foame,
ca dovadă că se mănîncă unele pe altele,
ca dovadă că sunt.

5. *Sintaxa terestra*

Deși toate ființele și lucrurile
de pe pămînt
trăiesc într-o deplină amestecare

deși totul nu este decît o nesfîrșită cină,
deși de departe, din cosmos
toți la un loc au o singură viață,
deși de departe, de foarte departe
nu' străbate pînă în cosmos
decît un fin murmur
de fălci și mandibule,
de rădăcină și de valuri
cronțănind,

deși nici aceasta nu poate avea
o anumită înfățișare,
totuși am putea spune
fără să ne înșelăm prea mult
că există o oarecare ordine și
o oarecare așezare
a ceea ce există acolo.

Bunăoară întotdeauna când cineva mănîncă
altcineva este mîncat.

PARTEA II: NERVUL DIVIN

1. *Cel care nu s-a născut despre cel care a murit*

Acest punct de culoare albastră
care-și zice sieși pămînt
el este ochiul,
el este patul de odinioară
el este patul de odihnă
al vederii în genere.

De la mare distanță,
de la foarte mare distanță,
nașterea lumii și apoia ei
sunt lipite
și dorm îmbrățișate
în acest punct albastru.

Aici toate felurile
se strîng în brațe
și toate chipurile
se suprapun.

Aici toate numerele dorm
în cifra unu,
iar cifra unu doarme

in acest punct albastru.
Aici și infinitul văzut din infinit
este un punct.

Aici e singurul loc tragic
pentru că domnește unu,
iar nu zero,
pentru că domnește singurătatea,
iar nu nimicul,
pentru că domnește moartea,
iar nu neființa.
Aici domnește deznădejdea,
iar nu vidul.

El este punctul,
el este divinul punct albastru.
Inima tuturor inimilor,
trupul tuturor trupurilor
și sângele scurs
ai tuturor rănilor din cosmos.
Aici este cimitirul
în care a fost îngropat
osul stelei Antares.
Aici este leagănul
în care urlă și se zbate
copilul din flori
al stelei Arcturus.

2. *Neroul divin*

Iată a doua parte a descrierii:
sub pleoapa albastră,
aici, în această zonă cosmică
toți se nasc din toți,
neîntrerupt, toți se nasc din toți.
Omul se naște din pasăre,
pasărea, din vierme,
viermele din iarbă,
iarba din resturile omului,

nașterea omului din moartea ierbii,
moartea pietrei din nașterea ierbii,
nașterea pietrei din moartea apei.
Toți, întruna, unul dintr-altul
punându-și trupurile cap la cap
înnodate cu verigi de moarte:

Iată acum principiul:
cea mai mare dimensiune
este viața.
Nici o viață nu este mai mare decât alta,
nici o moarte nu rămîne neîmpodobită
de o naștere.
Iată credința:
aici se creează timp întruna,
se produce timp,
se moare și se naște timp,
se mănîncă timp,
se vinde timp,
se depune timp,
se modifică timp, \

De foarte departe x •
se poate confunda
acest punct albastru
cu timpul.

3. *Cîntecul*

El întrerupe cu sinea sa
orice altă mișcare.

El face să nu mai fie
ceea ce este
și să apară în ființă
ceea ce încă nu s-a născut*

El schimbă totul în vedere
înfometînd lumina.

El leagănă moartea
pînă cînd răsar din ea euvinte
și împodobește cu lacrimi
legile stelelor fixe.
El este numit, uneori sufletul,
dar cel mai exact ar fi să-i spunem,
totuși, cîntecul.

A. *Cîntărețul*

Nimeni n-are nevoie de el,
dar fără el nu se poate.

Spune-ne cum ne mîncăm unii pe alții,
i se spune: – și fă-ne să plîngem.

El știe plînsul altora
și lacrima care li se cuvine.

Pe pămînt, din neamul oamenilor,
se nasc cîntăreți.
De asemeni, din neamul ierburilor.
Și din neamul animalelor,
pietrelor,
peștilor,
aerului,
focului,
se nasc cîntăreți.

Pe pămînt tot ceea ce există
are nevoie din cînd în cînd să plîngă.

5. *Sensul*

Aici se încheie
scurtul raport electronic
obținut cu ajutorul computerelor
în care s-au introdus toate fișele
cu informații necesare.
Văzută din afară,
lumea și locuitorii de pe punctul albastru
pot fi caracterizați prin aceea că sunt
și pot stîrni ciudatul sentiment
că au tendința de a fi.

Pierderea cosmică investită în ei
este lumina de la diferite alte stele.

Ei produc, în schimb, pentru cosmos
timp.

CÎNTEC

Se urîșise trupul gîndit
cuvintele erau spuse într-o limbă străveche și barbară.
A trăi, devenise am trăit, –
începuse ceva din sinea mea să moară.

O pată de umbră m-a traversat;
era numai de la un vultur în zbor
ce-ntreținea minunat
locul în care m-am născut,
de cel în care o să mor.

Cine te-a plîns cu ochiul lui pe tine soare,
lacrimă arzătoare?'

< PATRU AFIRMAȚII ÎN SPRIJINUL REALULUI

I

Ah, strămoșul tuturor pietrelor
e cîntecul.

II

Numai în somn fiind
aș putea zbura – pasăre fără de aer.

III

Și astfel,
plîngînd dezgrop sabia
rîzînd tai capul.

IV

Pricina ochiului nu este lacrima
ci vederea.
Nu,
să nu confunzi niciodată
ceea ce este real cu ceea ce este adevărat.

A iubi este real,
iubirea este un adevăr.

BLÎNDELE ȘI FEROCILE ACTIVITĂȚI ALE ÎNSUFLEȚITELOR ȘI NEÎNSUFLEȚITELOR

I

Deodată gîndul mi s-a schimbat în vedere
și ea a început să mă doară
ca o dezmoțire. ,
Un fel de creștere de picior
pentru salt pe secundă.

Deodată, totul a început să treacă și să se treacă
să nu mai stea și, —
să se alerge.

Ghimpi mi-au crescut în interior
înțepînd ceea ce ar fi trebuit să mă învelească.

Să rupi ce n-a existat niciodată ;
și ruptura să-ți fie lumină,
durere ca o trombă
în absolutul desert! •

11

M-am pomenit mîncînd fără să-mi fie foame
m-am pomenit respirînd lapte
fără a mă fi sufocat vreodată
înainte de aceasta.

M-a încercat un sentiment
ca o apăsare
cînd niciodată avusesem greutate." !
Mai tîrziu am știut că el era frica.
*»»

Din necuprins mă micșorasem deci. •'•
Altfel cum?
Altfel de ce?

Cită singurătate
a fi! ", ' , ' •'
Ce fel de unu și total
a avea!

Nici tîrzii și nici devreme
rupturi ale desăvîrșitei liniști.
Lumini, pentru că lumina
menită este punctului. , ,

170

III

Și pentru ea deodată suntem mulți
și pentru, că deodată există sus și există jos
și pentru că deodată ne este foame unul de altul
și pentru că deodată avem început și vom avea sfârșii
sentimentul numit frică ne-a dăruit cu guri ^
sentimentul numit unu ne-a îmbrăcat în făpturi.

IV

De ce ne-o fi trebuit nouă lumina
și ce este această ruptură numită lumina?
De ce a trebuit să devenim puncte
când nefiind eram totul.

HAIKU

întunecînd întunericul,
iată
porțile luminii.

HIEROGLIFA

Ce singurătate .
să nu înțelegi înțelesul
atunci cînd există înțeles.

Și ce singurătate
să fii orb pe lumina zilei, – •
și surd, ce singurătate
în toiul cîntecului.

Dar să nu-nțelegi
cînd nu există înțeles
și să fii orb la miezul nopții
și surd cînd linistea-i desăvîrsită, –
o, singurătate a singurătății!

GÎNTEG

Absență murdară și așteptare
disperată.
în lipsa ta s-au născut
cifrele și zeei.
Și tu nu știi nimic de aceasta.
Și tu nu știi nimic de aceasta.

De cînd nu ești,
piatra a dat lumină,...
Mișcare a dat piatra
de cînd nu ești.
Și tu nu știi nimic de asta.
Și tu nu știi nimic de asta.

Fluviul a rămas gravid de pești,
aerul greu de păsări.
De cînd nu ești.
De cînd nu mai ești.
Și nici măcar nu știi nimic de asta..

Cuvîntul meu s-a făcut trei,
cîntecul meu s-a făcut șapte.
Dar tu, habar nu ai
ce este trei, ce înseamnă șapte.
Murdara așteptare, absență disperată.

GREȘIREA CERULUI

Zburau vulturii întorși pe spate
și cu gheara întoarsă în sus
ca pe niște miei să fure,
steaua cu lumină ondulată;

Ca pe niște miei să fure de sus
lumina ochilor mei.

Zburau vulturii întorși
și pe spate prin cer
spinările lor coboriseră jos
și se ștergeau de sternul meu.

Cer le era trupul meu de carne,
pământul le era lumina aceea
de sus a ochilor mei.

SMULGEREA MĂȘTII

Nu mi se poate smulge mîna din umăr,
chiar dacă mi se smulge mîna din umăr.
Sîngele lăsat astfel vederii
ar fi un sînge contabil
negîlgîitor și statistic.

A-ți trage o mînușă de pe mină
e pentru insul meu același lucru cu a-ți trage
mîna prin rupere din umăr.

S-ar ivi la vedere
o făptură atît de veche și aprigă
un animal nelegal
luminiscent în afara luminii.

H

O îmblînzire pentru el și o mască
un fel de lupă măritoare
a fost înconjurarea lui cu piele
și trimiterea lui finală
în cinci degete cu unghii.

NOAPTEA METALELOR

Viață scumpă cheltuită pentru orbi
pe nevederea cauzei
mai orb decît Homer cu ochiul smuls
în muzica aplauzei.
Voi fi bătut de du-te-vino
de un păcat pe care-l moștenesc
de-o foame simplă, ah divino
lumină care nu te mai vorbesc
Zic un cuvînt ce nu e geamăt
ce nu e urllet de durere'
ci înțeles din care, poate
răsar atîtea lumi de stele.
Nu, eu nu am lacrimi de vînzare,
m-apasă blînd durerea de a fi
locul în care zarea nu mai are zare
frica de a muri.
O, cît curaj și cită moarte
taie în două cifra șapte.
O, eîță multă dragoste
se duce ca o zîină
flutură.

VENISE VREMEA

Venise vremea să mor,
lucrul ființei mele
să nu-1 dănuiesc
să-mi pară rău de toamnă
iar de iarnă să îmi apară frigul.
Venise vremea să mă adaog
la puțina dragoste ce mai există
să lungesc prin propria mea absență
linia lungă
scrisă pe tabla neagră.
Venise vremea să mor
dar deodată mi-am adus aminte
de cu totul și cu totul altceva.
Nu m-am mai dus
unde trebuia să mă duc
rămânând unde nu am unde sta.
Țin în mână un spic de grâu
ca și cum ar fi vorba despre plantații.
Țin în gură un cuvânt
pe care nu-1 mai spun nimănuia
din gelozie.

PRIVIND-O, MAMA MEA y

Cădea peste această femeie iubită
timpul tot trăit de mine, ,
o lumina pe această femeie iubită
trăitul timp de mine.
N-am putut să-mi smulg privirea
de pe această femeie iubită.

Aveam ochi ca să o văd numai pe dînsa
femeia mea iubită.
Aveam mîini ca să o îmbrățișez numai pe dînsa
femeia mea iubită.
Deodată, am văzut că mama mea o vede
pe această femeie iubită.
Pe această femeie iubită
timpul cade și ninge.
Pe această femeie iubită,
privind-o, mama mea plînge.

ÎNVĂȚĂTURILE CUIVA CĂTRE FIUL SĂU

1

Dragule, caută și te însoțește ca să nu rămii prea singur.
Vei vedea și tu, atunci cînd vei iubi, cine îți va fi soața
așa cum arborele cel mare, pe timpul soarelui în toi, *
vede care îi este umbra.

II

Pe timp de durere, lasă-te singur ție.
Și cerul se acoperă cu nori cînd plouă.
Numai cînd ninge, ninsoarea e umbra de la stele.
Dar atunci, dragule, e foarte frig și chiar ceea ce este
frumos vederii poate să țină loc de cămașă.

II

Dacă ți-e foame, caută să nu te mănînci pe tine însuși
în libera vedere a altora.
Pîndește și tu sărbătorile.
Orice sărbătoare este masa pe care cel care a învins îl
mănîncă, în talgere de aur, pe cel învins.

17fi

Fii atent: tot ceea ce există are o sărbătoare a sa.
Iar tot ceea ce există aproape că nu are loc de ceea ce
există unde să se sărbătorească pe sine.

Fii cuviincios și vei fi invitat și tu la masă.
E bine să fii invitatul caprelor.
E și mai bine să fii invitatul cailor.
Dacă-ți este foarte foame, și ești în stare să vorbești
cu dreptate și leneș, ai putea să fii invitatul pietrelor
la masa tăcerii de piatră.
Dar cel mai bine ar fi să poți să fii mosafirul
Zeului.

III

Dragule, dacă te oprește oricine altcineva din mersul
tău, sau din somnul tău, ca să te întrebe, cu sărut
sau cu urlet, cine ești, tu nu-i răspunde pentru că nu
știi cine ești și pentru că cel ce te întreabă în-
grozitoare întrebare „cine ești?” te întreabă cu gând
ascuns să te piardă.
Te întreabă cu gând de batjocură și smintit că ai putea
să știi cine ești și să-i răspunzi cine ești;
și răspunzându-i cine ești tu, dragule, să-1 faci pe
el să se prăpădească de un venin rizînd și de o înălțime
străină.
Și în hohote, – cine ești, știindu-te, să nu mai poți să fii.
Deci taci din gură cînd nu ai ce spune!

IV

Stînd pe lîngă foc, de vei simți un oarecare lucru, un
fel de sorbitură că te mișcă și te trage din loc;
dacă te cade o încetinire de zile;
și dacă fierbințeala mare ți se arată ca și cum te-ai
vedea pe însuși tine de la o depărtare arsă;
dacă o spaimă moale cu coarne de melc te călătorește
cu dureroasă atingere prin măduarele trupului că ai

)utea după somn, aidoma zilei de ieri, să te trezești
 ;i mline;
 Iacă tăierea și scoaterea mațelor mielului te doare
 n pîntecul tău numai gîndind-o că se întîmplă;
 Iacă ruperea stelei în două și ruperea cifrei unu în șapt
 ți străbat creierul cu sfișietoare lumină;
 iacă taina sfîntă a trădării te cumpără
 pe un ochi triunghiular în frunte;
 dacă limbii tale i se face gust de Făt-Frumos
 su jugulara ruptă;
 dacă nu-ți smulgi ochii tu însuți înfiorat de vedere;
 dacă nu-ți astupi urechile cu două stele;
 dacă refuzi jertfa de un miros plăcut,
 dragule,
 lasă-te prădat de melancolie
 și lasă-te
 jefuit de tristețe.
 Stai tu melancolic, dragule,
 stai tu melancolic. •
 Melancolia nu se petrece și nu se mișcă,
 nelancolia se stă.
 Stai tu.

' ; i, V

Ce n-am făcut eu, măcar tu să faci.
 Ce am trăit eu, – prea mult este
 așa că-ți ajunge și ție
 să ai de dat
 in stînga și în dreapta.

Xu mă întreba pentru că nu știu să-ți spun
 limi'c despre stînga soarelui
 ji nimic despre dreapta lunii.

Dragule, așează-te și tu cum poți mai bine
 su spinarea pe o oră mai fericită.
 Ce crezi tu că ți-e dreapta,? , , , - ,

Dacă ești în stare să-i poruncești
ea chiar îți va fi dreapta.
Stingă, pe dînsa, trebuie numai să o iubești.
Ea ești chiar tu și dacă o iubești
te va sluji ca o roabă.

VI

Despre fericire, dragule, nu pot să-ți spun decît
foarte puține cuvinte,
bunăoară:
cel mai miraculos fapt al existenței
este faptul că este.
De aceea,
doriința fierbinte de a fi fericit
este legitimă și miraculoasă.

Ar fi absurd ca existența să fie absurdă.
Caută, dragule, să fii fericit
cît timp ești tu de față,
cît timp vei avea față;
ferește-te vreodată să porți mască;
nenorocul te recunoaște
chiar înainte de a te naște.

VII

Dormi cît mai puțin cu puțință,
visează cît mai mult cu puțință.

VIII

Ceea ce există, este.
Frumos lucește masculul
din neputința de a naște.
Dacă nu poți luci, dragule, cîntă.
Dacă nu poți cînta, dragule,

să sînge.
născut, dragule, naște numai cosmosul,
ită și fă rost de scutece, dragule!

IX

te grăbi să alergi,
i locului!
ar și miezul fierului
ge leneș prin lăuntrul fierului.

,ă-te la fier și aseamănă-te lui.

X

acum, dragule, am să te învăț
trebuie să faci
d n-ai să mai poți să fii.

ală-te și curățește-te!
sării Phoenix nu-i plac
iturile și murdăriile!

XI

•agule, nu mă uita
să nu te uite,
rîndul tău, alții.

•agule, lasă măcar un cuvînt de-al tău
-mi fie lespede.

mne, cînd spui sunt,
gîndul dus la mine.

i te-am născut pe tine, dragule,
maște-mă tu.

DECLARAȚIA DREPTULUI DRAOOSTELOR OMULUI

Ceea ce se poate pierde
nu este în mod obligatoriu de pierdut și mic.
Eu, bunăoară, încă
nu sunt în stare să-mi pierd viața.
Ceea ce nu se poate iubi
nu este neapărat și intim.
Cu mine cu tot la un loc
s-ar putea să fim chiar el.
Ceea ce se poate vorbi
ar trebui să se poată și cânta,
iar ceea ce înflorește
poate să fie cu totul altceva decât o o floare.

DIN TIMPUL UNEI ZILE

Dacă și tu ai venit să te naști
te izgonesc
pentru că mama mea tocmai țipă născându-mă.
Tatăl meu tocmai și-a luat cămașa de pe sine
ca să mă îmbrace cu dînsa, cu ea,
chiar pe mine.
Tatăl meu se dezpiețează;
mama mea strigînd și născându-mă
tocmai mă spală de durerea lumii.
Dacă ai venit să te naști, pleacă.
Dacă ești născut, stai.

Causa perorată est.

FALSTAFF SAU EVITAREA UNUI MIT

Din ceea ce știm noi că este și cade,
într-adevăr cade fără să cadă în totalitatea sa.
Rămîne pasărea. " " ..
Cum ar putea să cadă totul dacă exista pasări?
De ce să zboare un animal cu aripi
de ce să zboare el —
în toiul animalelor în prăbușire și m cădere.
Ar trece timpul dacă ar trece
și ar cădea tot și de tot
dacă ar cădea. .
Dar are și el în el o pasăre numita
oprește-te clipă...
Stau și mă urîțesc,
trupul meu de odinioară de adolescent
mov ca trestia, acum
gras și puțind de cuvinte ^
se distruge devenind hrană.
Falstaff, rămii și nu pleca
în tine nu cade o pasăre;
tu ești la fel de pur și de frumos, grasule
și de neștiutor, știutorule
cum erai născîndu-te .
din gingășia urlată a maică-tii. , .
Feriți-vă de cascade
ceva este în ele zburînd
ce nu cade.
Ceas îngrășat de turlă de primărie .
care bate timpul libelulei...
Ah, numai cadranul îmi crește
și numai timpul meu zboară
clopotul da, clopotul :.
e trupul pe care-1 merită musca divină.
Falstaff, ah, Falstaff
deltă nemernică
neuitîndu-și izvorul,
Bexul suav pe care-1 are zborul

pe care-1 are ora
zburată pe deasupra si amîndurora
Falstaff, ah, Falstaff '
zepelin cu suflet de fluture
aer cu suflet de pămînt
ființare măreață la mijloc cu sunt...
Aplecare de coloane,
moarte vie-n sărbătoare.

TABLOU CU ORBI

Tocmai se înserează
deasupra unei case de țară
și în ogradă e o masă de lemn
la care stau și beau și vorbesc
părinții mei și părinții altora,
primarul și grăjdarul,
învățătorul și popa
și încă alții care stau și beau și vorbesc.

în același timp
și suprapus pe aceștia
un om cu pelerină neagră
mîhnit de istorie,
sau poate de orice altceva,
în inserare se îndepărtează pe cîmp
micșorîndu-șe odată cu îndepărtarea
stingîndu-se odată cu inserarea.

Frînturi de vorbe, sunet de tacunuri,
gîlgîitul vinului turnat
și mai ales
strigătul învățătorului ridicat deasupra celorlalți
— La urma urmei ce mai e și viața asta!

Și strigătul popii ridicat deasupra celorlalți:
– Nu se arată semne, degeaba ne rugăm !
Și strigătul primarului ridicat desupra celorlalți:
– Vedem mereu aceleași lucruri! Mereu aceleași lucruri!
Suprapus peste cei de la masă
întretăindu-i parcă pe fiecare
pe cîmpul înnegrit de înserare
omul cu pelerină neagră se duce
și gândurile lui se aud peste cîmp:
M-am născut în cel mai rău secol cu puțință,
am locuit cea mai străină inimă cu puțință!
Astfel se aud gândurile omului
în timp ce el se micșorează
ca o pată neagră pe o pată neagră
crescîndă.

Aer apăsător și căldură calmă
lingă masa din ogradă, în umbra deplină
neatinsă de raza lămpii cu petrol
în tufișul de coacăze un freamăt mut.
Un ochi lucios cu luciu mat
un ochi cît tot tufișul de coacăze
se deschide lucios și mat și se închide.
Cei de la masă sunt cu spatele la el;
o secundă de liniște apoi vinul gîlghnd în pahare.

i

Suprapus pe dreptunghiul mesei
traversînd în depărtare cîmpul
și tamd masa totodată,
omul cu pelerină neagră
și înapoia omului cu pelerină neagră
un hectar de cîmp negru se deschide deodată,
ochi lucios și opac și negru _
și se închide cum s-a deschis
în timp ce omul se îndepărtează cu spatele la ei.
Clinele legat de stejarul din curte
schelălăie zdrăngănind lanțul
trunchiul stejarului se deschide , ••

și un ochi negru lucios clipește.
– Taci potaia dracului, strigă grăjdarul
și aruncă o cană de lut după el.

O stea se lățește ca o baltă
în spatele omului cu pelerină
și bolovanul din poartă
deschide un ochi negru lucios și-l închide.
– Locuiesc într-o inimă străină, se gîndește omul,
Unu este atenția lui zero,
doi și trei și patru și cinci
nu sunt altceva
decît neatenția cifrei unu,
gîndește omul cu pelerină neagră îndepărîindu-sa
în timp ce în spatele lui
orizontul negru deschide un ochi
imens, lucios și negru
și îl închide.

Părinții mei și părinții altora
stau lă masa de lemn din ograda
unei case de țară
și beau cu popa și cu primarul,
cu învățătorul și cu grăjdarul
și cu cine se mai află la masă
și suprapus pe ei
un om cu pelerină neagră
îndurerat traversează cîmpul spre noapte.
Unii vorbesc, altul se gîndește
în timp ce ochi mari se deschid și
se închid înapoia lor
și seara decade în noapte
și cina celor din curte nu se mai sfîrșește
și mersul pe cîmp al omului cu pelerină neagră
nu se mai sfîrșește
și noaptea curge în noapte
îndesindu-se.

DEFĂIMAREA RĂULUI

Eu construiesc misterul
nu îl admir.
Fac cărămidă pentru zid de casă
cuvîntul care-l zic e pus pe masă
și de mîncare este.
Cînd fi-vor să mă îngroape mort
vor observa pe un copil dormind
ce nu mai vrea să se trezească.
Cînd toți ai mei deplin s-or împlini
abia atuncea toamna putrezească,
luminoasă și cu rădăoini.
Ah, tu lumină, tu întoarce-te — acasă
ah, ochiule să ți se îplinească
durerea de a fi.
Mai liniștiți decît în toată viața noastră
culoare fi-vom și albastră.

UN OM DE CAL

*„...Iute spre ziduri urcă fatalul cal, îndesat
cu oșteni...”*

P. VERGILIUS MARO - ENBIDA

I

Față de ceea ce există
nimica nu este nici mare
nici mic.

Noi spunem:
„pămîntul, pămîntul!”

Dar față de ceea ce este,
el nu este

Mă duce gândul și măresc vederea.

O, galaxia aceasta
cît un punct este
față de ceea ce este, —
iar punctul
și el, cît un punct este
față de ceea ce este

II

Ce vis deșert numărătoarea!
Rîul de sori, cît un punct este
aidoma punctului cît un punct.
I-ha, i-ha, necheaza calul meu
cînd omul din șaua lui
vorbește.

Față de ceea ce este
orice altceva este un punct.

III

Unu este un punct
oricît ar crește
oricît s-ar îndoi și s-ar întrei
și s-ar împătri
și de mare s-ar nesfîrși la nesfîrșit...
Față de ceea ce este cît un punct este.

Punctul și c,u.iarba sunt eh; un punct.
Punctul și cu iarba și cu pămîntul
și cu soarele " " ,

și cu stelele și cu tot cerul
sunt cit un punct.
Egale între ele și cit un punct
față de ceea ce este.

I-ha, i-ha,
eu sunt un om de cal
galopînd într-un punct.

IV

Numai între ceea ce nu este
și între ceea ce nu este,
inima mea este mare
și trupul meu este mai mare
decît inima mea
și trupul calului

este mai mare decît trupul meu

V

Nu există doi
Calul și cu mine suntem un punct.
Nu există trei
Drumul și calul și eu
de-a-ncăiere pe el
suntem un punct.

Nu există patru
și nici cinciul
și nici șasele...

De la zero la unu de la nimic la punct
se întinde miracolul.
Între zero și unu, între nimic și punct arde duhul f

VI

Intre zero și unu
există mai mic și mai mare; –
lungul există și scurtul,
timpul există și calul meu
și eu de-a-ncălare pe el

VII

– Cine sunteți voi,
tu calule și tu călărețule?
– Habar n-am cine sunt,
am răspuns,
– I-ha, i-ha, a răspuns odată cu mine
calul
pe care-l călăream de la zero la unu
de la nimic spre ceva.

SĂGETAREA CERBULUI STRETIN SI HARPONAREA PEȘTELUI VIDROS '

Așa cum față de mișcarea stincilor
mișcarea arborilor pare iute ca raza.
Așa cum față de mișcarea petalelor florii
mișcarea omului pare iute ca raza,
iute ca raza față de mișcările omului
e alergarea cerbului stretin.

Haideți, vă zic, să vînăm cerbul stretin
schimbându-ne timpul și răsucindu-ne secunde!
Haideți, vă zic, fără milă să-l vînăm

pe cerbul stretin, seurtîildu-ne lunile
și raicșorîndu-ne cît punctul de nisip, anull
Pe iutele să-1 omorîm de cerb stretin!

- * : -

Din oasele lui să ne facem stîlpi de casă
din pielea lui să ne facem acoperise
iar carnea lui s-o mîncăm înlăuntru
la nuntă.

. /

Așa cum față de mișcarea omului
mișcarea ierburilor pare înceată,
Așa cum față de mișcarea brazilor
mișcarea pietrelor pare înceată
mai încet decît starea pe loc a pietrii
e rîul Vidros în care înoată peștele Vidros.

Haideți, vă zic, să pescuim peștele Vidros
Indreptîndu-ne timpul și întinzînd secunda
ca apa vărsată pe lespede,
iar ziua s-o lungim peste noapte1
Pe Vidros, vă zic, să-1 harponăm fără milă,
să omorîm Vidrosul din rîul Vidros!

Din oasele Vidrosului să ne facem stîlpi de casă
și din solzii lui, șindrîlă,
iar carnea lui s-o mîncăm înlăuntru
la nuntă, vă zic.

DAIMONUL MEU CĂTRE MINE

Vine focul, îmi zise, fii atent vine focul
și-o să vezi cu ochii pietrele înmuindu-se
și pe caprele negre de stîncă încîndu-se
în moalele stîncii.

Marea, pe dînsa chiar o s-o vezi
suptă de fluviu și pe acesta
supt de riuri și pe acestea
supte de izvoare și pe ele
absorbite de setea unei făpturi alergînd.
Ai să vezi, îmi spuse Daimonul meu, mie,
ai să vezi
cum se usucă peștii
și cum se împutesc balenele
cum se evaporă meduzele,
căci îți zic ție, vine focul, mă auzi?
– Te aud și ce să fac eu,
chiar dacă te aud ce să fac eu,
eu ce pot să fac eu?..
– Schimbă-te în cuvinte, mi-a zis Daimonul,
repede, cît mai poți să te schimbi!
Schimbă-ți ochiul în cuvînt
nasul și gura
organul bărbătesc al facerii,
tălpile alergătoare,
părul care-a început să-ți albească
prea des încovoiata șiră a spinării, –
schimbă-te în cuvinte, repede, cît mai e timp!
I-am spus Daimonului: – Tu nu știi că
vorba arde,
verbul putrezește,
iar cuvîntul
nu se întrupează ci se destrupează?
Am pus un sentiment pe bronz și tu știi asta
și a fiert din pricina luminii soarelui.
Am dat un nume unui copil
și numele s-a spart de timp și de vrăbii.
– Știu asta, mi-a zis Daimonul.
Schimbă-te în cuvinte precum îți zic!

OPERELE IMPERFECTE

— 1979 —

Ordinea cuvintelor, voi. n

LECȚIA DESPRE CUB

Se ia o bucată de piatră,
se cioplește cu o daltă de sînge,
se lustruiește cu ochiul lui Homer,
se răzuiește cu raze.
pîna cubul iese perfect.
După aceea se sărută de nenumărate ori cubul
cu gura ta, cu gura altora
și mai ales cu gura infantei.
După aceea se ia un ciocan
și brusc se fărîmă un colț de-al cubului.
Toți, dar absolut toti zice-vor:
– Ce cub perfect ar fi fost acesta
de n-ar fi avut un colț sfărîmat!

CLEPSIDRA

Vulturul avea în aripă o gaură rotundă,
cum cercul de aur prea strîmt
al coroanei pentru fruntea împăratului.
Trecuse prin el nimic către nimic,
ii străbătuse nimeni aripa
nimeni cel dornic de neființă.
Vulturul se răsucea în aer, timid
ca în respirația unui copil, –

ăzînd, mai întîi se făcuse broască țestoasă, mai apoi
rîdîndă **CU** piatră albă, mai apoi
turnai frigul a rămas din el, numai frigul.
lînd a făcut o gaură
rupul lui în pămînt,
lubuitura căderii lui
IU s-a mai auzit;
arba era verde și proaspătă,
irăbușirea lui se schimbase în culoare verde.

Viermii din mașul pămîntului
eniră și-l întrebă:
- Vrei magmă sau lapis-lazuli?
- Nu, a răspuns el, vreau aer,
er vreau, vreau aer.
.Viermii din mașul pămîntului i-au zis:
- Avem ceva nisip, poți să respiri nisip?
- Nu, nu pot să respir nisip,
u am cu ce să respir nisip.
- Dar atunci ce ai, întrebă viermii din mașul pămîntului
e ai atunci, ce ai, atunci?
- N-am, zise vulturul, **N**-am; –
ingura proprietate a mea e absența,
aura rotundă din aripă care-mi ține loc de soare.
'f-am, zise vulturul, n-am.
sf-am, zise vulturul muribund, murind.
4-am, zise vulturul, **N**-am.
Jaura rotundă din aripă care-mi ține loc de soare,
ingura proprietate a mea e absența,
i-am, zise vulturul, n-am.
- Ce ai atunci, ce ai atunci,
Iar atunci **CE** ai? întrebă viermii din mașul pămîntului.
- Nu am **CU** ce să respir nisip,
IU, **NU** pot să respir nisip.
- Avem ceva nisip, poți să respiri nisip?
dermii din mașul pămîntului i-au zis.
- Aer vreau, vreau aer!

Nu, a răspuns el, vreau aer!
– Vrei magmă sau lapis-lazuli?
veniră și-1 întrebare
viermii din mațul pământului.

Prăbușirea lui se schimbase In culoare verde,
iarba era verde și proaspătă.
Nu s-a mai auzit
bubuitura căderii lui,
trupul lui In pământ,
cînd a făcut o gaură;
numai frigul a rămas din el, numai frigul,
grindină cu piatră albă, mai apoi,
căzînd, mai întii se făcuse broască țestoasă, mai ap
ca în respirația unui copil,
vulturul se răsuca în aer, timid.
Nimeni cel dornic de neființă
Îi străbătuse aripa,
trecuse prin el nimic către nimic,
al coroanei pentru fruntea împăratului,
cum cercul de aur prea strimt.
Vulturul avea în aripă o gaură rotundă.

PAPIRUS CU LACUNE

Deodată mi-a explodat sticla ferestrei
împroșcîndu-mă cu cioburi străbătute de vechi priviri
în cadru se arată un înger atît de bucălat
încît avea un cap rotund și două aripi ascuțite, –
surise la mine ca un cîntec de leagăn:
– Ce faci, Nichita, acolo, ce faci?
– Ung țeava pistolului, i-am spus,
ung țeava pistolului.
– Dar e vechi, mi-a zis, e vechi,
e din primul război mondial!

De ce ungi cu ulei de măsline țeava pistolului?
 – Ca să fiu pregătit, i-am răspuns,
 ca să fiu pregătit că ar începe din nou primul război mondial,
 d-aia, ca să fiu pregătit c-ar putea să înceapă din nou primul
 război mondial!

Și inconștienta mea bunică mi-ar da un borcan de coacăze
 să-1 tirăsc pină sus la Mărășești,
 vărsat și spart în cioburi!
 – Oho, zice capul bucălai,
 dar sabia aceea lungă, ca o frunză de toamnă, cu miner,
 de ce o freci cu ulei de măsline?
 – De din vale de Rovine...
 de din vale de Rovine...
 Ca să fiu pregătit, i-am răspuns,
 să fiu pregătit, să fiu pregătit.
 – Și ce-s hîrțiile, mi-a zis,
 și ce-s hîrțiile alea albe mânjite cu negru?
 Și ce-s hîrțiile alea albe mânjite cu negru?
 – Scriu din nou Oda **In** Metru Antic, i-am răspuns,
 mă înțelegi, scriu din nou Oda **In** Metru Antic.
 – Dar dacă el se mai naște o dată!?
 – Să fiu pregătit, să fiu pregătit!
 – Ce țipi la mine, îmi zise îngerul bucălai
 cei compus dintr-un cap și două aripi,
 întocmai ca o măslină și două girafe,
 întocmai ca un tron strîmb pe care stă o singură bucă,
 ce țipi la mine, mi-a zis copilul!
 Tocmai frecam scutul rotund cu anotimpurile înscrise pe el,
 tocmai frecam scutul cu ulei de măsline.
 Scuturam cioburile geamului spart de pe mine,
 respiram o atică vechime, și i-am zis:
 – Ce, tu vrei ca la Salamina să uit Peanul?
 Am borcane cu culoare roșie singerie în ele,
 ca să-mi vopsesc fața în roșu- pentru Pean,
 Mă pregătesc pentru Salamina,
 mă pregătesc pentru Salamina!
 – Ești mort, mi-a spus palid îngerul bucălai.
 Ești mort, mi-a spus îngerul bucălai
 ©u două aripe ascuțite, ești mort!

- Cum o să fiu mort, i-am răspuns,
I U M o să fiu mort, dacă stau de vorbă cu tine?!
- Nu stai de vorbă cu mine, zise,
iu stai de vorbă cu nimeni, —

..și cioburile de pe jos săriră și se refăcură sticlă de geam*
Su însumi eram sticla geamului,
•urat și transparent ca sticla geamului.
Și prin mine privea cineva spre altcineva
și mă durea toată ființa mea de sticlă transparentă
le privirea care mă străpungea,
și nu știam cine privea pe cine privea,
prin durerea transparentă
ie sticlă, de geam, a mea.

CELE PATRU COERENȚE FUNDAMENTALE

Deodată, prăbușit de oboseală, Sisif
se înmulți, micșorându-se în nenumărare.
Două aripi de oameni turtiți,
lipiți unul de altul
și în micșorare
împodobiră trupul lui Sisif,
căzut de oboseală între oglinzi.

A te naște este o condamnare la moarte.
După felul păcatului și pedeapsa:
unii oameni, alții păsări, alții pietre.
Condamnat la moarte prin închisoarea copacului.
Condamnat la moarte prin închisoarea crocodilului.
Condamnat la moarte prin închisoarea ierbii.
Și totuși, îmi spuse Sisif
e o coerență aceasta,
balansîndă între nimic și nimic.

A nu fi, chiar și această absență
 poate fi pedepsită la viață
 și ca atare, condamnată la moarte,
 adică la a nu fi.
 Și totuși, îmi spuse Sisif,
 aceasta este o coerentă.

Ce deșertăciune și ce inutilitate, vederea.
 Ea contemplă numai ceea ce este condamnat la moarte.
 Cuvîntul ne-ar salva, poate, dar,
 el e Dumnezeu, și
 de la începuturi nu se mai întruchipează
 în făpturile cele vii.

Gustul morții l-a scuipat Dumnezeu de pe limba sa
 în făptura vieții.
 Acum el e scîrbit de toate acestea și
 în cu totul totului altei părți
 dincolo, de departe,
 compune coerența a treia și
 dincolo de orice
 el

compune coerența a patra.

Totuși, îmi spuse Sisif,
 tu nu crezi că e cam rău alcătuit trupul omului?
 Ochii lipiți de creier,
 ca două sexe ale creierului, impudice
 și neacoperite,
 gura, ce caută ea acolo sus?
 Locul gurii e geamăn cu
 locul de jos al lepădării
 de murdărie.
 Organul sămînței ar trebui să fie
 geamăn cu organul cuvîntului,
 iar nu pe acolo

pe unde-ți zvîrli apa murdară din tine,
pe acolo să-ți zvîrli și sămînța,
iar nu pe acolo pe unde azvîrli în tine
bucăți de animale moarte,
exact cu acel loc dinșos
tocmai cu acela,
să rostești taina cuvîntului, –

>

Da, îmi zise Sisif,
alcătuirea e rea.

Firești și simple,
cuvintele rostite de noi
naște-vor în alte coerențe
mai bune trupuri vorbitoare
în alcătuirea lor.

Da. mi-a zis,
e poate de aceea
întîrzierea și îndepărtarea lui
de negîndit de departe,
legînd de cuvîntul nostru
a doua coerență
și de cuvîntul ei
pe a treia
și de cuvîntul ei
pe a patra, și...
Sisif se ridică dintre oglinzi,
ieși dintre ele, și
uitîndu-se înapoi spre mine
îmi făcu un semn scurt
să intru între oglinzi.

MÎNA ÎMPĂRATULUI

Mîna împăratului nu mai poruncește obiecte,
pentru că obiecte nu mai sunt.
Nu mai există nici argint și nici aur, –
oastea noastră este înfrîntă de Părți,
soldații sunt morți.
Nu mai avem nici îngeri,
statuile zeilor sunt pleznite și sparte.
Oastea oștilor Parte,
cu caii lor uriași trec peste noi.
Nici schelete nu mai suntem, nici schelete,
potcoave la copitele cailor suntem.
Atîta suntem,
atît.

PUȘCA

Pușca este compusă din trei părți:
partea de sus,
partea de mijloc
și partea de jos.

Partea de sus este compusă din:
partea de sus a părții de sus și
partea de mijloc a părții de sus și
partea de jos a părții de sus.

Partea de mijloc este compusă din:
partea de sus a părții de mijloc și
partea de mijloc a părții de mijloc și
partea de jos a părții de mijloc.

Partea de jos este compusă din:
partea de sus a părții de jos și
partea de mijloc a părții de jos și
partea de jos a părții de jos –

Foc!

CÎNTEC LINIȘTIT

M-aș mai uita curat la frunza verde,
dar amintirile mă trag în jos
și mă înece în frunza verde
de verdele trăit mă înece în frunza verde.

M-aș mai uita la piatra albă
lucindă, mirosind
a soare orbitor și a potcoavă.
dar amintirile mă trag în jos
și mă înece în piatra albă
și mă sufoc în aerul de piatră albă.

M-aș mai uita la animalul gingaș
care mănincă infometat
pe animalul foarte gingaș
rănit mortal și de mîncat,
dar amintirile mă trag în jos
și mă înece, mă înece în foamea animalului infometat
și mă înece, mă înece în animalul de mîncare.

Plouă
plouă cu mine
mă trag amintirile în jos
mă înece în ploaie
aidoma curcubeului frumos.

TOCIREA

Soldatul mărșăluia, mărșăluia,
mărșăluia
pînă cînd
pînă la genunchi
piciorul
i se tocea, i se tocea
i se tocea
pînă cînd
trunchiul
pînă la coaste
i se tocea, i se tocea
i se tocea
pînă cînd
pînă la sprîncene orbea
orbea, orbea
pînă cînd
părul lui iarbă neagră era
iarbă neagră era, iarbă neagră era.
Un cal alb venea
și o păștea
și o păștea, și o păștea.
1-ha-ha, i-ha
i-ha.

IACOB ȘI ÎNGERUL

A venit îngerul obosit și supărat
M-a palmuit cu aripile pe față
Peana lui era sprinceana mea de-mpărat
Bătîndu-mă de viață mă dezvață
Om rău ce sunt și plin de sînge
Stăteam izbit de aripi mari
Mi se părea că azi mă plînge

Cu umbre codrul secular
El mă lovea cu zbor invers
Spre punct mă trimitea în jos
Dă-mi mie doamne acest vers
Și binecuvîntat frumos
Dădea în mine ca și cum
Pe ruguri grecii cei antici
Vorbirea lor de vînt de fum
Tu doamne o mănînci
Ia îngerul de peste mine
Și trage-mi din secunda mea
Gîrla de sînge din vechime
Osoasa și cea fără carne stea.

CU OCHII ROȘII CĂUTÎND O LEGE

Mergeam lovit și rănit, clătinîndu-mă
cu ochii roșii căutînd o lege.
Aluneca de' sub mine vederea de piatră
a morților vitrege
Piatra'sub mine se prelungea
spumoasă
Mă destrămam în țesătura unui păianjen
uriaz și strălucitor
Ah, n-aș fi vrut niciodată să am durerea
de-a fi întîmplător.

EVOCARE

Ea era frumoasă ca umbra unei idei, –
a piele de copil mirosea spinarea ei,
a piatră proaspăt spartă
a strigăt dintr-o limbă moartă.

Ea nu avea greutate, ca respirarea.
Rîzîndă și plîngîndă cu lacrimi mari
era sărată ca sarea
slăvită la ospețe de barbari

Ea era frumoasă ca umbra unui gînd.
Între ape, numai ea era pămînt.

STAREA MEDIE

Pietre fumegînde și cai ruși,
temple adolescente în ruină
din care zeul s-a smuls pe sine
lăsînd lungi fișii de piele verzuie
și aerul acesta înecăcios
al faptului că sunt.

Haotică matrișă în care-am fost bătut
împreună cu restul de sesterși
din amfora pe care el a uitat s-o mai ia cu sine.

îmbătrînesc necheltuit și neschimbat pe nimic
între aceste ruine adolescente,
între coloanele care încă mai miros
a piatră proaspăt lustruită.
Cîteodată mă mai uit lung
înspre focul din cer
unde s-a mistuit zeul.

Din fișia de piele verzuie
mi-am făcut haine.

E singurul lucru din mine și de pe mine
care nu se rupe.
Ține și nu se rupe.

LINIȘTEA DE DUPĂ MIT

Mi se face somn de frumusețe
și moarte de sublim.

Munții norilor și munții de piatră,
la fel de repede se schimbă
sub briza timpului.

Pentru cel cu vedere
se cuvine un arc,
pentru cel cu auz
se cuvine o săgeată.

Muntele mărăț și de abur
al norilor, –
se cuvine respirării.
Muntele mărăț și de piatră
al pietrelor,
dedat e îmbrățișării.

SOMNUL

Și dacă pietrele sunt păsări dormind,
lung dormind,
ale unui altui aer?...

Și dacă arborii
soldați sunt dormind,
după luptă dormind,
ai altei cetăți?...
Și dacă eu sunt un vis;
și dacă m-ar trezi cineva
spunându-mi:
tu ești; apără-mă și fii.

ÎNCERCAREA LUI IOV

– Ah, strigă plingînd, ah
sfătuiește-1 pe nefericitul de mine!
Iată:
Din sărăcie
neluîndu-mi cu mine femeia
la locul promis
ea
în de sine
a venit acolo cu altul!
– Ce să fac, am urlat sîngerînd; –

– Dacă o iubești, fă totul!
Ninge-o pină îngheață de alb; –
sărută-i tălpile pină se înzăpezește
drumul pe care-a venit!
Dă-te ei de mîncare dacă i-e foamei
Dacă nu o iubești; –
spune-i curvă cum și este!

– Tu! – strigă el la mine, tu! –
ce înțelegere poți să ai tu?

– N-am nici o Înțelegere, – pentru că exist.
Pentru ceea ce există, nu am
decît existență.
O foarte singură viață
pentru toate viețile.

NEOBIȘNUITUL FIRESC

Presimt cum încep să-mi pierd singurătatea.
Auzul îmi adoarme într-o inimă de miel
și-aproape că dulcele corn de melc
nici nu mai fuge în sine
cînd degetul tău de lumină barbară
leneș își pune soarele pe el.

Am început să adorm în trei paturi,
și, cu cinci capete
să visez trecutul altora.

Setea cerbului îmi locuiește beregata
și șapte ouă albe
le clocesc cu pleoapa.

Presimt cum încep să-mi pierd singurătatea
cum unu se tocește de vînt,
cum punctul își rămîne sieși
larg.

ÎNTR-UN ZBOR DEPLIN

In cuibul zîmbitor
la subțioara unui curcubeu
stau puii ei de zgomot.

M-a luat în plisc să mă ducă
la suavele guri flămînde.

Oricît de uriaș ar fi un copil
el e pur și cosmic.
Oricît de matur aș fi
și de bine constituit
în temelia unor idei fixe,
ea, uriașa pasăre, știe
ce gustoasă pasăre sunt
pentru puii ei
care mă așteaptă cu pliscurile deschise.

Mă aflu într-un zbor deplin
în larg văzduh.

Lăsați-mă să vin la copii!

PROPRIETATE

Al cui ești tu șoarece de cîmp
al cui ai putea să fii tu cînd de tine
nimănuia nu-i este foame

Și tu, a cui ești tu
a cui ești tu miere luminoasă
care te ling cu ochii

Ce tandru ficat de împărat
te varsă pe gura cărei stele
lumină, tu, boală, durere.

PODUL NEBUN

Să nu mai treci cu armăsarii
peste acest pod, peste acest pod;
el a înnebunit, el a început să aibă aripi,
el a urlat spre râul de sub el, azi-noapte,
că va zbura,
că se va face pod peste nori,
că se va face pod între o vrabie de carne și între
o vrabie de piatră...
El i-a spus apei de sub el
că nu mai vrea să se oglindească în ea
ci într-un scîncet de copil care refuză tița mă sii'
că în acel scîncet, el se va oglindi...
E un pod nebun!
Te rog eu pe tine:
să nu mai treci cu armăsarii peste el.

NEÎNȚELEGEREA ACCEPTATĂ

Eu sunt un bidon de benzină așezat pe treptele piramidi
în evul mediu, cînd piramidele nu aveau înțeles
și cînd benzina încă nu-și găsise aflare.

isărea Phoenix mă ocolește și nu mă bea.
i se duce în deșert să moară arsă de sete
ucigașul nisip.
ifietul faraonului de multă vreme
surs în Marea Mediterană.

uciada copiilor abia acum se pregătește.
ipă plecarea zeilor,
pii au ajuns la putere
se așin cu mari cuțite în mâini
izbească coaja de var a oului,
unde l-ar întâlni.

TRANSFORMAREA ÎN PERLĂ

că de pe cînd era
simplu bărbat
puteau vedea la el unele luciri
jicioase, ca și cum
rtele ar putea îngheța.

chipuiți-vă laptele femeii înghețînd...

;hii îi erau de gheață
iar și atunci cînd rîdea, cu toți
ntii lui albi.

început să se transforme în perlă
oet-încet.
lip de perlă, piept de perlă,
ighii bombate de perlă.

I-au crescut și aripi.
Niște aripi rigide, de perlă.

încă de pe vremea când era
un simplu bărbat
el avea ochii înghețați.

Mai târziu s-a transformat în perlă.
Greutatea lui a sporit.

Deși are aripi nu poate să zboare
din pricina greutateii;
deși are picioare nu poate
merge din pricina greutateii.

Stă nemișcat și privește fix!
Noi ne uităm la el cu dragoste
cu admirație, cu groază.

Poate că din pricina unei boli
s-a schimbat în perlă,
sau poate că s-a transformat în perlă
din pricina unei idei
care nu există pe pământ.

încă de pe vremea când era
un simplu bărbat
părea uneori foarte bolnav.
încă din acea vreme avea unele idei
de neînțeles.

Acum noi ne uităm la el cu spaimă
ou dor, cu neliniște.
El s-a transformat în perlă.

Noi nu.
încă de pe vremea când era
un simplu bărbat,
ochii lui erau ficși.

CALEA LACTEE

Monstruos animal și uriaș din care sîngele
s-a închegat în scurgere
și a început să ne ningă

Luptă și crimă
petrecute mai sus și mai deasupra
de creierele noastre

Ah, ninsoarea
este o cerere de iertare
Ah, frigul
este o ispășire

Nu, nu,
noi nu putem să iertăm niciodată.

CALUL TROIAN

însumi îmi sunt un cal troian,
priul meu umăr îmi cucerește propriul meu umăr,
priul meu ochi se jefuiește pe sine.
ăile inimii mele

nu se pot auzi
din pricina bătăilor inimii mele,
glasul meu care strigă la cer
sugrumat este
de glasul meu care strigă la cer.
Viața mea nu mai poate trăi
din pricina vieții mele.
Dragostea mea tirăște dragostea mea
de calul dragostei mele
în jurul cetății.
îfig lama cuțitului meu în lama cuțitului meu
în timp ce secunda care îmi sună nașterea
se asurzește din pricina secunde care îmi sună nașterea.
Sunt supărat pe propria mea supărare
sunt bucuros de propria mea bucurie.
îmi sper propria mea speranță
îmi plîng propria mea lacrimă
și sunt în timp ce sunt
și nu mai sunt cînd nu mai sunt.

AMURGUL CREDINȚEI

Cei care-și mai aminteau de trupul zeului,
au murit fără să lase mărturie
decît locul plin de dale de piatră
de unde petreceau privindud.

Chiar și copacii au început să crească mai mari și mai strîmbi,
pentru că nimic din ce este mare
nu mai are măreție.
Plînsul și răcnetul, durerea și urletul,
din pricina mutării cerului,
nu mai au nici direcție și nici înțeles.

Numai atunci, vai, numai atunci,
cînd mîinile mele prelungi și febrile
ca din visul altora
așează piatră peste piatră,
numai atunci uit, ațipind,
forma lor chinuitor de absurdă.

E o tăcere atit de desăvîrșită
încît nici ruperea de carne vie
cu muget și cu dangăt
nu poate clinti.

Din ce în ce mai rar timpanele-mi flutură
născute pentru o altă vorbire
și rămase ca două steaguri interioare
pe cîmpul gol al existenței mele.

Unde au plecat armatele?
Ce fel de armate trebuiau că erau acelea?
Unde o fi fiind acum războiul.
de este atîta liniște în spiritul meu?

DESTĂINUIRE CĂTRE APOLO

Eu sunt un mijloc de transport,
un fel de targa de carne
pe care pietrele mari ale piramidei
rănite la colțuri și pe suprafețe
sunt duse spre planeta Mercur.
Ah, ce apăsare, doamne,
ah, ce geamăt îndelung de piatră
cînd geme piatra cu geamăt de piatră,
pe trupul meu înțepenit și sîngeros

și hieratic,
mijloc de transport
și targa.

DEȘERT

Stăteam cu laba obosită
pe rana unui iepure,
îmi mirosea a înserare a vieții.
Ca într-o oglindă în soare mă uitam _
și coama lungă mă ședea peste nisipuri.
De foame alergarea mea îmi este,
acuma doar a sînge-mi flutură pe steaguri.
Țin laba mea de leu
pe-un iepure rănit.

De tine eu mă rog
ca să visezi și pentru mine.

VECHE ÎNTÎMPLARE

Venea, se apropia
negru și luminos
vultur umbros.
Pe mine se prăbușea
cu pene mă împăna
și mă încălzea
murindu-mă frumos.
El murea, eu muream
fiecare din alt neam.

După aceea în alergare
a trecut peste noi în galop
un cal mare.
Calul s-a dus, s-a dus, s-a dus,
săgeată orizontului în sus.
Noi am rămas, noi am rămas,
îmbrățișați și în extaz.

FĂPTURA

Nevinovată, toată mirosea acrișor
Se uita cu ochi mari la mine
ca și când aș fi avut vreun înțeles
Toată era ca de iepuri un nor
în alergare și în eres
M-am uitat și eu la ea
ca o stea mi-a apărut fiind,
ca un copil pe care din timpla mea
l-aș naște murind.

CHEILE

Lanțul cu chei mi-a căzut din stele în creier,
mi-au zornăit mințile de durere și de sunet.
Trupul meu tot deveni o cheie de fier,
doamne, pentru o ușă uriașă
la al cărei lacăt nu am cum să ajung,
decît numai dacă mă ridici în brațe.
Haide, cît ești de mare, tu,
haide, cît ești tu de indiferent,

răsucește-mă și rupe-mă
și deschide odată ușa aia!
Haide, deschide-o odată!

CHEMARE

Ce zangăt, ce zumzet,
ce zdrong și ce zdrang!
Pe umărul meu cu petale
o umbră mi-a lăsat mult zburînd
una din păsările infernale.
Mă adumbrisem, mă înnegrisem,
devenisem greoi și mai mult decît atît
chiar greu.
Fierăstrău de pietre
gaură în munte
peșteră.
Vino, tu, ia-mă de gît
spinzură-mă tu, de tine.
Nu-mi mai este frumos, –
a început să-mi fie urît.
Vino, tu, cu tine.

UN MADRIGAL

Aerul acesta se duce odată
cu subțirele cîntec pe care îl ține
ca un simun, ca o roată
alergată înlăuntru, în sine.
Tandă sufocare, un filfiit
de aripi verzui se încearcă;

iau lumina drept aer și mit
și leagăn și barcă...
Nimeni nu se mai desprinde din el,
pe însuși sunt lacăte;
la moartea acestui prelung menestrel
cazi tu în genunchi și roagă-te.

CÎNTEC

Numai peștii nu se îneacă în apă,
numai viermii și sobolii nu se sufocă de pământ
subțirea pasăre devine arcă
numai zburînd.
Izbit de filfiit de aripe de înger,
cu ochiul fix spre tine stau,
iubito, tu, care-mi însingeri
pe vai, pe ah, pe au!
Astăzi vocala mea este murdară,
căzută-mi este în noroi,
iubită princiară,
care n-ai vrut să fim doar doi.
Cămașa asta a vorbirii
mi-au asudat, s-au murdărit,
în lacrima gândirii,
în sare s-au sleit.
Doar frigul încă mai mi-e prieten
cu turle de biserici.
Ferigile încet le pieptăn
în coama lungă a timpului,
o tai singeros cu trupul meu,
foarfecă de carne pentru fier.

SCHIMBAREA LA FAȚĂ

Am schimbat nașterea pe moarte.
în rest am rămas de tot sărac.
M-a izbit cu aripa un înger
și am devenit rege,
pe un tron în prăbușire.
Nu știu ce înseamnă cinci,
nu știu ce înseamnă patru
în genere nu știu nimic,
dar mărturisesc că mi-e strimță coroana,
prieteni, ca un orizont îmi sunt tîmplele,
ca o stea sau ca un glonț îmi este coroana,
de-a dreptul în frunte.

ATERIZAREA

A venit îngerul greoi ca un balaur.
Mă izbea în sînge, în inimă și în cuvinte.
Dădea din aripi atît de tare
că mă umpluse de vînătăi și de morminte.
M-a izbit cu aripa,
m-a izbit cu aripa,
m-a izbit cu aripa, mamă!
Totul devenise, lapte,
sînul tău mamă, cînd
pana lui, din aripa lui,
a scos ochiul meu, din orbita mea.
Ah, cît de zbătător era
și cît fără de ochi sunt!

DE DRAGOSTE, DE NU...

Mamă, de ce naști un bătrîn?
De ce naști tu numai toamnă
și numai iarnă?!
De ce mi se face frig de zăpadă, mamă,
cînd sunt un murdar?
încă miros a spirt
și alții a morți, mamă, –
dă-mi nu stele, ci un pahar de lapte acrit.

Nu-mi da vedere, mamă,
dă-mi un cal hăituit!
Nu mă înverzi cu iarbă verde,
înverzește-mă cu ochii ei.
Binecuvîntează-mă, mamă,
s-ajungem din doi, trei!
Ce blestem e dorul,
e aproape la fel de sublim
cum e crima, cum e omorul,
sau, mamă, cum e norul!
Tu nu vezi că plouă mamă,
tu nu vezi că plouă?
Se-neacă peștii în lumină, mamă,
se-neacă peștii
și curg în sus, nu mai curg la vale!
Sînul tău era cel mai sus, mamă,
de ce l-au făcut stea, de ce l-au făcut stea?
Al lui nimenea, mamă, al lui nimenea...
al lui ia-mă moarte
și, ia-mă odată!

Numai tu mă iubești pe mine,
moarte, numai tu mă iubești
iubito!

LA ÎNCEPUTUL SFÎRȘITULUI

Își lăsase atîta de repede ochii în jos,
ca pe două satire ascuțite și sclipind,
tăind gîturile vulturului bicefal și ierbos,
în sînge lăsîndu-1 zbatîndu-se și murind.
Un miros de ouă sparte
mă umpluse din departe, –
zeul îmi întoarse spinarea și șira spinării,
arc de vînătoare mi se făcuse orizontul mării!
Nu mai puteam trăgînd să-1 omor, –
cerșeam aer, aer, aer,
prin care să plec în zbor,
înfrîngerea mea schimbînd-o
în vaer.

DESCÎNTEG

Ce mîna de om rău am putut să am
de i-am îndoit clonțul certător al vulturului!
Ce nemiloasă putere avui
ca să-mi sărbătoresc singurătatea!
Dintr-o linie, nefericitul de mine
făcui un cerc;
am schimbat animalele între ele,
coarnele rămuroase de cerb,
de băteau în vînt cu frunze.
îmi venise să plîng un rîu foarte lung,
îmi venise o dulce moarte stacojie, –
portocala dracului,
ihaul calului!
învineșisem cerul, nenorocitul de mine.

CÎNTEG

Nu este obligatoriu cuvîntul să fie potrivit
stării de spirit,

nici iepurele nu este obligatoriu
naturii.

Sancho s-a certat cu mine
și m-a părăsit de multă vreme.

Sprijinit într-o luncie
încă mă mai uit melancolic
la morile de vînt.

Caii au început să se nască din femei, —
i-ha, ce țipăt lung în Andaluzia!

Ne mai vopsim încă fețele în roșu
de drag de Pean,
dar limba greacă noi am uitat-o
de mult.

VEDENIA

Ce biserică ciudată
cu clopotnițe înfipte în pămînt!

Avea scări coborîtoare
și nu-1 avea pe Sunt.

Se rugau cerșetorii
cu capul în jos, —
de un cartof se rugau,
de un vierme.

Biserică, tu care ari înjugată
la îngerii pămîntului
cuvintele mele...

Iar clopotele toate stăteau
cu limba spre stele,

ca și cum ar fi vorbit cu ele.
Vedenia era cu picioarele pe cer
și în alergare.

BASM

Curgea ca plinsul umbra de sub frunză
înărăcorind soldații morți.
Stă steaua lună mult lehuză
fără de nopți.
Ah, îmi murise calul sub genunchi,
în raze mă proptisem să nu cad, —
un unghi de stea, numai un unghi
mă adormea.
Și mi-am fost pus ochiul deschis
pe piatra colțuroasă.
În viața mea n-avui
nici vis și nici secundă sîngeroasă.
M-au tăvălit pe alb
și m-au scuipat,
un cal m-ar fi iubit și tată.
Ah, doamne, eu sunt împărat
ce-a fost odată
ca și niciodată.

ȘCHIOPĂTAU MUNȚII

Dumnezeu pipăia pe aripi păsările călătoare.
Le mai smulgea din cînd în cînd
și cîte o pană.
Nevoință de testament și de scris, avea dînsul,
cînd păsările sîngerau prin aer.

EVANGHELIILE TOAMNEI

Patru evanghelii scrie-vom despre căderea frunzei în toamnă.

Matei zice-va:

– Frunza de verdele verdelui cădea-va în toamnă.

Marcu striga-va:

– De greutatea vieții și de viață pe viață cădea-va frunza în toamnă.

Luca va zice:

– Din nedragoste, din neînviată moarte, din verde repetat numai cu umbra cădea-va frunza în toamnă.

Ioan se va ridica și va zice:

– Toamna nu cad frunzele, toamna cade numai toamnă ca o frunză cade toamna, toamnă.

Stau și e toamnă și sunt frunză și cad pe pământ.

CIOCÎRLIA

Au început să-mi lustruiască coșciugul.

Mă vor îngropa într-un nor

care va ploua cu morți.

Mai pune măcar o dată, mamă, mîna pe ceafa mea

chiar dacă ți se udă de sînge.

Mamă, crede-mă e mortul care plouă,

iar nu care plînge.

M-a izbit îngerul în spinare, mamă,

nu sub forma plăcerii

ci în chipul tăcerii.

M-am uitat, mamă,

d-aia mor, d-aia am murit.

STRESS

Cînd ea surîdea din colțul buzelor ei,
cădeau capete retezate de morți
văzuți de la distanță.
Un nelămurit miros de gutui
mă-nstrăina de taina euvîntului.
Niciodată eu nu am iubit-o,
mi-e frică să mă și gîndese la ea.

ARAREA

Zbura pămîntul cu iarbă verde, întoarsă în jos
peste chipul meu de adolescent frumos: –
mama mea se frigea pe miini gătind mieii,
stelele răgeau de lumină, năseindu-și teii.

De piatră deveniseră chipurile noastre pietruite,
bolovanul timpului se sparse în clipite,
ochi roșii de ură tatăl meu avea în orbite,
mureau femeile hitite.

Am pus mîna pe alt alfabet, zîmbind imperfect,
mi-am băgat mina în flacăra cea roșie și cea neagră
lăsîndu-mi făptura ciungă și neîntreagă.
Miros de friptură de stele, miroase
se aude pe ceruri scrișnet de rupere de oase.

Dă-mi, mamă, din sinul tău lapte,
dă-mi, mamă, din singurătate numai pe cifra șapte
Lasă-1 pe nisip pe barbarul de tată al meu; –

ți-am spus să nu mă naști,
că nu vreau să fiu Eu, Eu!

Plîngi tu, mamă, numai dumineca,
sîmbăta ar pămîntul, am treabă
nu am timp să plîngi tu!

DE O VINĂ PE CARE NOI NU O ȘTIM

De frică toți aveam un orizont,
de frig ne făceam cu toții cercuri,
toți ne mîncăm pe toți,
rinjind cu coarne și cu colți.

El ne-a făcut ca să ne umilească,
a dat cu merele păcatului în noi, –
de stele, astăzi, bolta nu-mi mai e cerească,
îmi este un noroi:
strigătul marnii născîndu-mă,
soldatul adolescent care moare fără iubită,
timpul,
timpul,
timpul
care ne-mbătrînește ca și cum am fi vinovați
de o vină pe care
noi
nu
o
știm.

ȘOBOLANUL REGELUI

Din beregata tăiată, sîngele
majestuos curge pe piept.
Atît de multă moarte îi era în moarte,

că dînsul devenise nedureros de înțelept.
A mai zvicnit o mînă în dreapta lui
prinzînd un șobolan de cîmp,
sub soarele de aur și gălbui
peste Olimp.
Nici nu murise prea bine,
cînd altul se născuse, –
a horcăit la timp, pușin și în vechime,
cu șobolan cu tot se duse.
Cel nou
și el,
cu beregata retezată,
spre dreapta lui întinse
mîna dreaptă.

CÎNTEC

Pe sub uși icoanele curgeau, doamne,
aleluia, doamne, aleluia.

învinsesem și plecasem,
pe o piatră șezum și plînsesem.
M-a găsit săgeata la-ntîlnire,
a venit dînsa și s-a sărutat cu inima mea.

Din ochii mei, în ochii tăi, îmi cad lacrimile,
se aude Dumnezeu pe după codri lătrînd.
Simt cum îmi crește un mormînt.
Ca o sufocare de-necați îmi este muntele,
ca o albeață, ca un vid.

Cucurigu, vă strig, dragii mei,
cucurigu, vă strig!

EUCLID ȘI SOLDATUL LATIN

Regina stătea gravidă
și în dureri începuse să nască pe tron,
necercetătoare și urlînd și lividă
înnăscînd un pui de domn.
Tron roșu de țipăt,
cîmpie roșie de foști soldați, –
feciorul trist al mamei mele
l-au fost izbit coroanele de împărați.
Muște albastre, muște albe, muște verzi
țin loc de gene.
Miroase a sfîrșit de lume,
a cruci și a semne.
Cu untdelemn, vă zic, să ne spălăm,
cu untdelemn,
pe trupuri!
Pe tîmplă să ne dăm doar cu polen de fluturii
Noi alergăm în cerc cu orizontul,
ei trag raza linear și omorîtoare!
O tangentă la un vultur
atinge un punct.
O tangentă la un punct
atinge un punct.
O tangentă.
Despre ea e vorba, prieteni,
o tangentă.

ALESUL

Alesul cailor este păianjenul.
Alesul păianjenilor este elefantul.
Alesul alesului este neînțelesul,
este streinul,
cum față de riu este inul.

In ales te îmbraci de singurătate
cu moarte.
Voi nu știți, dragii mei, că sunteți morți
și cînd mișcați, că sunteți trași la sorți,
că n-aveți Rubicon,
că n-aveți Domn,
că este nu este.
Ce poveste!
Nu există timp, dragii mei,
Ah, vai mie, vorbesc morților!

STAMPĂ

Săgetarea unui leu în cușcă,
iată
vinătoarea regală.

STAREA CONFESIUNII

Orice om înainte de a împușca rîde timid.
Ce animal tînăr a putut să fie
și cît de suavă, maică-mea,
pînă cînd taică-meu a îmbrățișat-o
cu brațe păroase și de otravă.
Cînd ea urla, eu mă nășteam,
urletul ei îmi este coroană,
tot ce e vis, tot ce nu este,
tot ce există,
tot ce nu îmi este de-o seamă.
Ce plăcere e ca să ucizi
pe cei mai buni, pe cei mai dragi,

pe Seleucizi!
Ce minune este ca să minți,
ce minune este ca să minți,
părind că n-ai părinți!
Ce poftă de sânge verde
de iarbă, îmi este,
m-auzi, tu, calule,
m-auzi, tu, calule?!
Sunt negru de pământ,
haide, tu, și calcă-mă cu potcoavele tale!
In Iran, morții sunt morți.
Mă voi spăla cu un cuvânt
economie de apă fac.

DE AER PREA MULT

Fără de margine și limpezi
noi doi eram
Nimica, nimica nu ne despărțea
pe noi doi
Orice privire deodată
prin noi doi trecea
Umărul tău era mâna mea
ochiul meu era umbra ta
respirarea ta era
inima mea
glezna mea era
geana ta
gura ta era
vederea mea
nara mea era
coasta ta
Fără de margini și limpezi
noi doi eram
când deodată loc

n-am mai arut unul de altul
cum aerul apăsător în aer
sub aripa păsării zburînde.

ALTĂ STAMPĂ

Morții se-nmulțeau ca merele cu viermii,
ca fulgerul de zăpadă ne topeam.
Ah, ce căldură fuse în această iarnă,
ce șerpărie și ce izgonire!
Rizînd, maică-mea aniversa
a nu știu cîta izgonire a mea din ea, —
tatăl meu cu o mîină indiferentă și grea
cu unghia mi-a arătat o piatră,
dar nu s-a obosit să-mi spună
ce să înțeleg.

NEDREPTATEA CA FORMĂ DE CONTEMPLARE A NATURII

Penele se strîmbau,
iar zborul era în apă.
«A», doamne,
ce biserică fără de țară!
Nasc stelele copii
și roșie de sînge îmi este lumina, —
tăcerea-mi urcă în creieri,
nedragostea tatălui meu de tine, mamă,
In ce ev m-ai născut,
pe ce rogojină m-ai născut,
cine mi-a tăiat buricul,
cine m-a moșit pe mine?!

De ce mi l-ai lăsat pe tata
să mă spele pe față?
Unde este sângele tău sacru,
cel care încremenind pe mine
i-ar speria pe Perși
atunci cînd cînt peanul?
Ți-e sete, mamă,
pe nisipuri arzătoare cum stai?
Sunt rece, mamă,
bea-mă de setei

MAMA MEA ȘI SOLDATUL EI

Nu, nu, nu,
strigă în dureri mama mea, născîndu-mă
nu, nu, nu,
strigă ea născîndu-mă; –
viața nu e pentru ucidere
viața nu e pentru ucidere!
Soldatul nădușit zise:
– Ce sânge, cît de mult de sânge
și ce miros și ce strigăt
dă femeia cînd naște
și fără de nevoie glonțului,
acestea zise soldatul nădușit,
azvîrlind cu pistolul său
după un fluture.
Nu, nu, nu,
urla mama mea în dureri, născîndu-mă,
viața nu e născută pentru a fi ucisă,
nu, nu, nu! –
striga mama mea, născîndu-mă.
Fluturile zbura în zigzag
revolverul soldatului era cotrobăit de furnici
pe mare și pe deasupra mării
soldatul dezbrăcat
răsărea odată cu luna.

LECȚIA DESPRE CERC

Se desenează pe nisip un cerc
după care se taie în două,
cu același băț de alun se taie în două.
După aceea se cade în genunchi,
după aceea se cade în brînci.
După aceea se izbește cu fruntea nisipul
și i se cere iertare cercului.
Atît.

NODURI ȘI SEMNE

Eequiem la moartea tatălui meu

*„A murit Enkidu, prietenul meu care vtnase
eu mine lei”*

(Din poemul Gbilgameș)

*„Iar după ce s-a apropiat de tabără, el a văzut
vișelul și jocurile și, aprinzându-se de mînie, a
aruncat din mîinile sale cele două table și le-a
sflșiat sub munte”*

(Ieșirea, 32)

SEMN 1

Plutea o floare de tei
în lăuntrul unei gândiri abstracte
deșertul se umpluse cu lei
și de plante.
Un tinăr metal transparent
subțire ca lama tăioasă
tăia' orizonturi curbate și lent
despărțea privirea de ochi
cuvîntul, de idee,
raza, de stea
pe cînd plutea o floare de tei
în lăuntrul unei gândiri abstracte.

NOD 1

Gemea și urla și mîrîia
cu gît de lebădă întins,
gemea și urla și mîrîia
lupul întins pe prima ninsoare.
De ce gemi, de ce urlî, de ce mîrii,
de ce strivești sub tine florile albe de zăpadă
tu, care ai gît de lebădă, lupule,
care stai întins pe prima ninsoare
și urlî și gemi și mîrii?...

Pleacă, mi-a zis el,
du-te de lângă mine, mi-a zis el,
alungă-te, mi-a zis el!
Și m-am dus și am plecat
și m-am alungat
și am lăsat singur pe lup
pe lupul cu gît de lebădă
pe lupul care urla și striga și mîrîia,
plin de fulgi de zăpadă,
întins pe prima ninsoare.

SEMN 2

Ea își pusese talpa ei gingașă de copil
pe ceafa mea, cum stam trintit și prefăcut în lup
Și-atuncea am visat într-o secundă,
cum toate capetele celor ce au fost decapitați
sar înapoi din coșuri și se-asează
pe gîturile roșii ce albesc,—
cum de din toate timpurile și din vreme
sar capetele celor
ce au fost decapitați
și se lipesc din nou pe trunchiul gîturilor roșii
ce albesc,
oho, oho
ea își pusese talpa de copil pe ceafa mea
cînd ma dam dus, dormind și lup.

NOD 2

Nu curge din el
ceea ce vrei să curgă din elf
Nu cade din el

ceea ce vrei să cadă din el!
Nu moare în el
ceea ce vrei să moară în el,
Împărate!

Roata îi rupe carnea
și carnea nu i se mai sfîrșește!
Roata îi rupe osul
și osul nu i se mai sfîrșește!
Roata îi rupe sîngele '
și sîngele nu i se mai sfîrșește,
împărate!

I-am jupuit pielea de pe el
și sub piele i-am găsit tot piele!
I-am spart ochiul și sub ochi
i-am găsit tot ochi!
I-am smuls limba
și sub limbă i-am găsit
tot limbă, împărate!

I-am tăiat inima
dar sub ea aflăm tot inimă!
I-am despicat fruntea
dar sub ea aflăm tot frunte!
I-am frînt șira spinării
dar sub ea aflăm tot șira
spinării, împărate!

Au început să ni se roadă
de sudoare, trupurile și mințile,,
cum se roade ceasul cel mare
al primăriei, – de timp
Ne tocim de moartea lui
care nu-l moare, împărate!

Lucrăm la ci întruna, lucrarea, –
dar el nici măcar nu se începe!
El nici măcar nu se începe!
Măcar nu se începe!
Nu se începe,
împărate!

NOD 3

Ochii mei nu mai plîngeau cu lacrimi
ci cu ochi, –
orbitele mele nășteau întruna ochi, –
ca să mă liniștesc, de-aș putea să mă liniștesc.

Ah, am strigat,
voi, mîinile mele,
nu mai plîngeți cu mîini!

Ah! am strigat,
trupul meu, nu mai plînge cu trupuri!

Ah! am strigat,
viața mea, tu nu mai plînge cu viață!

M-am acoperit
dar sub liņțoliu
se rostogoleau de-a valma
ochi, mîini, trupuri, viață.

PRIN TUNELUL ORANJ (I)

Cu spăimîntătoare viteză am trecut prin tunelul oranj
cu spăimîntătoare viteză,
cînd m-am trezit eram chiar pe cîmp,
căzut de pe cal,
m-am bucurat de gîngăni,
de mîini m-am bucurat și de picioare,
de cerul albastru și mare,
iar nu oranj.
Ah tu, tunel!
Ce glonț ai tras prin tine?
Și înspre cine-ai tras?
Și înspre cine?

NOD 4

Mi-am îngropat cuvintele de dragoste în pămînt
și beregata mi-am spînzurat-o de gît.
Precis că sunt sfînt
și numai atît.
Cele două picioare nici nu le mai simt
și nici tălpile cu care merg mereu.
E absolut sigur că nu mai pot să mint.
Precis că sunt zeu.
Mi-am azvîrlit dinții din gingie
și sabia mi-am descins-o din șold.
Precis că inima mea este vie'
și că eu sunt mort.
Dar mi-am întors capul și m-am uitat înapoi,
la doi ochi îngenăți,
cu ochii mei doi
și împărați.
Ce-o mai fi cu mine, te întreb acum,
oare oi mai fi fiind,
de este în ființa mea jar și fum,
dor și jind?

NOD 5

El era un singur ochi peste tot,
o singură gură de jur împrejur,
un singur piept peste tot,
o singură frunte de jur împrejur.

El era blestemat,
de Fatum era blestemat.
Sub coasta unică avea două inimi
două inimi, două inimi, două inimi...

NOD 6

Mi-adue aminte, căzusem de pe cal,
și stam în iarbă înroșit,
ca o făptură de oval
și de furnici călătorit.
Durerea mea era un principat,
o țară putredă, nevorbitoare,
fostul meu ochi era palat,
inima mea, un negru soare.
Mi-aduc aminte, căzusem de pe cal
când tu ai zis de mine
că mă renaști din nou regal,
și în dureri divine, –
și-mi dai din nou aceeași stea,
și-același cal mi-1 dai din nou,
din nou o să mă urci pe șea,
cuVînt făcîndu-mă, ecou.

SEMN 3

Tu im-nțelegi că cel mai greu e sentimentul?
Tu nu-nțelegi că sentimentul unei oietre
o smulge și o zboară și-o atîrnă
și-o plutește?

Tu nu-nțelegi că noi cădem lăuntru nostru?
Că sentimentul de lăuntru
îl ținem greu, răzbătător prin pietre.

Tu nu-nțelegi aceasta?

Tu nu-nțelegi că stelele în sine
sunt un lăuntru din lăuntru depărtat?
Tu nu-nțelegi că albul în desime
e negru împărat?

SEMN 4

Mergeam prin zăpadă înfrigorat
cînd deodată am auzit-o strigîndu-mă dinapoia mea:
„Ia-mă cu tine, ia-mă cu tine, ea m-a rugat,
cele două picioare din spate
în laț greu îmi sunt ferecate.
Ia-mă cu tine, ia-mă cu tine", mi-a zis.

Mergeam înfrigorat și nici că-mi păsa,
vulpea argintie din laț spre mine se lungea,
„Ia-mă cu tine, ia-mă cu tine", mi se ruga,

lie nici că-mi păsa,
ifrigurat prin zăpadă mergeam,
ără de suflet în mine și fără de ram,
e albea argintiu spre dimineață,
arpea prinsă în laț se lungea ca o frânghie în spatele meu
ncepuse să ningă, dar tot o mai auzeam
:um mă ruga s-o iau cu mine.

Vlgeam înfrigurat prin zăpadă și mă ningeam,
-ulpea argintie în spatele meu se lungea,
a o rază a frigului se făcea,
„Ia-mă cu tine, ia-mă cu tine”, scîncea,
it un orizont de lungă și de curbată se făcuse ea,
ailpea argintie cu picioarele de pe urmă în laț,
3a o rază rece a fulgilor de nea,
lin urmă mă ajungea și nu mă ajungea.
„Ia-mă, ia-mă cu tine, ia-mă, ia-mă cu tine!”

Mă înfrigurasem de tot și mergeam prin zăpadă
si ningeam atît de des
încît de vedere nu mai aveam nevoie.

NOD 7

Ceață deasă, luminescentă, compactă,
nu-mi văd nici mîinile,
ceață umedă, "viscoasă, șerpuitoare,
nu se văd nici măcar țărani,
nu se-aud nici măcar cai,
nici măcar lătrăturile de cîine.
Privirea dă ocol albului ochilor,
alunecă pe iris înapoi în pupile,
sunetul rămîne agățat de lobul urechii,
cîntecul nu pătrunde în timpane.
Nu există sus și nu există jos

nu există înapoi și nu există înainte
deși merg de parcă aș sta locului
și stau locului de parcă aș merge.

SEMN 5

Ca și cum ai vedea munții plîngînd,
ca și cum ai ceti în deserturi un gînd,
ca și cum ai fi mort și totuși alergînd,
ca și cum ieri ar fi în curînd,

astfel stau palid și trist, fumegînd.

NOD 8

Mai singur sunt ca niciodată singur
n-am ramură cu umbră și n-am rădăcini
iubito, sunt ca un butuc
pe care un călău retează
scurt
giturele
păsărilor
migratoare.
Mă voi înroși
de sîngele lor nezburat
și voi striga
cît strigă un butuc
în care s-a înfipt toporul.
Ah, păsărilor din văzduh!
Atîta vreme cît

nu am să vă-nțeleg pe voi
vă voi iubi.
Dar cînd
eu am să vă-nțeleg pe voi,
eu niciodată
n-am să pot
să vă iubesc!
Ah, păsări moartei

NOD 10

Lasă-mă te rog să vin să mor la tine acasă
mielule, alungă mieii din jurul tău
și lasă-mă să mor la tine acasă, mielule!
îedule, alungă iezii tăi din jur
și lasă-mă să mor la tine acasă, iedulel
Fluture, alungă-ți fluturii din jur,
și lasă-mă să mor la tine acasă, fluture!
Iarbă, alungă-ți cîmpurile tale...

PRIN TUNELUL ORANJ (II)

Pe cine trebuie să pedepsesc eu prin moartea mea?
Pe ce violet trebuie să-l văduvesc de vînăt?
Bucuria mea de a fi
a cărui ochi lacrimă este?
De ce mi-ai dat mai mult decît trecătorul meu zid?
De ce mă obligi să gîndesc cu vederea?
De ce trebuie să țin cîte iin măr în fiecare mîna,
cînd mîna pe sine însăși se ține,
și fără de durere?!

NOD 11

Eram vrăjit și nici nu mai mișcăm,
toți vulturii stăteau înțepeniți în aer,
iar soarele spărsese cerul,
cu sunet de lumină și cu vaer.
Pe jumătate doar din ea,
copilul îl născuse,
ea două capete avea,
timpul încremenise
bătut în palma ta, lisusei
O eli eli lama sabahtami,
o eli, eli!
Mi se îngroșase rîul
ca o jugulară peste gît,
pe clmpul ăsta nearat, urît,
iar caii se evaporau ușor,
deasupra nu era vreun nor,
mă înzeiam, mă înzeiam,
nu mai muream, nu mai muream,
în brațul meu întins și rece
ca -sceptru eu țineam ce nu mai trece, –
și fix eram,
piatră eram –
și nici pămîntul nu-1 roteam
nu răsăream, nu apuneam, –
și țara mea era un geam
prin care nimeni nu privea.
Stam rege fix, de piatră și de stea
ținînd oprit cuvîntu-n gura mea,
necîntător.

NOD 12

Cum știți cu toții, căzusem de pe cal, –
și nemișcat stăteam în iarbă șiroind în sînge,
cînd nimfa pură ce nu știe-a plînge

trecu pe lingă mine.

– Ce-i ochiul ăla, care l-ai deschis pe piept,
privești cu el spre roșu de e atât de roșu?

– Pleacă,
tîrfă de zei, eu i-am strigat,
e-o simplă rană de soldat!

– Mă duc dacă vorbești atât de rău cu mine,
și totuși, mă soldatule, de fapt,
de fapt soldatule,
li ce te uiți cu ochiul ăla roșu,
plin de sîngerime?

SEMN 7

Cum te uiți la o eclipsă de soare
printr-un geam afumat,
tot astfel se uită prin mine
ochiul din spatele meu, opal
spre ochiul fix din orizont, oval
coborînd din deal spre o vale
urcînd o vale spre deal.

NOD 13

N-am să știu niciodată
cînd am trăit,
de ce am trăit am să uit
cum uită ochiul spart, lumina.
Țin încă în mîină un ciob de amforă
al cărei vin l-am băut chiar eu
și al cărei lut e chiar mîina mea.

Văd un vulture marin,
dar poate
că eu sunt văzut de el, –
poate că el vede un vultur marin.

NOD 14

– La ea nu se vede
pentru că ea este timidă,
și se acoperă cu propria ei privire, –
și se ascunde.
– Nici la tine nu se vede,
mi-a zis el.
– Cum de nu se vede?
– Păi nu se vede, mi-a mai zis el.
– Chiar nu se vede?
– Nu se vede. întreab-o pe ea
dacă nu mă crezi, –
și mai lăsați-mă în genere
amîndoi în pace,
că am treabă, –
și ce trebuie eu să fac
nu se vede!

SEMN 10

Vezi iarna fumul de la hornuri cum se-nnoadă
cu zborurile vulturului smguratic
și doar o pană de zăpadă
11 taie-n două și îl netezește
peste cîmpuri?

Tot astfel viața mea e-im fum ce se înnoadă
și doar o pană de la vulturi
mă taie-n două și mă netezește
iubito, peste câmpuri.

PRIN TUNELUL ORANJ (III)

Cerul scintilind de stele
se **adumbrea de** un singur cuvânt, — •
prin nervul unui singur verb
e timpul doar un animal,
un relief de munți,
o mare,
o tliiacă.

NOD 17

Căzusem strâmb cu verbul peste orizont
că l-am făcut să fie-n două,
ca bucele unui copil de înger
pe mare-at unei când plouă

Ce ploaie mai ploua pe mare
și cât de mult, tu n-ai să știi, eu îmi doream,
gă ningă peste luciul ei doar cu ninsoare,
să ningă peste mare, îmi doream,
iar pruncul care-l țin în brațe
Bă îl dezvăț de tine, mama lui,
ca pe-o corabie ele oase
să-l smulg din sinul țărmlui,
să mi-1 trimit spre Caraibe
când ninge **peste** Marea Neagră și întinsă.

Cînd ninge peste Marea Neagră spre Bosfor,
cînd ninge pe albastra de Mediterană
și nici de frig nu pot să mor,
nu pot să mor!
Doamne, mă chinuiesc și nu pot să mor!
Doamne, eu nu pot să mai mor!
Mi-e viața veșnică și rană
și nu pot să mor
și ninge și nu pot să mor
și-mi este foarte frig cînd foarte ninge
și nu pot să mor!

NOD 18

Vai mie, am spus,
de sunt cuvintele
doar umbra gurii mele!
Vai mie! am strigat,
în timp ce capul îmi cădea în coșul
cel împletit de rafie, de o țărancă,
și iute retezat
de pudicul călău.

Pe pielea mea brusc se făcuse toamnă
și dintre omoplați o aripă de umbră
păscuse iarba ca și cum
cuvintele ar fi o ură.

PRIN TUNELUL ORANJ (IV)

Mă uitam absent la nu știu ce.
Desigur, în spatele meu ninge.
O fugă de iepuri lăsase urme pe câmp.
Fără de arme fiind, Doamne,
cum de-am putut să stîrnesc
atîta groază?

NOD 20

Își încurcase între coastele mele aripa
un vultur care credea că el cîntă.
Mi-a dat sîngele pe gură,
iar ochiul
mi-era o băltoacă.

– Nu, am strigat la el,
harfă e numai și numai orizontul,
nu pieptul meu de os
și nici coasta, mea
și nici sîngele meu,
cel care numai și numai și numai
pătează curgînd,
înroșește curgînd,
și nu cîntă curgînd.
Da.
Sîngele nu cîntă!

SEMN 12

Ea devenise încetul cu încetul euvînt>
fuoare de suflet în vînt,
delfin în ghiarele sprâncenelor mele,
piatră stîrnind în apă inele,
stea în lăuntrul genunchiului meu,
cer în lăuntrul umărului meu,
eu în lăuntrul eului meu.

JIOZART ȘI CÎINELE SPANIOL (mod 21)

Alerg nebun și singur
și în patru labe,
să văd unde 51 duc ca să-1 îngroape.
Au vrut în munți, dar munții n-aveau locuri,
au vrut într-un copil fugit din jocuri,
au vrut în îngere, în vulture,
în raza care stelele o scutură,
într-un pavaj, într-o lăută, –
pavajul era plin, iar ea umplută, –
în valul cel părăsitor,
dar pescărușii unde mor?
Alerg în patru labe și nebun,
schelăcăi, latru după el acum,
mie inima prea mică să-1 îngrop în ea,
urechea mi-e prea surdă
pentru îngerimea sa!
Alerg în patru labe și schelăcăi,
latru, urlu, –
se prăbușește-n catedrală turnul
cel răsucit și idolatru.
Alerg în patru labe după eli
Nu-l îngropați niciunde

urlu, strig,
mai așteptați vreo zăpadă
vreun frig
sau din cocoși un cucurigl

NOD 22

ti' subțiasem strângînd-o cu brațul drept
de coasta mea,
cădeam cu respirația peste ea,
o adumbream cu umbra vorbei ce eram,
pe toată eu o albăstream,
cînd steaua cea cu raze ne-a trezit
pe jumătate oameni
jumătate mit,
trăiam de parcă ne scriam,
de primăvara verde ne toceam,
iară de toamna aurie
ca prin al simțurilor geam,
mai ne vedeam,
mai nu ne mai vedeam,
și mai trăiam, trăiam, trăiam,
și mai muream, muream, muream.

PRIN TUNELUL ORANJ (V)

Se liniștiseră copacii și zîmbeau
și surîdeau spre mine,
iar eu știam: în curînd
ei or să moară.
Se liniștise vrabia din gînd

și-mi ciugulea cuvintele din palmă
și eu știam: în curînd
ea o să moară.
Se liniștise calul de o șea,
iar muntele se liniștise tot de vulturi
neliniștit stăteam,
urlînd stăteam
ca să-i îngrop în gînduri
și mi-era frică și nu surîdeam.

SEM N 16

Ea dormea lîngă o cană cu apă.
Ce venă subțire putea să aibă daimonul!
Gu casă și cu oraș cu tot
treceam prin tunel.
îmi părea rău numai de umbre,
de aceste scriituri răcoroase.
Mi-era foarte sete și
zăbrele subțiri îi țineau loc de trup
cînd ea dormea lîngă o cană cu apă.

NOD 25

Cînd m-am trezit din somn,
cu dalta îmi cioplea genunchiul
o durere rotunjită, sferică și foarte mare.
O altă dalta îmi cioplea
tot începutul
ca pe o umbră mult mai mare.
Ce faceți voi cu mine cioplitori?

257

Ordinea cuvintelor, voi. II

eu am răcnit în sîngerare.
Facem sicriu din sicomori
și-adulmecare,
sicriu te facem pentru ce iubești
și pune4*vosi pe roți
pe care le-am sculptat din patru hoți,
cu spițe de tîlhari la drumul mare
ca să te duci spre neînduplecare.

NOD 26

M-am însingurat
pentru că am simțit că tu nu mă mai iubești,
lacrima mamei mele de gheață era, –
stăteam și rînjeam și o rugam să plîngă,
dar iarnă se făcuse în munți.
M-am dat de mlncare lupilor,
dar lupii erau friguroși și bolînzî.
Mîncăți-mă! am strigat la ei, am strigat.
Noi nu, mi-au răspuns,
noi numîncăm om înghețați

4

SEMN f8

M-am cățărat prin propria mea gleznă,
prin tunel în sus, prin genunchi,
prin inimă și pînă sus, sub sprîncene,
și-am fugit prin ochi
gol-goluț, – fără să mai țin seama de aceasta,
dar el a-ntins mîna după mine,
m-a virît prin holbată pupilă,

prin coroana irisului albastru,
m-a izbit pînă la nefiire cu inima,
m-a dat de piatra genunchiului cu durere
și m-a azvîrlit în glezne.
– Să alergăm acum, căci a venit timpul, rai-a zis,
gfi alergăm iute, roi-a zis,
avem de spus ceva, cuiva, cu grăbire! mi-a *Ui*.
Și el a început să alerge,

NOD 28

Daimonul meu vine de departe
în gazda făpturii mele, -
eu știu cînd vine căci mă izbește
cu ploi de stele,
îmi umflă gleznelor, țititoarele mersului,
îmi pîlpîie inima ca pe o flacără,
îmi usucă limba ca pe un deșert sălbatic
pe care numai leul din leoaică se adapă,
îmi spulberă ochii ca pe două spurcăciuni ale vederii,
se șterge el cu sprîncenele mele[^]
își pune el cuvîntul lui în creierul meu,
albindu-1 cum cerul le-a albit pe stele
și uită să spună de ce a venit -
și pleacă mai falnic decît tot universul
și mie îmi lasă ca amintire doar versul
și cuvîntul aurit
și se duce și mă lasă
și de mine nici că-i pasă,
de mine care-i sunt casă,
bărbat țeapăn și zîmbit!

SEM N 19

Murise îngerul,
dar nu l-am putut ține în brațe,
se făcuse de apă și mi-a curs printre deget
mi-a umezit genunchiul
și mi-a spălat picioarele
cele cu care alerg,
cu felul lui de a se duce
și de a mă lăsa singur
și în veșnică alergare.

SEM N 20

El arăta cu degetul,
dar noi nu știm ce arăta; –
să ne fi vorbit, să ne fi cîntat
am fi știut poate.
Să ne fi suris,
să fi făcut un gest din nări,
să fi dat drumul șoimului de vînătoare
pe care-l ținea în mină,
poate-am fi înțeles ceva.
Dar el
arăta cu degetul
și noi n-am înțeles:
sud?
nord?
est?
vest?
De s-ar fi uitat cu ochii lui în ochii noștri!
Dar el arăta cu degetul
și tot timpul în altă parte!

SEMÎN 21

Stîrneam și înnebuneam vulturoaia,
mort de oboseală, cățarat pe pisc,
în loc să găsesc nori, crivățe, stele albastre,
am găsit-o pe vulturoaia stînd pe ouă.
Am fluierat la ea, am urlat la ea, i-am cîntat;
ea, calmă și măreață, sus în vîrf
domnea peste ouăle ei din cuib.
Am vrut s-o alung,
dar mi-a sfîșiat obrazul cu pliscul.
Vă spun și vouă:
Pe muntele ăsta nu e de urcat,
pentru că nu e de văzut nimic!
Vă zic și vouă:
Ce-a fost de văzut a văzut vulturoaia! , •.

NOD 29

Ce faci acolo, m-a-ntrebat daimonul meu pe mine,
ce faci tu acolo?
Capcane, nu vezi, eu fac capcane!
Lețuri pregătesc și lanțuri pregătesc,
nenumărate chei fără de lacăt!
Ce faci acolo?, m-a-ntrebat daimonul meu **pe** mine.
Precum ți-am zis, eu fac capcane,
pîndesc un animal ca să se prindă-n ele!
Pîndesc cu cheia mea un lacăt!
Aha, mi-a spus daimonul, ești vînător, știam.
Nu știi nimica, i-am răspuns,
eu n-am capcană pentru tine!

Marea era liniștită și oarbă,
ca un copil care are albeață la ochi, ?
și ține întinsă mina lui dreaptă,
ca și cum ar putea
să atingă cu ea
ceva
vinovat.

Luna tăiase cu o dungă argintie
marea cea mare în două pustii.
Atunci a fost când mi-am zis
să merg cu tălpile goale
pe tăișul acela de vis
către al lunii iris.
Am început să merg pe muchia cuțitului luci
cu tălpile goale, când,
talpă de talpă la două picioare
într-însul se tăiau sîngeros,
mergeam pe cuțitul prelung și întins,
picioarul meu drept mi se despica lent,
picioarul meu stîng mi se despica lent,
înantam, iar pîntecul și sternul și beregata
mi se despicau în două lent pe tăiș,
gura și nasul și locul
cel de dintre sprîncene
mi se despicau în două,
în dreapta mea

marea se înroșise de sîngele meu,
în stînga mea,
marea se înroșise de sîngele meu,
jumătate am căzut într-o parte, tăiat,
jumătate am căzut în cealaltă parte tăiat,
luna pierise,
cuțitul se scufundase,
marea era roșie

și liniștită
și calmă
și lucioasă.

ARS POETICA

Eu știu că duritatea gândirii în idei
nu stă într-o înjurătură,
nici în scabrosul spus al vorbei.
Mi-e foarte greu să scutur de pe mine
cuvintele obscene,
mi-e foarte greu să scutur de pe mine
cuțitul care-l scot difi mine ca să-l Bag" fii tine!
Mi-e scirbă de ideile
pe care eu le-aș rup© ca surcelele,
pe care Onan cel răzbunător la vremea lui
le-a dat îngrășământ pământului!
Sămînța este sacră, cum vă zic!
Cuvintele în jurul ei sunt un nimic!
Mă-ntorc și gem și sînge-mi curge,
iar gura mea e gura ta,
idee, demiurge!

NOD 32

Mai stau o înserare,
ca să văd,
umbră din umbră cum se lasă,
cum al luminii văzătoare, dur prăpăd
devine de din ce în ce mai moale,
cum se lungește umbra după pomi,

cum omul după om se prelungeste,
cum zidul dimineții lent se năruicște,
și cum lumina stelelor răsare,
pe o cu totul altă înserare.

SEMN 22

Cuvîntul este un cap fără de craniu, –
un cimitir fără de morți.
Ah, Doamne, ce straniu mi-ai părut tu că poți,
un înțeles făr'de-nțelegere,
un răspuns nechemat,
o alegere votată pe scoici, o alegere,
pentru peștele pictat.
Veneau cu ochii smulși din orbite
să te contemple pe tine,
veneau cu timpanele toate zdrelite
să te audă, divine,
cuvîntule cap fără craniu,
cimitir fără morți.

TONUL

Osul e o bucurie numai atunci cînd este os al frunții,
cînd apără iar nu dezbină,
cum e vertebra alcalină
din toiul greu al cărnii și al nunții.
Mă voi supune la dezobișnuire
de felul meu de-a fi,
dar nu la părăsire,
ce-o ține-n dînsul verbul lui a fi.

M-oi dezobișnui și eu de trup,
născînd un Făt-îrmos al verbelor,
cum lupul s-a dezobișnuit de lup,
de foame.

Am să mă dezobișnuiesc de stelele cerului
cum apa îngheață dezobișnuită de fulgul zăpezii,
îmi voi lua trupul înfrigorat
și da-l-voi eu însumi să mi-1 pască iezii.

Să mă dezobișnuiesc să mai fiu om
mi-a fost dat destul de ușor.
Să mă dezobișnuiesc să trăiesc
mi-a trebuit doar o moarte cu omor.

De lupi mă dezobișnuiesc cel mai greu,
sunt singuri și pe zăpadă.
Desigur, va trebui să mă dezobișnuiesc de singurătate.
Desigur, va trebui să mă dezobișnuiesc de zăpadă.

In rest, vreme trece, vreme vine.

NOD 33 (ÎN LINIȘTEA SERII)

Am gîndit un mod atîta de dulce
de a se întîlni două cuvinte
încît în jos înfloreau florile
și sus
înverzea iarba.
Am gîndit un mod atîta de dulce
de a se izbi două cuvinte
de parcă iarba verde ar înflori
iar florile s-ar ierbi.

OPERE IMPERSONALE

(Din periodicele ultimilor ani)

TREPTE

Alergam pe o platformă infinită de beton
alergam.
Tăcerea era desăvârșită și alergarea nu mi-o auzeam
vederea platformei era amplă și infinită
și n-o mai vedeam.
Alergam pe-o platformă infinită de beton
alergam.

Deodată-un țuiit și platforma s-a rupt pe orizontală
și am căzut din dimineață spre seară,
spre foarte seară
pe o altă platformă de beton infinită
alergînd,
din tăcere neauzind, din vedere nemaivăzînd.
Alergam alergînd și deodată
un țuiit
platforma s-a rupt pe orizontală
și iar am căzut dinspre dimineață spre seară
spre foarte seară,
pe o platformă de beton infinit
cînd alergam, alergam, alergam,
alergam.

și-apoi bolnav și-mbătrînit mă • răsturnară
cu totul
și nedecapitat și somnoros
cu spatele peste mocirla verde cea a ierbii.

LA O MARGINE

Nevoia de geometrie e o spălare
nevoia de cifre
e un somn al revelației,
nevoia de cuvînt
e o negare a firescului!•• ' '
Natură, tu, izbucnire în hohote de rts și de plîns
a celui care nu a ris și nu a plîns
niciodată!

AL TREILEA TESTAMENT

E un adine în adîncul adîncului
tocmai ca scîneetul pruncului.
E o fereastră în fereastra ferestrei
prin care străvedeam avuția zestrei,
iluzia vieții trecînd
din neant înspre gînd.
Tu ce mai faci dragul meu Petre?
Mai plîngi cu ochii înfiți în colturi de pietre?
Tu, Toma, tu ce mai faci?
Pe al cărui suflet îl mai dezbraci?
De ce adevărul trebuie să-ți fie la urmă
omorîndu-te pe tine însuși ' '

cînd adevărul ar fi fost să-ți fie înainte
cum este cuvîntul!
M-am trezit fiind
voi ațipi nefiind.

PRIVIRE

Mi se nălucește cîteodată
întregul cerului ocean.
Corăbiile stelelor
sunt scufundate.
Lumina-mi pare cîteodată
catarg
cerînd un ajutor
acelui vechi înec
și-ncet încet orbesc.

O, CÎT...

Vulturi, voi stejari fără de rădăcină
dintre ochii mei și lumină
sprîncene ale orbului
cîntec al muntelui
sînge în vinele zeului

O, cît aș fi vrut să privesc
depărtarea stelei
neîntretăiat

EA

Te-aș fi răsturnat cu o privire, draga mea,
de-aș mai fi avut vederea de-a vedea,
te-aș fi ridicat în aerul cu nori
de-aș fi avut eu aripi de la sicomori!
Ah, iubito, tu, de draga mea,
în secundă te-aș și îngheța,
dar mi-e timpul meu departe foarte
fugărind pe alte roate
o imagine de moarte
cînd mi-e unul către șapte.
De-aș putea să te năzări
viața mea n-ar fi-n zadar.

MELANCOLIE

întrezăream în pietre ce străvedeam în ape
Un fel de tu al tău îndepărtat,
un mal al fugii mai aproape
de arsul meu palat.
O prelungire și o încercare de-a atinge
fostul tău ev nemurmurînd
prin ceața cenușie de meninge
desfigurată de cuvînt.
Cînd singur stau și rupt de tine
ca osul rupt de la picior
mai decurgînd o stelărime
de capete tăiate prin omor
și tu îmi ești atîta de departe,
aproape dincolo de gînduri,
aud un fierestrău care desparte
trunchiul stejarului în scinduri.

CLEPSIDRA

Timpul, ce zid insesizabil
cu ferestre de piatră!

Timpul, ce zid fluid
cu un bloc de piatră drept fereastră!

Timpul, ce zid de verbe
cu o fereastră dintr-un bloc de piatră!

NINSOAREA

De prea multă vreme suntem în viață
ca să nu le știm pe toate ale vieții, '
dar trece din când în când îngerul
și deodată le știm pe toate cele deodată
în timp ce le uităm deodată
pe toate cele deodată.
După aceea, cum e și buna cuviință
geometria fulgului de zăpadă se mai schimbă în mîl
în timp ce Nilul
curge, curge, curge.

DELPHI

El e cu mult mai înțelegător
și mai rece decît noi.'
Faptul că suntem amîndoi iubindu-ne

"și faptul că mai știe că noi ne iubim
și ne înconjoară
e felul sinelui său de a ne ține
și răceala sa totală.
Faptul că ne lasă,
faptul că ne apără,
faptul că îndepărtează moartea
din jurîmprejurul nostru
descinde din înțelegerea lui totală:
rece,
indiferentă.
O slavă, slavă ție
care ne-ai uitat în viață!

TEMĂ CU VARIATIUM

Partitura I

Acest lac, baltă în creștere, opalină,
luciu monstruos de nici un fel de alb,
fără de copac în oglindă,
deodată s-a scuturat
și a zburat drept în sus
cu niște aripi ciudate.

Doamne, ce pasăre o fi dormit în fața mea
cînd eram cît pe ee
Bă mă înec!

Partitura a II-a

De frică să nu mă lueo în el
lacul se strînsese ÎQ sine
cum perla fi-adună gîrla luminii în sine.

De frică să nu mă înece în ea
se făcuse baltă opalină,
pasăre zburînd cu șapte aripi
și drept drept drept drept
drept drept în sus.

Pești sufocați atîrnau de penele păsării
cînd, de frică i se făcuse frică lacului
că eu aș putea să mă înece în el.

Ah, oglindire zburătoare,
refuz al văzului
orbire!

Partitura a III-a

Lac de culoarea perlei,
lac întins pe jos pe pămînt,
ah, tu, de ce ești atîta de fricos
și te transformi în pasăre uriașă și verticală
numai de spaima că aș putea să mă înece în tine
împiedecîndu-mă de un țârm.

Să fi fost tu pasăre lățită și dormindă
să fi fost tu lac vertical și zburînd,
ce țârm ciudat și-al nimănuia țineai
tocmai atuncea, tocmai atunci!
cînd ai crezut că mă înece în tine,
că în tine mă înece cu un gînd.

Partitura a IV-a

Se subțiasse apa ca o lamă de cuțit
spre dimineață ea se ascuțise foarte.

S-a descusut de țărni și a zburat în sus
strigând că vreau să mă înec în lac.
Ah, apă lașă, pasăre și vîrcolac
care te duci cu aripe de apă-n sus
direct în sus, direct spre sus
spre foarte sus
de frică
și de spaimă
că mă înec în tine.
Ce tristă zburătoare-n înălțime
cu aripe de apă.

Partitura a V-a

Se dezgheșase cubul cel de gheață
redevinind întins și lung și lac.
Crezînd că vreau să mă înec în dînsul
deodată-n sus el a zburat.
Și dacă gheața i s-a fost topit în apă
de frica lui de mine,
și dacă apa lui i se topise
de frica lui de mine
în dulci vaporii plutitori,
de frica lui de mine
că aș putea ca să mă înec în nori,
să mă distrug în vulțurime,
în cerul nopții uneori,
lucind de stelărime,
de frica lui de mine
că aș putea ca să mă-nec,
cu un cadavru să adaug
să mor din nou ce a murit
de-o veșnicie.

Partitura a VI-a

Nu te zbate, nu te tulbura
lacule ca o lacrimă,
îmi țin cuvintele în gură

ca pe niște perle.
Ele îmi cad din suris
numai pe o tavă de argint.

Șezi blînd, lacule,
nu te scutura speriat.
Niciodată n-am să mă înecec în tine, lacule.

Eu sunt înecece
în pasăre Phonix numai
cea care arzînd a reînviat.
Șezi blînd, lacule,
eu numai în Phonix m-am înecece.

Lac speriat
lac speriat
pe care nu apune
nici steaua măcar.

Partitura a VII a

Zbura deasupra mea 6 pasăre opalină
și venind se lățea deasupra mea ca un lac,
m-am uitat spre pădurea virgină
murise pînă cînd și ultimul copac.

M-am uitat spre piatra măreață,
totul era nisip nisipiu,
de m-aș fi uitat și la viață
nici cui n-aș fi avut de sicriu.

Pasărea deasupra mea se băltise
broaștele-i orăcăiau între pene
timpul tot se întefise
decurgînd spre altă Vreme.

Eu n-am să beau niciodată apă
din apa asta zburătoare.
Stai, mi-am zis eu mie, omule și sapă
în durerea vorbitoare,

M-am uitat o dată pe sus,
și lacul plutitor zburase,
cu ochiul neobișnuit de sedus
am văzut ce mai rămase.

Tu ești în viață natură,
tu ești în viață!
Si eu sunt în viață, natură
și eu sunt în viață!
Noi suntem în viață,
nu înțelegem oare că suntem în viață!

Mama lor astăzi și mâine de morți.

Partitura a VIH-a

Ne tragem din apă
ne sufocăm în aer
și tindem spre înțelesul cuvântului.
Eu nu mă mai pot îneca niciodată-ntr-o mare,
într-un fluviu nu mă mai pot îneca niciodată,
nici într-un lac,
nici într-un rlu.

Sperie-te de mine, apă
Sperie-te de mine, apă!

Eu niciodată n-am să mă înec în tine.

Sperie-te de mine, aer,
Sperie-te de mine aer!

Eu niciodată n-am să mai zbor prin tine.
Niciodată!
Eu am să mă înece zburînd
în înțelesul unui cuvînt,
eu o să mă înece zburînd
în înțelesul unui cuvînt,
al unui cuvînt
cuvînt!

DOINĂ

Cine ar putea să cînte atîta de melodios
decît sfîrtecatul pînă la os,
cine ar putea să cînte cîntecul divin
decît mortul viermuit de viermi, blajin
cine ar putea să mai sărute
decît cel cu coaste rupte
cui ar mai putea să-i fie dor
decît celui mort printr-un omor
iar lehuză numai umbra stelei susă
iar aleasă
numai mama mea mireasă

AUTOPORTRET

se dedică Lordului Byron

Unii ziceau că el șchioapătă
pentru că a fost lovit în gleznă.
Alții ziceau că el șchioapătă
pentru că a fost lovit în cuvinte.
Alții ziceau că el șchioapătă
pentru că a mîncat mătrăgună.

Alții ziceau că el șchioapătă
de dragoste de un picior.
Unii ziceau că trebuie să fi fost cal
pentru că ei l-au zărit a fi fiind cal.
Alții ziceau că el este lebădă
pentru că erau sătui și, în genere,
carne de lebădă nu se mănâncă nici la foamete.
Alții ziceau pur și simplu:
„Șchiopul dracului!”
Alții ziceau:
„Șchioapătă de atita vreme,
încît a devenit fix”.
Pe urmă,
nimeni n-a mai spus nimic
pînă de cînd unii
au început să zică că el șchioapătă
pentru că este lovit în gleznă,
alții, pentru că el este lovit în cuvinte,
alții, pentru că este fix,
alții, pentru că una, alta...

MADRIGAL

Se întristase ea atît de delicat
că respingeam mîncarea
lăsîndu-mă înfometat,
cum e de soare zarea.
Un val de mare grațios
se răsucea în spume,
eu stam solemn și fioros
înconjurat de pume.
Dădeam în jos brațul meu sting
scăpînd din degete inele,
zmaraldul zornăia nătîng
pe lespezi și podele.

Și deodată, ah, vai mie!
am început să o miros,
la mii, de mii, de mii, de mile,
chipul ei drag era frumos.
Și-atunci, cu brațul drept cerui lăută,
să cînt eu desperare,
apropierea ei tăcută
și marea ei îndepărtare.

FRIG

Stele, constelații, universuri, –
cămăși ale singurătății unui **Zeu**;
munte, deal, cîmpie, mare,
sărăcăcioase cămăși ale cuvîntului,
și tu cuvîntule, blestematule,
cămașă a frigului.

CÎNTEG

Mă băuseși de privire
îmi lăsaseși ochiul gol
și m-ai domolit în aer
pasăre fără de zbor,
iar de frigurile toate
cele a zăpezilor
m-ai lăsat fără de moarte
înnoptând amiezilor.
Și ai pus atunci în cruce
păsări multe-ntretăiate
de aș sta și tot m-aș duce

să mă schimb în vietate,
în ceva ce mai există
alergînd pe cîmp sălbatic
cu ochi de vedere tristă
și apatic,
de m-aș duce oho-lio
într-un nici un încotro.

SĂGETAREA UNUI VULTUR

Pe această pantă a respirații de mort
mă las nedormit fără cort
Sub această aripă care bate un alizeu
tăiat îmi las capul bărbos de zeu
Dă cu aripa în părul meu albit
lăsîndu-și întîmplarea împleticită în mit
Vulturul, vă spun, o să cadă rău, rău, rău
în somnul cu vis și de coșmar al meu

VIETĂȚI

I

Cît de aproape ai putea fi, tu, iubito, să fii de-aproape,
ca să mă dezînsingurezi de tine?
Cît de departe ai putea să-mi fii, tu, iubito, din departe,
ca să îmi fii orizont?
Sunt gelos pe timp că el trece odată cu tine,
pe stele sunt gelos că te uiți la ele,
pe lumina născînd imagini în sufletul ochilor tăi,
pe tine sunt gelos că vei muri.

Ți-am pregătit un pat ele auricole și de ventrieole,
cunună de nuntă ți-am pregătit
și flori de lămiiță din substantive
și verbul, de faptul că ești,
l-am poticnit.
Voi da liber cuvintelor să plece,
lăsînd tăcerea unui sărut.
Sunt gelos pe tine, iubito, că ai să mori,
sunt îngrozit de mine, iubito, că m-am arătat.

II

Varul căzut de pe zidul vederii
pe șoldul tău pur ca zăpada,
crima de a te fi iubit fără de voie,
crima primăverii plină de suflet.
Cum am putut să te fac de apă,
cum ai putut să îmi curgi printre degete
ca o vulturoaie albă
pe ouă negre?
Nici acum nu îmi vine să cred,
nu pot să cred nici pînă acuma,
nimeni nu mă poate convinge
că tot cerul era plin de ochi unul într-altul
lipiți unul de altul.
Ochi ficși.
Ochi ficși, ochindu-mă cu lacrima făpturii tale.

TEXT

Verdele ierbii e lenea ochilor mei,
furnicile sunt șchiopătarea alergării mele,
piatra e cuvîntul meu nescris
de dragoste către tine,
stelele sunt micimea gîndirii mele,
urletul meu nu e semn de durere,

el e numai o literă
a primului cuvânt
care-mi este strămoș.

LA VULTURE

L-am bătut pe vulture pe pana lui
cu crivățul cuvîntukii eu l-am bătut
să stea în aer locului
văzut și nevăzut
și-apoi la piept cu totul mi l-am pus
să-i încălzesc mintea lui proastă
i-am dat un cui ca să-l mănînee din Isus
căldura mea i-am dat-o de nevastă.
Și ginere mi l-am făcut
pe vulturul cel zburător
și i-am cîntat și l-am tăcut
cu dulce dor.

RUPERE DE NOURI

Rupere de nouri, spargere de vase
Singerare translucidă
ouă casnice și fioroase
și lumina, o omidă.

Stă poetu-n trupul său ca într-o gară
așteptînd coroana ce-l va duce
rege-n limba milenară
în ducatul verbului, un duce.

Mai se uită, mai se miră
Mai precaută-n dreapta lui
arcuitul șold de liră
smuls din toiul cîntului.

Stă poetul ca-ntr-o gara
Sîngerînd dintr-un ventricol,
moara timpului, solară,
o invîrte mai ridicol

Stă poetu-n sine însuși
cum un spînzurat de-o creangă
ochiul mare plin de plînsu-și
de din spate îl aleargă

AUTOPORTRET CU PENE

Uneori mă simt inseparabil
de tot ce a fost,
alteori mă simt un cîntec confundabil
cu orice cuvînt.
Numai cînd pierе din mine
ceea ce este pieritor
sunt singur și inconfundabil
cu vulturul în zbor.

SCRISORI

*

Ah, ce miros în creier au
cuvintele nemaigîndite
cînd parcă infinitele stăteau
în punct, și logodite.

**îți zic, nu carnea putrezind miroase
și nici cadavrul plin de viermi**
ei, fulgii mulți și mari din unduioase
din altă dată ierni.
Francois stătea cu noi la masă
iar noi tacit îi ridicam mai sus
o spânzurare mai aleasa
din cuiul palmei lui Iisus.
Și totuși ce miros sublim
se răspîndește-n creier
de din cuvîntul care nu-l rostim
și-n iarbă-l cîntă doar un greier.

Jupiter se gîndește numai în cai și în greci.
A fi om e o rană a zeului.
Mă și întreb uneori, privind spre muntele Olimp
Să-l'mai rănesc pe zeu,
să nu-l mai rănesc?
în rest, află despre mine
că mama mea este încă în viața.

m

Clintește-te și fă-te roată
iubita mea de niciodată.

Clintește-te și fă-te cub
tu, pasăre din cuib.

Și, du-te, și zboară-te
și lasă-ne în plinsete.

Intre burta calului și iarbă
luna albă iar ne ceartă.
Intre ramură și umbră
spînzuratul se preumblă.
Intre steaua și-ntre mine
este numai vulturime,
făr' de aer, decît zbor,
m-am născut și o să mor
în prada cuvintelor.

Ca să vezi:
a venit la mormîntul meu
nenăscuta și m-a întrebat:
– Dansezi?
– Dansez.
– Chiar dansezi?
– Chiar dansez.
– Vals?
– Vals.
– Ah, iubitul meu din secolul trecut!

Ah, ți-aș pune roți la gene
să-mi' simt mama cînd mă geme
mai născîndu-mă odat

eu albastru împărat.
Și ți-aș pune sub căleie
umbra de copil dintie
și ți-aș pune lacrima
ce-a vărsat-o maică-mea.

Te implor, hai să tăcem natura!
Pe toate lucrurile eu te rog să le tăcem.
Pe tine însuși eu te rog să taci.
Când trece timpul ăsta
atît de asurzitor
cu ochii lui sonori
să nu ne vadă.
Tu de la morți n-ai învățat nimic?
Tu tot mai stai cu părul tău cel lung
adesea aplecat pe rîuri?
Hai, tace rîurile, tu
ești mult prea mult frumoasă
decît ți-apare că te vede apa lor
cea vorbitoare.
Și totuși te implor
hai, să tăcem natura.

întoarce-te la mine, daimon iubit
ți-am pregătit toate așternuturile ființei mele,
toate zidurile clădirii mele,
am deschis toate ferestrele mele.

Ah, întoarce-te odată la mine, daimon iubit ^
și adu-mi aminte de ee nu s-a întâmplat niciodată.
Adu-mi aminte de atunci . . .
cînd nu mă furase în ghearele lui timpul.
Adu-mi aminte de neobișnuitele
întîmplări cu care mă obișnuisem
cu mult înainte de a mă naște,
întoarce-te la mine, daimon iubit.

Cîndva mi-am dorit un castel
clădit pe o aripă de porumbel.

Astăzi îmi doresc o peșteră
săpată în gură de gușteră.

Mîine îmi voi dura un mormînt
în fostul ce sunt.

Poetul nu poate fi înțeles.
De aceea poetul nu poate fi plătit.
Ce somn mi s-a făcut de tine, plopule,
ce somn mi s-a făcut de tine, munte,
cîmpie și mare,
ce somn mi s-a făcut de voi.

Ah, de-aș putea să dorm cât mi-e de somn!
Ah, de-aș putea să dorm și să visez

Să vă visez

Altfel,

TAINA FĂRĂ DE CINĂ

Ce mai faci tu cu vinele și arterele mele
mai împletești tu din lina lor singeroasă
o îmbrăcăminte a frigului?
De ce ai azvîrlit pe fereastră carnea mea fierbinte?
De ce ai aruncat cu scheletul meu în arbori?
Ce tristețe a ta mă văduvește de cuvînt?
De ce vrei tu să nu mai fiu cînd sunt?
De ce calci pe pletele mele retezate
ca pe ruina aburindă de zid de la cetate?
De ce ești tu atît de crudă
iubita mea de Iudă!
De ce?

PALATUL VULTURULUI

Cuvintele sunt pruncii pe care-i alăptăm
cu viața noastră.
Cuvintelor nu le place decît gloria,
sîngele și cuțitul.

Poeții sunt tații care nasc tați,
sunt cei care se spintecă
de dor de muierea cuvîntului.

Văd trei vulturi zhurînd în aer.
Dar nu-i văd cu ochii,
ci-i văd cu verbele mele.
Na, pruncule, sînge!
Ia-mă verbule, și bea-mi timpul meu scurt!
Cît despre Madonă, te-anunț că e liniștită.
Iisus a murit printr-o simplă răstignire.

ULTIMA

*Nichita Stănescu lui Bogdan Bogdanoeici
sau poetul către sculptor*

6*

Tu ce crezi: s-a născut vreodată cineva
dintr-o pricină rotitoare?
Tu ce crezi: s-a născut vreodată cineva
dintr-o pricină stătătoare?
Din ce cauză, a șobolanilor, șobolanii
vor să se nască șobolani?
De ce libelulele se înmulțesc în libelule?
Și porcul, cu ignatul lui cu tot,
numai în porc?

Numai eu și cu tine,
proștii, idioții, lipsiții de ideal,
unul se-nmulțește prin cuvinte
și altul prin semne.
Și totuși, te întrebi: de ce
șoarecele de cîmp

vrea să nască și naște șoareci de cîmp?

A dracului și putoarea asta de viață!

DE DIN VALE DE ROVINE

O răbdam să fie mincinoasă,
și, și foarte prefăcută,
de o vreme gust melasă
și beau lapte de cucută.
Eu am vrut s-o mușc de gleznă
de genunchi am vrut s-o mușc
ăh, ce vînătoare-n beznă
ce gazele negre-mpușc!
Mi-a dat sângele prin geană
mi-a dat verdele prin iris
stam trîntit pe o poiană
invocîndu-te, Osiris.
Descriam în hieroglifice
cîntecul acesta tandru
cînd treceau atîtea clipe
și-mi spuneai toți Alexandru,
dă-te de la perși încoace,
noi nu mort, ci viu te-om place
și coboară de pe munți
te rugăm să ne ascuți
că lumina nu-i noroi
pe aicea, pe la noi.
Andre, andre, Alexandre
te lăsăm, nu te vom arde,
cu gura ca să săruși
cu cchiul ca să te uiti.

OASE PLÎNGÎND

Dacă scuturi din mine
toți strămoșii mei,
pînă la urmă,
pînă la urmă
va cădea din mine

o stea!
Ce viață, doamne, se mai înghesuie
să curgă
printre doi stâlpi!

CUM SE SFÎRȘEȘTE O ARMATĂ

Ea început generalul
numit în limba latină Imperator
mai apoi căpitanii
numiți în limba lor centurioni
după ei rănilile în defilare
după rănilile în defilare
prada de război:

timpul ucis în sufletul barbarilor
după timpul ucis în sufletul barbarilor
înșiși barbarii
după barbari, barbarele
după barbăre, plozii
după plozi, jucăriile
după jucării, jocul
după joc, iluzia timpului
după timp, iluzia iluziei timpului
cuvântul cu belciug în bot.

AUTOBIOGRAFIE LA BELGRAD

Geometria e liniștea
mîmplării 1

V

II

Cînd caii dorm,
călăreții sunt morți!

III

Ieri gura mea sîngera.
Azi sîngerează cuvintele mele!

IV

Nu cîntecul privighetorii,
ci înțelesul cîntecului ei!

.liiy,7 #1 -\ i)

Mă leagăn ca uri
elefant
spre cimitirul elefanților!
Nu gînd,
ci fildeși

SPIRIT DE DOINĂ

Uneori sunt atît de singur
de parcă aș da înapoi
sinilor mamei
laptele supt din ei.
Alteori
sunt atît de nesingur
de parcă aș fi însăși natura.
Niciodată însă

nu m-a bătut vreo stea
atît de strălucitoare
Încît să-i fiu umbră.
Mă ține în secunda aceasta de viață
dragostea mea
de o femeie firească.

NOCTURNA

Ce s-o fi întîmplăt
cu acel chip uriaș
care atingîndu-se de pămînt
a lăsat în urma lui copacii
drept răni,
vulpile și iepurii drept lacrimi
și amărăciunea cerului cu stele
drept gînduri.
Oho,
ce s-o fi întîmplăt
pînă la urmă cu acel chip uriaș!

ÎN SPIRIT DE HAIKU

Umbra fructelor verzi
apasă secunda
lăsînd-o să fugă
de sub platan

Dacă timpul ar avea frunze,
ce toamnă!

*

Mă răcisem din starea cuvintelor
de parcă ninge pe Înțeleșuri.
Ce ușor este Doamne, să fii singur
și cât de greu e să arzi în vederea naturii

i -

*

Vulturii sunt arbori care zboară,
ghearele lor sunt rădăcini,
doamne, cât de toamnă iară
se va face-n înălțimi.

*

De copac înflorit n-am văzut spânzurați.
Ah, tu tîrfă de iarnă,
copaci fără frunze,
vulturi fără zbor!

Seară, alb al ochiului
pe irisul negru
al pământului,
privind cu destomnații arbori.
Ah, tu seară...

mirosul de tei

Gleznele unei zeități alergînd
prin crengile de tei.

«

Ca izbitura între două cuvinte străine
unul pe altul
astfel sar din mine
imagini scînteietoare ale chipului tău.

*

Se ia din nou sînge infinitului.
Globule luminoase stelele,
îmi izbesc ochii cu o durere lină.

*

Fulgii de zăpadă ce lumină înghețată
și revederea iernii ce frig al cuvintelor...

*

7

Să prinzi tu crivățul și să-1 înnozi de gîtul meu
cum carnea se înnoadă pe scheletu,
O, tu, cuvînt gîndit mereu
să-mi fii tu mie spectru!

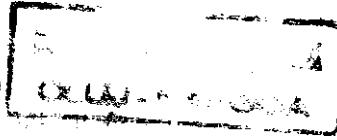
i

înțepenise peste limba mea cea vorbitoare
cuvîntul meu nemuritor
ți-am spus eu ție oare,, oare
că n-am nevoie eu de aripi ca să zbor?
Ți-am spus eu ție, oare, oare?

*

O, patrie, –
Tu
săgeată
cu care trag
în inima
infinitului

AUTOPORETRET

Ca o frunză de platan smulsă de vînt
pleoapă căzînd peste cuvînt
strivind ochiul și curgîndu-l
odată cu gîndul,

Ca un vultur zburînd pe spate cu ghearele-n sus
ca un vultur zburînd pe spate cu ghearele-n sus
cel care are pămînt – cerul
și lacrimi stelele,

Ca un crivăț ce-și rotește torsul
ce-ți alungă din nară mirosul
întocmai ca un delfin azvirlit pe țarmuri
cum lăuntrul din daltă în mărmuri, –

Astfel stau și nu merg,
fumeg
și ard, și
nu fumeg

ACT PUBLIC

Numai cuvîntul din mine
nu are poftă de mîncare
numai el nu mănîncă natura.
Pradă stă aceasta și gătită ca o mireasă
jertfă nejertfită înverzîndu-se
cuvintele tînjesc în creierul meu:
Hai să îngrozim natura! îmi spun.
Haide să îngrozim natura!
Destul am îngropat-o pe ea în noi!

Hai s-o lăsăm acum pe ea
să ne îngroape în ea.
Haide să îngrozim natura!
Numai cuvîntul din noi
nu are poftă de nuncaro.
numai el nu mănîncă natura
numai el îngrozește natura
și-atîț!
Haide să-ngrozim natura!

DIN NICI O TOAMNĂ

Cînd pleacă toamna păsările migratoare
cu trupul aripat napoia gîturilor lungi cu
chip și plisc
de parcă cerul tot mi se despoaie
tăiat de obeliscuri
obelisc de după obelisc de după obelisc
și-mi pare rău de mine însumi că mă lasă
aceste păsări unghiulare
și iar mă simt făr' de mireasă
pustiu sub ceru-n înstelare
Aș prinde de-aș putea vreuna
să îi înnod tot gîtul cu un nod
să zboare înnodată
cu ochii mei cei triști care-o mai văd
ultima dată
Să zboare ea cu gîndul meu rămas
și înrădăcinat de-a pururi
cum dă ogiva încă glas
cetățîlor în mururi
cum dă ogiva încă glas
cetățîlor în mururi.

VISAM CĂ VISEZ

Ea aluneca pe panta unui deal de gheață
cu un buchet de narcise în mână
ea nu avea patine ci numai cizme
de aceea îmi era frică să nu cadă
ea era îmbrăcată într-o rochie albă de
mireasă

sub un fulgarin gri
care fulgera prin frig
cînd ea
luneca pe panta unui deal de gheață
cu un buchet de narcise în mână
grăbită să ne-nțilnim în gara
de pe cîmpul de gheață
în gara pustie de pe cîmpul de gheață
unde nu exista nici o șină de fier
nici o șină de cale ferată
nici una.

HIEROGLIFĂ

Din pricina dragostei mele de ninsoare
n-am putut iubi zăpada
din pricina dragostei mele de zăpadă
n-am putut iubi piatra
din pricina dragostei mele de piatră
n-am putut iubi apa
din pricina dragostei mele de ape
n-am putut iubi focul
din pricina dragostei mele de flăcări
n-am putut iubi pămîntul
din pricina dragostei mele de pămînt
n-am putut iubi morții
din pricina dragostei morților mei

fiu te pot iubi ninsoare,
deși te rog să mă ningi
hai, ninge-mă, ninge-măl

EVANGHELIA DUPĂ TOMA

Aș putea, îmi spuse el,
să curăț această bilă terestră
îmbolnăvită de viață
pînă o scot la lumina focului.
Apoi, îmi spuse el,
aș lăsa-o să se răcească de frigul cosmic
pînă ar deveni alb-murdară ca luna,
– Luna, i-am răspuns, n-ai curățat-o destul de bine.
Are cicatrice, i-am spus,
are găuri rotunde
ca niște bube de odinioară.
– într-adevăr, mi-a spus,
luna n-am curățat-o prea bine
am zvîntat-o numai de boala vieții și atât.
– Păi vezi, i-am spus,
nu-ți prea faci bine meseria.
Lași urme, nu speli locul de lucru.
Cară-te începătorule!
Cîrpaci nenorocit!
– Chiar să mă car?!
– Cară-te repede pînă nu te lustruiesc
de tine însuși!
– O, eli, eli, lama sabactami,
a strigat el.
– Nu tu, ci eu strig
0, eli, eli lama sabactami!

LA PIRAMIDĂ

Nesiguranța provine de acolo,
din faptul că dormim pe un glob rotitor.
Pe ceva fix și plan
ar fi cu totul și cu totul altceva.
Piramidele ne dau de gândit
ele neagă globul rotitor
și afirmă cu dezesperare planul.
Âh, ce splendoare ar fi dacă ar fi să fie
un câmp perfect și fără orizont
o platformă totală
unde ar exista sus
unde ar exista jos
unde ar exista înainte
unde ar exista înapoi
unde ar exista dreapta
unde ar exista stînga
și unde crima ar fi numită cerc.
Piramida e urletul de dezesperare
al sferei.
Mă mumific de dor de piramidă.

PASTEL DE TOAMNĂ

Urma ghearei rămăsese în lava împietrită,
urma aripei rămăsese în aerul înghețat,
urma stelei rămăsese în lumina
care mă orbise,
urma cuvîntului rămăsese
în gîlgîitul de sînge al capului retezat.

– Ce cauți pe aicea? m-a întrebat daimonul.
Ce amușinezi? mi-a zis el.
– Eu? l-am întrebat pe el

- Tu? mi-a răspuns tot el.
- Eu? care eu?...
- De fapt?! mai zise daimonul plecând scuturându-se.

AL TREILEA TESTAMENT

De la ou ni se trage
 de la neputința lui de sferă ni se trage,
 prea multe organe, Doamne
 pentru un gând perfect.
 Mă uit la păianjeni ca la mine însumi
 mă uit la cămile ca la mine însumi,
 la pești, la șobolani, la gheonoaie
 la papagali, la steaua Canopus
 la fetița numită Marta
 la alunițe, la scorburi, la simun
 și la febră,
 la timp și la ceasul Doxa
 la: „Șmit Șmit bine ai venit
       Ce ai tu la subțioare
       eu am două flori amare..."
 Mă uit la munte ca la mine însumi
 la mare ca la mine însumi
 la aer ca la mine însumi
 la „pământul, aerul, apa, focul"
 și chiar la tine
 și chiar la tine
 și chiar la tine...
 Ah, numai la mine nu mă uit
 ca la mine însumi
 numai la mine
 numai la mine
 numai la mine.

CONFESIUNE

în timpul vieții mele-
am văzut cu ochii mei un rege,
apoi am mai văzut cu ochii mei
n-o să vă spun niciodată ce,
dar mă jur pe cuvânt că am văzut
apoi, în timpul vieții mele
l-am văzut pe Făt-Frumos
apoi am văzut încă ceva,
dar nu vă spun ce am văzut,
dar credeți-mă pentru că mă jur
pe cuvântul meu-
Apoi, în timpul vieții mele
mi-am închis brusc pleoapele
tăind gîtul luminii
cum călăul gîtul reginei.

TRIPTIC EMINESCIAN

Eminescu adolescent

Cuvînt apăsînd pe cuvînt
ce umbră de codri surlzînd!
Gînd apăsînd pe gînd,
ce luceafăr în noapte arzînd!

Val înspre val alergînd,
ce rază de lună lucind!
Timpul ce mișcă doar timp,
ce frunte de ghimp sîngerînd!

S-or duce aproape pierind
păsări în vînt,
mai murmurînd,
mai seînteind.

Dar cine le va fi privind,
mamă plîngînd,
sămînță-nflorind,
cuvînt apăsînd pe cuvînt?

Eminescu matur

în sine însuși nîngea
cu negri fulgi de zăpadă,
fiind el era
o ruptură, o cascadă

El însuși nu mai era el,
felul lui își schimbase felul
cum purgatoriul își schimbă-n inel
de aură infernul.

Atîta dragoste și-atîta aspră bunătate
a fost să aibă-n sine el cu sine însuși
că desfăcea orice lacăte
cu plînsul cheilor din plînsu-și.

Altfel, la trup voinic și ager,
cu gene rari la ochi și arse,
era ceva de tot arhaic
în viitorul ce-l parcurse.

Apoi el puse palma-i față de iriși
dară prin ea avu vedere
a celor scriși încă nescriși
a văduvilor toți de stele.

Eminescu ultim

Peșteră absorbitoare,
cerc absorbitor de punct,
corn de melc care nu doare
suntul resorbit în sunt.

Tu lumine alergîncă
reîntorcîndu-te acasă
bruscă devenind flămîndă
rechemîndu-și iar mireasa.

Ah, suavă recădere
a cuvîntului în sine,
cercuri cercuri de tăcere
absorbînd în ea divine
sensuri, sensuri, înțelesuri,
îngustîndu-se în unghi,
smulgere spre înapoi,
frig al ninsorii rechemat în nori,
urlet și rechemare,
tu!

HIEROGLIFE

Cine iubește nisipul
are parte de simim
spuse pasărea Ibis,
cînd,
deodată,
numind nisipul
avu parte
de numele simunului

SCURTĂ OCHIRE ASUPRA VIEȚUITOARELOR

Ca o suprapunere greoaie de distins
stăteau peste orizontală tot ce n-a plîns,
tot ce n-a rîs,
plante și cai și animale ca-ntr-un vis
exclus.

Ob, toate acestea cum s-au dus
printr-un cuvânt rostit, de jos în sus.
Ce lume fără timp intrind în vreme
a curs pe ochiul meu, alene.
Ce ne-a venit la toți să ne amănunțim
neînțelesul în foneme.
Ci doar coroana mea cu lauri, de-mpărat
mă încă mă mai leagă de-acea vreme
când tot pământul fuse măr stricat,
și viața lumii netrecută-n steme, j
când tu, cuvântule, te-ai întrupat.

FOC DE TABĂRĂ

O descețoșare,
un fel de cheag de sînge
îmi este natura în arătare,
lacrimae rerum, ce plînge.

Soldați ai secundelor,
copaci pînă-n toamnă,
ah, voi infinitive,
nimeni din noi nu vrea să adoarmă
fără de pricini și alte motive,
nimeni din noi nu vrea să adoarmă
nu vrea să adoarmă
să adoarmă

DOINA

Lacrima neplînsă de un ochi anume,
lacrima neplînsă de din mama mea
este steaua caprelor pe lume

ea e stea.
Cine poa' să creadă că și cerul plînge,
cine din acei ce au lăuntru sînge,
cine poa' să creadă că și piatra latră?
Cine poa' să creadă că și raza
se curbează mai plîngînd
cine poa' să creadă că amiaza
nu mi-a fost cu soare ci cu gînd...
Cine oare!?
Cine oare!?

CĂTRE FÎNTÎNĂR

Nu săpa prea adînc, îți zic,
nu săpa prea adînc, nu săpa
că o să dai de cer
că o să dai de cer
de alt cer, de alte stele, îți zic
de alt cer, de alte stele
și acolo între ele
de alt pămînt, de alt pămînt.

SUBIT

Timpul se strînsese într-un singur punct,
soarele și plantele erau răzlețe amprente,
piatra era o amprentă de timp,
ampretele lăsate pe geam de mîna mea
erau amprentele timpului,
dar gravitația lui
11 curbează și 11 pierde.

în jurul sentimentelor mele
se curbează lumina,
în jurul inimii mele
se curbează timpul,
secunde devin din ce în ce mai grele...
– Ce bolborosești acolo? mă întrebă daimonul meu
ciulindu-și subit urechea.
Ce bolborosești acolo?
– Nimic, nimic, i-am răspuns
încercînd să nu-i răspund,
compuneam o rubaiată, și atît!
– Ce fel de rubaiată? m-a-ntrebat daimonul.
– O rubaiată despre mersul iubitei mele.
– Și cu ce vers vroiai să începi, cu ce metaforă?
– Probabil că vroiam să încep
cu o metaforă de felul ăștea
pe care-ncerc să ți-o traduc acum:
mersul iubitei mele seamănă
cu amprenta unui sultan
pe un act de la înalta curte dat!
– Cam lung, cam lung pentru întîinl vers!
– într-adevăr, cam lung, cam lung!

CÎNTEC

Apunea soarele ca o fugă de cai
peste mirosul de tei care-1 aveai
peste floarea de tei ce înflorise
în gura ta surise1

Și se duceau cu toții la vale
lăsînd cimitirele goale
orașele ca niște pocale
păsările ca niște vocale,

Apunea soarele smulgîndu-mi-o uin brațe pe mama mea
cînd începuse seara,
cînd se-nsera.

DIS-DE-DIMINEAȚĂ

Eu nu sunt servitorul nici unui înger
și nici aerul de sub aripa lui nu sunt
eu sunt un cîntec
eu sunt un cîntec
pe care singur îl cînt.

Veni-va toamna cu dumnezeoaica ei
de bălegar de aur printre tei,
veni-va iarna cu bălegarul de argint
al fulgilor care mă ning
cînd eu voi fi mereu un singur cîntec
al vostru, care-l cînt.

OBELISC

In cele din urmă am făcut rost și de var alb
numai noi știm cum,
dar pînă la urmă am făcut rost și de calciu
am pus gălbenușul stelei galbene'
în albușul razelor albe străvezii
nu prea încăpeau înăuntru,
așa că sfera perfectă se schimbase-n ou
și uite-așa ou după ou după ou după ou
coloane infinite de ouă

să sprijine aripile păsării în zbor
clar mai ales să dea aparențe părerii că zboară
și sus pe piscul muntelui am mai făcut un ou
am mai înghesuit încă o dată steaua galbenă
în albușul razelor translucide
numai și numai și numai și numai
să ne spunem nouă înșine cu mirare
cu un dor nespus de a ne mira
cu o dorință tristă, tragică, aprigă de a ne mai mira
de a ne mai mira zicînd și noi:
Uite, vulturoaiea ouă
și din oul vulturoaicei
de pe sub penele calde ale vulturoaicei
se va naște vulture!

LA PLECAREA DAIMONULUI

N-a făcut în urma lui curat
Daimonul plecînd
m-a luat și m-a lăsat
pradă unui gînd
care îmi întărită
toată creierimea mea.
Se tocea de mine glonțul
sta livid și mult prelins
de parcă din vultur clonțul
s-ar albi și ar fi nins,
de cădeau la păsăreturi
peste pieptul meu metalic
sunetul smulgea regreturi
animalic.

ARTĂ POETICĂ

Dacă s-ar descuraja poetul
ar cădea frunzele din copaci, — •
și ramurile lor ar rămîne
ca niște spînzurători.
Dacă V ar descuraja poetul,
femeile gravide
n-ar mai naște,
n-ar mai naște niciodată.
Dar, din grație și din grijă, poetul,
din grație și din grijă,
moare întotdeauna, întotdeauna,
înainte de a se descuraja,

LACUSTRĂ

Ca o răpăială de ploaie trece oul
pe mare eu voi călători pe un cal alb.
Ce minune sîngeroasă fu și viața aceasta a noastră
ce priviri fumegînde.
Mi-am luat femeia-n brațe și-am fugit cu ea pe pietre
de oboseală am adormit amîndoi
apoi ne-am trezit din somn încă o dată
fuserăm deci aidoma
cu tot ceea ce fusese
aidoma nouă.

LUNA

Va trece viața mea precum un fum subțire
în care-a ars' un codru verde, căprioare gri,
că pînă cînd și în nefire _
la fel de cald îmi va mai fi.

Mi-or da căldură umbrele de tei
și miros de copil îmi da-va căprioara
și nici acolo singur nu voi fi, ehei,
cum singură Îmi este peste cer doar luna, domnișoara
ce stă gătită pentru nuntă
și încă n-are mire.

DE FRIG DORMEAM ÎN BURTA UNUI CAL

Și se făcea un pescăruș lunetă că-mi apare
un pescăruș subțire de din ochii lui scotea
din care – un pescăruș lunetă
spre marea fără valuri se-ndrepta
mai îndreptînd un pescăruș lunetă
spre cel care plutea
care din ochi un pescăruș lunetă
spre marea fără valuri îndrepta.

Privire tu întoarce-te la mine
de vrei să vezi un val rostogolit
azi n-avem soare, azi ne este bine
tot orbul este azmuțit.

ARS POETICA

Acum, în fine, cînd mai sunt spre nu mai sunt,
abia acuma am dreptul să vă mint
și să vă spun despre cuvînt că e cuvînt
și ce presimt chiar simt.
Abia acum o să mă credeți
cînd sunt înspre nu sunt

că viața mea a fost mormînt
iar moartea mea o tinerețe.
Abia acum o să mă credeți
în fine cînd am reușit să mint.

EXOD

Hai să mînjim cu aer aripa de înger
și ochiul lui de cioclovină
precînd tăiat pămîntului eu am să sînger
și el cu ochiu-ntors ca să mă vadă o să-mi vină.

y

M-oi zbate jos prin rădăcini
cînd vulturii golași, divini
cu ochiu-ntors se vor uita mereu
la hoitul meu, pămîntul meu.

Dar va puți pămîntu-acesta-a iarbă
cînd unghiul lor va da să mă resoarbă
să le fiu punct în vîrful zburător
prilej al faptului că mor
prilej al faptului că mai există
și după mine o zburare tristă.

ATUNCI

ti.il:

Numai pentru că gîndeam
caii își întorseseră capetele spre mine,
arborii toți se răsuceau
izbiți de crivățe sublime.

Numai pentru că visam
crescuseră aripi la pești
și stele iluminau
cu păsări cerești.
Numai pentru că tăceam
piatra începuse să vorbească cu izvoare.
cîmpia începuse să dea grîu și porumb
lumina se înfigea în soare.
Numai pentru că muream
albul devenea negru
linia, punct
și cuvîntul fără de înțeles.

STARE DE SPIRIT

Suveranitatea suferă de moarte
cum e roata care suferă de șapte
cum e insul care suferă de frate
cum e ziua care suferă de noapte.

DIALOG CU ODA ÎN METRU ANTIC

M . loji

Cea mai mare pedeapsă a noastră,
cei care suntem.
e lumina prin care fluieră un răsucit de înger
tulburător,
halucinanta natură,
timpul absorbitor,
mirosul de' viață pe care-1 are secunda,
mincarea cumplită la Cina cea de taină.

Ah, ce întâmplare și viața noastră!
Ce întâmplare verdele de' pe iarbă.
Ce accident de suflet calul alb pe colină.

Supuși cuvîntului, de verb mă rog,
du-mă odată din groaza vieții,
du-mă, du-mă,
și nu mă mai pedepsi
și mie nu mă mai redă-mă!

ASTFEL

Mă întorsesem strigînd:
Unde este viața mea?
Doamne, ce-ai făcut tu cu mine
ca să-ți mătur cu sufletul meu
naturalucrurilor.
De ce m-ai pus să-1 văd pe arbor, doamne?
Și, în genere, de ce m-ai deznădăcinat,
făcîndu-mi picioare cu tălpi?
De ce m-ai blestemat să-mi fie
foame și sete?
De ce te-ai logodit cu mine, doamne,
dîndu-mi dor de femeia mea iubită?
Hai, mori și tu odată, doamne,
ca să fiu sigur că mor liniștit
și nelogodit
și plin de dor în sufletul meu
plin de dor.

VIETATE

Simt cum. se răcește în mine inima.
Simt cum creierul îmi îngheață,
adio, maximă viață,
adio, viața mea minimă!

Simt cum se face fuior
de abur mâna mea scriitoare,
adio, ninsoare
adio, tu, nor!

Simt cum se dizolvă cuvintele
cum se dizolvă înțelesul lor
adio, vă zic tuturor
crucilor de pe mormintele

secundeii acesteia, ultimă,
cînd încă te rog,
încă te rog,
uită-te, uită-mă!

POSTUME

CÎNTEC

Suntem visul celui ce doarme
și sîngele celui rănit, –
sămînța din poame,
nimicul din infinit.

Suntem marginea, noi,
a vederii nesingure,
tandrul noroi

din vinul de strugure
pe care-l respiri
în palate
cînd treci, te prefiri
împărate !

Ne fii, – prin atingere
și prin respirare
tu, îngere,
întruchipare...

PENTRU O MIE DE CÎNTECE

Pentru o mie de cîntece
am fost născut.
Nouă sute nouăzeci și nouă
sunt răgușite de cîtecui, unul,
pentru care-am fost născut.
Nu mă înjumătățiți voi timpuri!
S-ar putea înalt cum este
cîtecui, unul,
să fie la urmă...

ARTA POEZIEI

Haide și nu te mai uita,
ne te mai uita decît cînd cade,
cînd cade îngerul, atîta.
Haide, nu te mai uita tu în jos!
Uită-te la el, uită-te la el,
îngerul căzînd, iar nu la balta de sînge
cea de la sfîrșitul zborului.

PIERDEREA MINȚILOR PRIN STRÎMTOAREA CUVINTELOR

Cine-și zbiară mințile din dragoste de arbore
e numai, numai, numai, numai
schelet bătut de vînturi de la spînzurat.
Aicea însă la strînsura verbului,
la ocolișul numelui,
aici se prăbușește-n tine cerul cu păcat.

Vai celui care crede în cuvinte
că or să-1 facă împărat!
Cuvîntul este doar un plug subțire
care desparte pleoapa cea de sus de cea de fos
e-un ce plăcut ce dă îndreptăjire
a întîmplării de-a fi fost născut și spus.
Aicea prin strîmtoare, dacă el, cuvîntul
iți pierde mințile și stelele și timpul
din sugrumarea de-a te naște
nu-ți meriți strigătul, al morții.
Mă-ntorc și zic:
Cel care-și zbiară mințile din dragoste de arbore
e numai numai numai numai
schelet bătut de vînturi de la spînzurat.

UN PRESENTIMET

Nu ninge cînd e foarte frig.
Nu plouă cînd e foarte căld.
Nu vin cuvintele, cînd te naști.
Nu vine anul nou, cînd mori.

Nu pentru vedere este lumina.
Nu pentru mit sunt zeii!
Nu pentru timp sunt stelele.
Nu pentru Nu este Nu!

Nu vii niciodată cînd mi-e foarte dor do tine.
Nu mori niciodată
cînd te urăsc de moarte.

SHAKESPEARB

Calul este o margine deznădăjduită.
Și eu sunt o margine.
Teiul cu mirosul Lui de tei cu tot
e o margine deznădăjduită.
Eu sunt numai o margine.
Deodată pornesc și le strig:
Haide să îngrozim natura!
Haide!, strig.
Perfidul acesta de timp
care trece ca un șarpe.
Dar ce spuneam?
De perfidul de timp?
De cal ziceam?
Mai că aș da mirosul de tei dumnezeiesc
pentru un cal.

MULȚIMEA

Fiecare se simte asigurat de singurătatea Lui.
Între asigurații de singurătatea lor
se ciocnesc pahare, se pupă obraze,
se dăruiesc flori,
moartea unei plante devine cadou de sărbătoare
pînă cînd mă și întreb dacă zeul
la sărbătoarea lui
nu-i dăruiește zeiței capul meu
ca pe o floare retezată
și moartea mea
ca pe o amintire de neuitat.

FĂRĂ DE BOTEZ

Nu se poate decît o singură dată.
A doua oară nu este decît o amintire.
Dragi, lungi și creștinești de cimitire
în care inima mea o îngroparăm, împărată.

HIEROGLIFA

Eu mă mai uit cu ochii goi la stele
De pe pămîntul mișcător –
Cînd singur fi-voi printre ele
Și n-oi avea mormînt să mor.

M-or plînge limba românească
în totul de cuvînt al ei;
Nu voi muri de niciodată;
Un Făt-Frumos fără de tei...

noiembrie 1982

ACASĂ

Mă-ntorc în mijlocul naturii ca un cal
și lepăd de pe mine călărețul mort
și șaua plină de umbră veche de la sînge
o scutur în pămînt.

Mă rog de codri și cu precădere de stejar
ca să mă-ncalece pe mine, calul lui.
- Ești de pământ, mă roibule? m-8 întrebat.
- Sunt de pământ, mă arbore, i-am zis.

ORAȚIE DE NUNTĂ

Copacii au frunze și iarna
când fulgul zăpezii mă ninge.
Neuneori însăși toamna
îmi tine loc de meninge.

Să punem cuvîntul la fel
cum ai pune o floare albastră
pe unicul nostru altfel,
pe tandra nuntă a noastră.

Să zboare un vultur în sus,
în jos să se scufunde o rădăcină,
Măria, maica lui Isus,
gard în gard ne o vecină.

Ar mai fi încă ceva
de dincolo de cuvinte
că-mi apăreau și-mi apărea
lucrul și lucrurile existentei
vorbinde,
spunînde,
cuvîntînde,
nuntă de gînduri,
țărîm izbit de țărîm
de pămînturi.

28 mai 1888 (inedit)

TRAGICĂ DURERE

(Domnului Rotarii)

Tragică durere, dor de nedescris
de un drag de stincă
plînsu-mi-s.
O, tu sunet dulce
rupt din alte cărți
ca și cum Neculce
ar zidi cetăți.
De drag de Rotaru
fără osii scriu.
Este în zadaru*
cărui li sunt fiu
de înalț drapele
numai pentru verb
pe zăpada neagră
cînd aleargă-un cerb
plecat dintre ele
plecat dintre ele
plecat dintre ele...

9.XIÎ.W83

SĂ NINGĂ PESTE NOI

Să ningă peste noi cu miei doar astăzi,
Să ningă inima din noi.
Noi niciodată nu am fost noroi
O spun și miei care ning pe noi. _
O, dulce, mult prea dulce tu, fecioară,
Care mi l-ai făcut pe iezus chiar dm flori
Ce zici că ninge miei peste noi
Ce zici că ninge miei peste seară
Și pe zăpadă că noi ningem amîndoi...

10.XIL1983

NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI

ORDINEA CUVINTELOR cuprinde versurile ediției definitive a operelor antume ale lui Nichita Stănescu, poezie și proză, ediție realizată de poet împreună cu criticul Alexandru Condeescu în anul 1983. Aceste două volume de poezie (volumul de proză, cel de-al treilea al ediției, va apare separat) includ o selecție și uneori o restructurare a poemelor din SENSUL IUBIRII, O VIZIUNE A SENTIMENTELOR, DREPTUL LA TIMP, OBIECTE COSMICE (ALFA), OUL ȘI SFERA, ROȘU VERTICAL, LAUS PTOLEMAEI, NECUVINTELE, UN PĂMÎNT NUMIT ROMÂNIA, ÎN DULCELE STIL CLASIC, BELGRADUL ÎN CINCI PRIETENI, MĂREȚIA FRIGULUI, EPICA MAGNA, OPERELE IMPERFECTE, NODURI ȘI SEMNE, precum și un ciclu netipărit pînă acum în volum, OPERE IMPERSONALE, ales din poeziile publicate în ultimii ani în periodicele românești și iugoslave (OASE PLÎNGÎND), poezii selectate și analizate inițial de coautorii ediției de față în vederea definitivării cuprinsului viitoarei cărți a poetului: *Poezii impersonale*. Structurarea lor în ediția de față aparține îngrijitorului. 11 ELEGII este reprodus integral în versiunea publicată în 1967, el fiind socotit de editor nu un volum oarecare, ci un singur poem polifonic al vocilor lirice stănesciene. Reprezentativă pentru debutul său absolut a fost considerată de Nichita Stănescu poezia *Ardea spitalul*, apărută în *Gazeta literară* din 20 martie 1957.

Față de versurile văzute de poet pînă la 13 decembrie 1983, spre tipărire, la sfîrșitul volumului figurează treisprezece poeme „postume”, printre care și ultimele două poezii ale lui Nichita Stănescu dictate cu trei zile înaintea morții: *Tragică durere, dor de nedescris* și *Să ningă peste noi..*

Ediția este o selecție larg reprezentativă din întreaga creație stănesciană antumă, care și-a propus pe de o parte eliminarea „inegalită-

ților" și a „scăderilor" valorice, iar pe de alta să ofere pentru prima dată imaginea globală a lumii acestei poezii. Au fost scoase poemele (sau doar fragmentele) considerate nerealizate estetic și nici în măsură să arunce o lumină revelatoare asupra celorlalte elemente (teme, nuclee metaforice, motive, simboluri, figuri lirice și imagini poetice) ale universului lui Nichita Stănescu. Aproximativ o treime din versurile antume au rămas în afara ediției. Au fost păstrate, în schimb, nu numai „virfurile" creației, capodoperele ei, ci întregul corp de poeme pe care se ridică această grandioasă construcție ce abia își dezvăluie adevăratele dimensiuni. De aici și năzuința cărții de a fi nu alit o ultimă antologie definitivă de autor, cit o primă ediție critică și cit mai completă a scrierilor antume, înglobând viziunea poetului asupra operei sale, ceea ce considera el demn de a fi lăsat moștenire posterității, viitorului.

Proiectul unor selecții păstrând doar ce este reprezentativ și valoros din creația sa l-a urmărit mereu pe Nichita Stănescu. A realizat singur câteva astfel de antologii: *Alfa* (1967); *Poezii* în „Cele mai frumoase poezii" (1970); o culegere numai de poeme de dragoste *Clar de inimă* (1972) și, acum 10 ani în „Biblioteca pentru toți", *Starea poeziei* (1975). Opiniile sale asupra unei ediții ultime de autor sînt expuse încă în *Cartea, de recitare* (1972), poetul aducînd în discuție nume ca Eliot, Arghezi, Lovinescu, Whitman, Ion Barbu. Tot acolo, din pledoaria în favoarea unei ediții reprezentative a operelor lui Bolintineanu, transpar cu claritate ideile lui despre necesitatea editărilor critice: „Ar fi profund cuviincios și drept să avem o ediție definitivă de poezii din Bolintineanu. Ar fi făcut-o el însuși sau ar fi încredințat această treabă de extremă finețe altuia, cum s-a mai întimplat măcar o dată în viața sa cînd a încredințat alcătuirea sumarului unei cărți spre înfăptuirea unui admirator. Sîntem lipsiți de adevăratul chip poetic al lui Dimitrie Bolintineanu. Toate cărțile lui sînt o amestecătură ce-l denigrează. (...) Lipsit prin destin de gustul concentrat ca un laser al lui Titu Maiorescu, editorul nemuritor al volumului *Poesii* semnat Mihail Eminescu, distanțat prin destin de vocația grandioasă de editor a unui A. L. Rosetti, înlăturat prin destin de patima restituirilor unui Perpessicius, opera lui Dimitrie Bolintineanu se află la chere-mul oricăror speculanți și la libera interpretare a oricărui binevoitor. Pupături otrăvite de indiferență, adesea, umplu obrazul abstract și neînțeleș încă în adevărul său, al marelui poet."

Din teama de propria-i subiectivitate – exacerbată, credea el, în cazul său - poetul s-a gîndit adesea la posibilitatea unei colaborări critice în vederea editării operei sale. O colaborare lucidă în care să

se poate permanent consulta, în cele mai cordiale relații, atât asupra întregii structuri a cărții, cât și a fiecărui poem în parte, cu un critic care să i se dedice în exclusivitate, oricât de mari ar fi fost eforturile de a pune în practică acest proiect insolit. Criticul asupra căruia s-a oprit în cele din urmă alegerea sa scrisese în mai multe rânduri despre Nichita Stănescu fără a se lăsa copleșit de prietenie și admirație: sever și entuziast totodată despre volumul *Epica Magma*, apoi după *Operele imperfecte*, un ciclu de eseuri *Lupta cu îngerul*, în toamna îmbolnăvirii poetului din 1981 când, aflat în rezerva clinicii Fundeni, Nichita Stănescu trecea printr-o temporară eclipsă a gloriei publice. Colaborase întâia oară cu el scriind postfața volumului selectiv *Pravoto na vreme* apărut în 1982 în Macedonia înaintea premiului de la Struga, iar în cronica la *Noduri și semne* din *Luceafărul* nu se sfiise să-i semnaleză mai-marelui său prieten, proaspăt laureat al festivalului de poezie, pe lângă reușitele extraordinare ale volumului, scăderile tensiunii lirice. După lectura acesteia, Nichita Stănescu i-a făcut propunerea de a lucra împreună ediția definitivă a operelor sale. Așa s-a născut această carte, neobișnuită în felul ei, realizată de un poet aflat la maturitatea sa artistică și un critic la 33 de ani, ediție ce și-a început existența efectivă în primăvara lui 1983 și a deveni! prin destin testamentară.

V

*

-

ALEWRfeau CONDEESCU

TABELUL ALFABETIC AL POEZIILOR

După primul vers

A

- Absentă murdară și așteptare (*Cîntec*), voi. II pag. 172
 Această mare e acoperită de adolescenți (*Adolescenți pe mare*), I, 154
 Această ramură a poeziei (*Insignă*), II, 115
 Această tânără femeie aspră (*Minerva*) I, 208
 Acest bloc de nervi se-nvîrte încet (*Acest bloc de nervi*) I, oo
 Acest cuvînt aspru, rupt (*Ritual*) I, 267
 Acest lac, baltă în creștere, opalină (*Temă cu variați uni*) 11,1 • o
 Acum, în fine, cînd mai sunt spre nu mai sunt (*Ars poetica*)
- Acum vom sta înlăuntrul unui ochi (*Cîntec*) I, 404
 Adevărata mîină n-o întind (*Fel de sfîrșit*) II, 20
 A e o literă, I altă literă (*Noe*), II, 83
 Aerul acesta se duce odată (*Un madrigal*), II, 2i9
 Aerul se mai emoționa încă (*Euridice*), I, 164
 A fost Venus Anadyomene (*Cîntec*), I, 395
 Ah, cădeam printre destine (*intîmplări în cerc*), I, 39b
 Ah ce miros în creier au (*Scrisori*), II, 286
 Ah, cit de fericiți am fost noi doi (*Feding*), II, 64
 Ah, cuvintele, tristele (*împotriva cuvintelor*), I, 3i5
 Ah, dar amplă limba ta (*Hrana*), II, 24
 Ah, din fugă săream sub arțar (*Mister de băieți*), I, 90
 Ah, legile fixe (*Colinda colindelor*), II, 128
 Ah, m-ai făcut să cred cuvîntul (*De ce?*), II, 151
 Ah, n-o să știe nimeni (*Starea de a fi*), II, 99
 Ah, strămoșul tuturor pietrelor (*Patru afirmații în sprijinul realului*), II, 169
 Ah, strigă plîngînd, ah (*încercarea lui Iov*), II, 208
 Ah, și-aș pune roți la gene (*Scrisori*), II, 288

Aici pe cîmpul unde-n vechime zeii (*Arnfon, constructorul*),
 I, 13
 A început să se vadă prin tine (*Vitrificare*), II, 61
 Al cui ești tu șoarece de cîmp (*Proprietate*), II, 210
 Aleg o sferă în care mă înscriu (*Alegerea sferei*), I
 Alergam atît de repede încît (*Finish*), II, 128
 Alergam pe o platformă infinită de beton (*Trepte*), 11,269
 Alergînd, alergînd mi se-ntețeau mușchii (*Continuitate*), 1,108
 Alerg nebun și singur (*Mozartși clinele spaniol*), II, 255
 Alesul cailor este păianjenul (*Alesul*), II, 231
 Am dormit pe un tăiș de sabie, osos (* * *), I, 353
 Amintiri nu are decît clipa de-acum (*Cîntec*), I, 153
 A mirosi o floare este (*A mirosi o floare*), 1,265
 Am început să înțeleg cîte ceva (*Vedere în acțiune*), II, 7
 Am gîndit un mod atîta de dulce (*Nod 33*), II, 265
 Am născut o pasăre azi-noapte (*Măiastră*), II, 23
 Am schimbat naștereape moarte (*Schimbarea la față*), II, 221
 Apar sferile bolnave, buboase, livide (*Contemplație*), I, 366
 Apărea în stele dințate (*Visul unei nopți de iarnă*), I, 111
 Apunea soarele ca o fugă de cal (*Cîntec*), II, 311
 Arbor invers cu rădăcinile-n vîiit (*Arbor invers*), I, 244
 Ar fi fost un păcat și-o rușine să zbor (*Stareape loc*), II, 147
 Ar trebui să existe și pentru trădători un altar (*în landa de piatră*), II, 93
 Astfel, ca pielea (*Ridicare de cuvinte*), II, 9
 Așa cum față de mișcarea stîncilor (*Săgetarea cerbului strețin și harponarea peștelui vidros*), II, 190
 Așa cum țaranul se urcă cu tălpile (*Cîntec de încurajare*), II, 53
 Aș ciocăni cu unghia pînă cînd (*Pierderea ochiului*), 1,346
 Aș putea, îmi spuse el (*Evanghelia după Toma*), II, 302
 Aș sta încins la șoldul tău (*încins*), II, 30
 Așteptam niște forțe necunoscute (*Gladiatori pe frunze*), I, 224
 Atît de mîndru ea mergea (*Aiîtde mîndru ea mergea*), 11,56
 Atît de repede ne vine insomnia (*Atît de repede*), II, 28
 Au început să-mi lustruiască cosciugul (*Ciocîrlia*), II, 227
 Avem prea puține osii (*Caleșca pentru fluturi*), II, 67
 A venit îngerul greoi ca un balaur (*Aterizarea*), II, 221
 A venit îngerul obosit și supărat (*Iacob și îngerul*), 11,204
 A venit îngerul și mi-a spus (*A cumpăra un cîine*), II, 61
 A venit îngerul și mi-a zis (*Al meu suflet, psyhee*), II, 21

A venit toamna, acoperă-mi inima cu ceva (*Emoția de toamnă*), I, 131
A vorbi e un fel de părere de rău a cunoașterii (*A vorbi*), II, 270

B

Bate întotdeauna alt clopot (*Bale întotdeauna alt clopot*), II, 96
Bate-n cărămizi lumina (*Ora fericită*), I, 123
Bate-ți cu cureaua calul peste bot (*Omorîrea calului*), II, 157
Bărbatul este un animal indirect (*A pierde tot ce se poate pierde*), II, 154
Bolnav m-am dus la președintele Baudelaire (*Președintele Baudelaire*), I, 294
Brusc, pasărea a murit în zbor (*A muri în zbor*), II, 137
Brutală starea de a fi (*Metamorfozele*), II, 138
Bun, dar cu noi cum rămîne? (*Din nou, noi*), II, 45

C

Cade lupul singuratic (*Despre lupul singuratic*), II, 14
Cade-o frunză și-un sentiment se-nfășoară-n jurul ei (*Schim-bătorul de viteze*), I, 150
Cade peste mine umbra (*Trecerea de la noțiuni la poezie, împotrivire la aspectul pietros al versurilor de pînă acum*), I, 307
Cai am văzut galopînd (*Ciuleandra*), II, 102
Calul este o margine deznădăjduită (*Shakespeare*), II, 324
Ca o frunză de platan smulsă de vînt (*Autoportret*), II, 299
Ca o pasăre disperată bătînd în (*Autoportret cu geam*), II, 270
Ca o răpăială de ploaie trece oul (*Lacustră*), II, 314
Ca orice ființă transparentă (*Vedere*), II, 226
Ca o suprapunere greoaie de distins (*Scurtă ochire asupra viețuitoarelor*), II, 308
Casă cu ziduri mișcate (*Cina cea de taină*), I, 361
Ca să vezi (*Scrisori*), II, 288
Ca și cum ai vedea munții plîngînd (*Semn 5*), II, 247
Ca și cum un tăiș superior (*Despre starea de zbatere*), II, 90

Ca un răget luminos, în creierul meu (*Amintiri de când eram
piatră*), II, 125
 Cădea peste această femeie iubită (*Prmnd-o, mama mea*).
11,175
 Cădeau fulgi negri, șiruri de copaci (*Pădure arsă*), I, M
 Căzusem strîmb cu verbul peste orizont (*Nod 17*), II, 2o2
 Ce-ai de gînd cu tine, fă (*Strigături*), II, 49
 Ce alb, ce negru de alb (*Ce alb, ce negru de alb*), II, 10J
 Cea mai mare pedeapsă a noastră (*Dialog cu oda în metru
antic*), 11,317
 Ceață deasă, luminiscentă, compactă (*Nod 7*), II, 24b
 Ce biserică ciudată (*Vedenia*), II, 224
 Ceea ce este mai departe de mine (*Lupta lui Iacob cu îngerul
sau despre ideea de „iu”*), I, 347
 Ceea ce se poate pierde (*Declarația dreptului dragosior
omului*), II, 181
 Ce esti tu, A? (*Pean*), I, 345
 Ce faci acolo, m-a-ntrebat daimonul meu pe mine (*Nod
29*), II, 261
 Ce fel de tren mărfar ești tu? (*Ce fel de tren*), II, 71
 Cei care-și mai aminteau de trupul zeului (*Amurgul cre-
dinței*), II, 215
 Ce mai faci tu cu vinele și arterele mele (*Taina fără de ană*),
II, 291
 Ce mîna de om rău am putut să am (*Descîntec*), II, 223
 Cerc încerc și tandră moarte (*încercare de somn*), II, 55 ^
 Cer stătea lungit pe cer (*Timp stătea lungit pe timp*), I, 386
 Cerul scintilind de stele (*Prin tunelul oranj*), II, 252
 Cerul se deșiră în curcubeie repetate (*Mișcare în sus*), I, 115
 Ce s-a întîmplăt cu băieții aceia superbi (*Bruscă vorbire*), I, 359
 Ce s-o fi întîmplăt (*Nocturnă*), 11,296
 Ce singurătate (*Hieroglifa*), II, 171
 Ce trist că spui da numai cînd te întreb eu (*Chiar așa*), II, 114
 Ce vis ciudat mă străbătu azi noapte (*Ardea spitalul*), I, 85
 Ce zangăt, ce zumzet (*Chemare*), II, 219
 Cine ar putea să cînte atîta de melodios (*Doină*), II, 280
 Cine ești tu cel care ești (*Confundare*), I, 290
 Cine iubește nisipul (*Hieroglifa*), II, 308
 Cine-și zbiară mințile din dragoste de arbore (*Pierderea
minților prin strămoșii cuvintelor*, II), 322
 Cline, iepure, cal, taur (*Cîntec*), II, 83

Când am deschis ochii mă aflam (*Destin*), I, 263
 Când ea surîdea din colțul buzelor ei (*Stress*), II, 228
 Când m-am trezit din somn (*Nod 25*), II, 257
 Când ne-am zărit aerul dintre noi (*Înbrățișare*), I, 111
 Când pleacă toamna păsările migratoare (*Din nici o toamnă*),
 II, 300
 Când se va sfârși asfaltul drumului (*Această țară de vis*), II, 98
 Când starea ierbii se face verde (*Iar nu barbar*), II, 51
 Cândva mi-am dorit un castel (*Scrisori*), II, 290
 Când văz cum trece păsăretul (*Obediență*), II, 47
 Cît de aproape ai putea fi, tu, iubito, să fii aproape (*Vie-
 tăți*), II, 283
 Clintește-te și fă-te roată (*Scrisori*), II, 287
 Coagula tristețea deodată (*Cîntec*), 1,284
 Copacii au frunze și iarna (*Orație de nuntă*), II, 326
 Coridor de aer, timp pierdut (*Douăsprezece noaptea cu dor*),
 I, 263 -
 Crăpături pe un câmp de piatră, scări pătate de rugină (*Ma-
 rină*), I, 91
 Crește iarba și în timp ce crește (*Crește altă iarbă*), II, 77
 Crezi tu că da? Din frunze-n jos (*Toamna*), I, 262
 Cu cît se-nsera peste arborii rari (*Cu o ușoară nostalgie*), 1,126
 Cu gleznelor julite eu te pîndesc cînd treci (*Cîntec de dragoste
 la marginea mării*), I, 92
 Culoare tremurată ca de frig (*Către iarnă*), I, 286
 Cum aș putea să-ți spun întregul adevăr? (* * *), I, 150
 Cu mîna stingă ți-am întors spre mine chipul (*Luna în
 câmp*), I, 96
 Cum pluteam printre coloane (*Dansul*), I, 128
 Cum știți cu toții căzusem de pe cal (*Nod 12*), 11,249
 Cum te uiți la 'o eclipsă de soare (*Semn 7*), 11,250
 Cu o nepăsare, cu o absență (*Dureroasa ninsoare*), I, 162
 Curgea ca plînsul umbră de sub frunză (*Basm*), II, 225 -
 Cu spăimîntătoare viteză am trecut prin tunelul oranj (*Prin
 tunelul oranj*), II, 243
 Cuvintele mă ajung din urmă (*Căderea oamenilor pe pămînt*),
 I, 210
 Cuvintele sunt pruncii pe care-i alăptăm (*Palatul vulturului*),
 II, 291
 Cuvînt apăsînd pe cuvînt (*Eminescu adolescent*), II, 306
 Cuvîntul este un cap fără de craniu (*Semn 22*), II, 264

D

- Dacă ar fi să mă uit la mușuroaie (*Emblemă*), II, 303
 Dacă s-ar descuraja poetul (*Artă poetică*), 11,314
 Dacă scuturi din mine (*Oase plingând*), II, 293
 Dacă și tu ai venit să te naști (*Din timpul unei zile*), II, 181
 Dacă te strâng, rămîne luna (*Ceas cu lună*), I, 266
 Dacă te trezești (*Contemplare*), 1,180
 Daimonul meu vine de departe (*Nod 28*), II, 259
 Dar ninge, ninge cu ochi de pești (*Ninge cu ochi*), I, 287
 Dar sufletul și trupul? (*Certarea lui Euclid*), I, 338
 Dă-mi Doamne victorie (*Rugare*), 11,56
 Deasupra de zarzări, de țigle de coșuri (*Moartea păsărilor*),
 II, 10
 De ce nu m-as putea uita înfiorat (*Muit vechii de romantici*),
 II, 38
 De ce să auzim și de ce să avem urechi (*Nedreptate*),
 II, 112
 De ce te-oi fi iubind femeie visătoare (*Cîntec fără răspuns*),
 I, 129
 Deci ceea ce nu se înțelege (*Labirint în flăcări*), I, 410
 Deci voi sta cu botul', cotul, totul (*Deci voi sta*), I, 379
 De cîte ori mă gîndesc la faptul că (*Despre moartea lui*
Ptolemeu), I, 309
 De frică toți aveam un orizont (*De o vină pe care noi nu o siim*),
 II, 229
 De la ou ni se trage (*Al treilea testament*), II, 305
 De mult negru mă albisem (*Dezîmblînzirea*), II, 144
 De nu m-ar izbucni tristețea (*In gol de curți*), I, 264
 Deodată aerul a împietrit în jurul meu (*Cîntec*), I, 263
 Deodată am auzit ploaia venind (*Deodată am auzit ploaia*
venind), 1, 95
 Deodată am simțit cum renaște în noi o vorbire (*Schim-*
barea), II, 159
 Deodată au venit pe sub copaci (*Muzica*), 1,387
 Deodată gîndul mi s-a schimbat în vedere (*Blînde și fero-*
cele activități ale însuflețitelor și neînsuflețitelor), II, 169
 Deodată mi-a explodat sticla ferestrei (*Papirus cu lacune*),
 II, 197

Deodată prăbușit de oboseală, Sisif (*Cele patru coerențe fundamentale*), II, 199
 Deodată văzum ochiul triumfiular (*Aleph La punerea Aleph*), 1,313
 Deplasare spre roșu, mereu aceeași deplasare (*Axios, axios!*), 1,319
 De prea multă vreme suntem în viața (*Ninsoarea*), II, HJ±
 Desigur m-ai greșit c-un ochi mai mult (*Lăuntrul ochi*), II, 21
 Despre patrie se pot spune (*Cu colțul inimii*), I, 413
 Deși miros ca și cum aș fi iubit (*Pasărea verișoară*), II, 49
 Desi tin în mîna dreaptă (*Pean*), 1,233
 Din această carcasă de cal îmbătrînit (*Dm această carcasa*), II 37
 Din beregata tăiată, sîngele (*Șobolanul regelui*), 11,229
 Din ceea ce știm noi că este și cade (*Falstaff sau evitarea unui mit*), II, 182
 Din ce în ce te stingi, te ștergi (*Estompare*), II, 3b
 Din cînd în cînd în loc de firul ierbii răsare (*Idolii ierbii*), I 373
 Din cînd în cînd marea azvîrle-o meduză la țarm (*Țarm*), 1,407
 Din nou mă sprijin numai pe cuvinte (*A inventa o floare*), I 329
 Din pricina dragostei mele de ninsoare (*Hieroglifă*), II, 301
 Din punctul de vedere al copacilor (*Lauda oinului*), I, 107
 Dintr-un bolovan coboară (*în dulcele stil clasic*), II, 33
 Dragule caută și te însoțește ca să nu rămii prea singur (*învățăturile cuiva către fiul său*), II, 176
 Dumnezeu pipăia pe aripi păsările călătoare (*Șchiopătau ?nunții*), II, 225
 După ce am ascultat-o pe cîntăreață (*După ce am ascultat-o pe cîntăreață*), I, 245

E

Ea aluneca pe panta unui deal de gheață (*Visam că visez*), 11,301
 Ea devenise încetul cu încetul cuvînt (*Semn 12*), II, 255
 Ea dormea lîngă o cană cu apă (*Semn 16*), II, 257
 Ea era frumoasă ca umbra unei idei (*Evocare*), II, 205

Ea mergea mîncră, suavă, împiedicată (*Descripție*), II, 106
 Ea își pusese talpa ei gingașă de copil (*Semn 2*), II, 240
 Ea mi-a spus atunci văzînd lucrurile fixe (*Elegia a opta Hiperboreeană*), I, 188
 Ea mi-a spus căci mă iubise (*Trei cai*), II, 24
 Ea s-a îmbolnăvit de aer (*Pinza de păianjen de Goya*), II, 86
 Ea se arată ca un îngheț (*Ideea cu gura*), I, 208
 Ea se hrănește din priviri fixe (*Poezia*), I, 207 -
 Ea stă ghemuită în fața unui vitrou (*Vitrouri*), I, 394.
 Ea stă plictisită și foarte frumoasă (*De dragoste*), II, 54
 Ea stă singură acum la ultimul etaj (*La ultimul etaj*), II, 108
 E făcut să mă domine neîntregul (*Autoportret pe o frunză de toamnă*), I, 378
 Ei au plesnit s-au crăpat, s-au scurs (*Singură vedere*), II, 81
 Ei dormeau. Ei se nășteau dormind (*Către Hypnos*), I, 246
 Ei vin în șir, albi și verzi (*Grup de înotători*), I, 216
 El a întins spre mine o frunză ca o mîină cu degete (*Necuvintele*), I, 381
 El arăta cu degetul (*Semn 20*), II, 260
 El e cu mult mai înțelegător (*Delphi*), II, 274
 El e: (*Despre înfățișarea lui Piolencu*), I, 301
 El era făcut să fie pradă (*Eu, adică el*), I, 380
 El era un singur ochi peste tot (*Nod 5j*), II, 244
 El îmi spuse: (*Arta scrisului*), I, 271
 El "începe cu sine și sfîrșește (*Elegia în tîia*), I, 177
 E o întîmplare a ființei inele (*Cîntec*), I, 119
 Eram atît de atent (*Sfîrșit de anotimp*), I, 130
 Eram copil și rezemam în priviri (*Epilog la lumea veche*), J; J24
 Eram închis în propria mea capsulă (*Tragedii în timp de pace*), I, 376
 Eram înconjurat de jur împrejur de un aer (*Focul și gheata*) I, 250
 Eram vrăjit și nici nu mai mișcăm (*Nod 11*), II, 249
 Era o dungă albă pe atunci! (*Părîndu-mi rău de adolescență*), I, 287
 Era o melancolie, un fel de tristețe (*Evocare*), I, 386
 Era o muzică presată (*Era o muzică presată*), I, 359
 Era o sferă de marmură brună, din care (*La ceasul cu ariechiui*), I, 167

Era un bot mare de cal (*Baladă*), II, 26
 Ești atît do frumoasă iarna (*Cîntec de iarnă*), I, 98
 Ești trist astă-seară, îi spuse pasărea (*Soldatul și pasărea*),
 II, 58
 Eu aș putea s-o omor (*Frica*), II, 62
 Eu construiesc misterul (*Defăimarea răului*), II, 186
 Eu cred că pămîntul e plat (*Cîmp*), I, 313
 Eu i-am arătat ei, o piatră verde (*Strigarea numelui*),
 II, 104
 Eu îți arăt cel mai frumos lucru al meu (*Arătarea pietrei*),
 II, 94
 Eu mă mai uit cu ochii goi la stele (*Hieroglifa*), II, 325
 E un adînc în adîncul adîncului (*Al treilea testament*), II, 271
 Eu nu sunt altceva decît (*Autoportret*), II, 150
 Eu nu sînt servitorul nici unui înger (*Dis-de-dimineaiă*), U, 312
 E un viitor pe care-l poți atinge cu geana (*Spre Andromeda*), I, 133
 Eu sunt un mijloc de transport (*Destăinuire către Apollo*),
 II, 216
 Eu sunt o locomotivă cu aburi (*înantare*), II, 159
 Eu sunt un bidon de b pe treptele piramidei
 (*Neînțelegerea acceptată*), II, 211
 Eu știu că duritatea gîndirii în idei (*Ars poetica*), II, 263
 Eu te-am rupt pe tine din aer (***) , I, 160
 Existență tu, care-mi dai numai iluzia (*Existență, tu*), 1,407

£

Față de ceea ce există (*Un om de cal*), II, 186
 Fără de margine și limpezi (*De aer prea mult*), II, 233
 Fără mine nu se poate, dovadă că sunt (*Cine suni eu? Care-i
 locul meu în cosmos*), I, 371
 Ferigi, o voi ferigi, lapte verde (*Ferigi*), I, 269
 Fiarele înainte de zori (*Zvon*), II, 53
 Fiecare se simte asigurat de singurătatea lui (*Mulțimea*), II,
 324
 Fiecare vorbă caldă, sub ea (*Oul cu iris*), I, 242
 Fir-ați pomilor să fiți (*Cîntec de scos apa din urechi*), I, 332

Firile contemplative iubesc rațiunea (*Despre firele contemplative, despre ce spun ele și despre unele sfaturi pe care am a le da*), I, 303

Foarte mulți cu diverse fa\my\vn(*Melancolie atavică*), I, 372

Frenezia verde de-a fi iarbă (*Corespondențe*), I, 156

Frunzele mă atrag spre ele violent (*Aerul*), I, 397

G

Galben copil oprit în poză și-nrămat (*Galben copil oprit in poză*), II, 36

Geme acest apus de soare (*Marină*), II, 84

Gemea și urla și mîrîia (*Nod 1*), II, 239

Geometria e liniștea (*Autobiografie la Belgrad*), II, 294

Ghidul a înnebunit la Spielberk, sus (*Bufonul și moartea*), I, 363

Gladiatori, cu limba smulsă (*Inscripție pe un circ roman*), I, 225

Glas ruginit de tigru bătrîn (*Strigăt schimbat*), I, 404

Goana norilor albi, goaņa norilor lungi (*Dreptul la timp*),

1, 137 -., • j . ....

II

Haide și nu te mai uita (*Arta poeziei*), II, 322

Hai să mînjim cu aer aripa de înger (*Exod*), II, 316

Ia-mi creierul (*Anatomia, fiziologia și spiritul*), II, 130

Iartă-mă și ajută-mă (*Rugăciunea*), 11,85

Incapabil să pierd (*Mit*), 11,50

Inima mea își alege culoarea (*Alegerea culorii*), I, 239

Inima se vărsa printre coaste (*Cîntec*), 1,261

Inimă mai mare decît trupul (*A unsprezecea elegie*), I, 199

Invidie plăcută față de bătrîni (*Invidie*), I, 278

Î

- îl opun pe A lui 1 (*Descrierea lui A*), II, 121
 îmi aduc aminte de o zi bună din viața mB8, (*Balada*), I, 391
 îmi deschid ochiul (*Poem*), I
 îmi învățam cuvintele să iubească (*Ars poetica*), I, 145
 îmi lăsam tîmpla pe-o frunză de nuc (*După luptă*), 1,227
 îmi pun cuvîntul pe gîndire (*Fiziologia unui sentiment*),
 II, 149
 împing cu mîna o parte (*într-o după-amiază de toamnă*), 1,408
 înainte galerii de aer (*Miraj*), I, 379
 încă de pe cînd era (*Transformarea în perlă*), II, 212
 încă nu pot să înalț un imn liniștei (*O confesiune*), II, 136
 în cearcane verzui te ocolesc departe (*Cimpie, primăvara*) I, 93
 în cele din urmă am făcut rost și de var (*Obelisc*), II, 312
 încercam să încordez lumina (*îndoirea luminii*), I, 167
 încercam să încordez lumina (*îndoirea luminii*, II), I, 171
 începu șirul exploziilor. De obicei (*Antimaterii învinse*), I, 389
 înconjurată de luciul rămas (*Autoportret în a patra dimensiune*), I, 212
 înconjurat de suflete globulare (*înserare de toamnă*), 1, 374
 încoronăm oasele (*Cain și Abel*), I, 399
 în cuibul zîmbitor (*într-un zbor deplin*), II, 210
 înfășurat într-un val (*Marină*), II, 82
 în fiecare scorbură era așezat un zeu (*Elegia a doua, Getica*),
 I, 179
 îngerii norilor îmi coborau pe sira spinării (*Mina cu cinci degete*), I, 282
 înger refuzat de păsări (*înger refuzat de păsări*), I, 292
 în jurul meu mă încolăcesc (*Stare*), I, 397
 în sine însuși ningeă (*Eminescu matur*), II, 307
 înșirare de cuburi, simplă înșirare de cuburi (*Cîntec*), I, 279
 în timpul vieții mele (*Confesiune*), II, 306
 întoarce-te la mine, dairnon iubit, (*Scrisori*), II, 289
 în toate părțile deodată, zise (*Ce este viața*), I, 369
 întorc timona lemnului de stele (*Două cîntece*), I, 161
 între burta calului și iarbă (*Scrisori*), II, 288
 întrezăream în pietre ce străvecleam în ape (*Melancolie*),
 II, 273
 într-o mare de plasmă (*într-o mare de plasmă* % II, 38

într-un ou negru mă las încălzit (*Elegia oului, a noua*), I, 191
întunecînd întunericul (*Haiku*), II, 171
învins în afară (*A patra elegie*), I, 184
își încurcase între coastele mele aripa (*Nod 20*), II, 254
își lăsase atîta de repede ochii în jos (*La începutul sfîrșitului*),
II, 223
îți știu toate timpurile, toate mișcările, toate parfumurile
(*Către Galatea*), I, 160

j T \ - ; „ •

Jupiter se gîndește numai în cai și în greci (*Scrisori*), II, 287

Lacrima neplînsă de un ochi anume (*Doina*), II, 309
La ea nu se vede (*Nod 14*), II, 251
La început generalul (*Cum se sfîrșește o armată*), II, 294
L-am bătut pe vulture pe pana lui (*La vulture*), II, 285
Lanțul cu chei mi-a căzut din stele în creier (*Cheile*), II, 218
Lasă-mă, te rog să vin să mor la tine acasă (*Nod 10*), II, 248
Las, deci, mai asurzit de iarbă (*Ciudă pentru prea puținele
sentimente exprimate în jurul ideilor*), I, 308
La stînga se-nciina, la dreapta (* * *) I, 158
Lași mirosul tău în aer (* * *), I, 362
Leoaică tînă, iubirea (*Leoaică tînă, iubirea*), I, 110
Lepădare de copii sunt cuvintele (*Lepădaredu copii*), II, 41
Liniștea te-nsotea pretutindeni ca o suită (*La-nceputul
serilor*), I, 127
Locomotive vechi, terasamente, greieri străbăteau (*Loco-
motive vechi, terasamente, greieri*), II, 30
Lumina surîdea pe ierburi și pe ramuri (*Joc de unu*), I, 93

M

Mai departe, mai aproape de centrul (*Alfa*), 1,227
Mai întîi îți strîngi umerii (*Lecția de zbor*), II, 92
Mai singur sînt ca niciodată, singur (*Nod 8*), II, 247

Mai stau o înserare (*Nod 32*), II, 263
 M-a izbit vulturul prăbușindu-mi-se pe umăr (*Prăbușirea unui vultur într-un om*), II, 127
 Mamă, de ce naști un bătrîn? (*De dragoste, de nu*), 11,222
 M-am cățărat prin propria mea gleznă (*Semn 18*), II, 258
 M-am însingurat (*Nod 26*), II, 258
 M-apasă luna peste față (*Vechi cîntec soldătesc*) I, 165
 Marea era liniștită și oarbă (*Nod 30*), II, 262
 Mari parașute coborau în ocean (*Invizibilul soare*), II, 9
 M-aș mai uita curat la frunza verde (*Cîntec liniștit*), II, 203
 Mațele luminii ducînd cu viteză (*Vechi cîmp de luptă*), I, 393
 M-a uitat Dumnezeu, gmdindu-mă (*Cîntec*), I, 377
 Mă aflu pe o terasă de pierdere (*Atmosfera*), I, 299
 Mă asemui cu un copac (*Mă asemui cu un copac*), I, 222
 Mă băuseși de privire (*Cîntec*), II, 282
 Mă cîrlesc cu vorbe, cu substantive (*Testament*), II, 27
 Mă întorc în mijlocul naturii ca un cal (*Acasă*) II, 325
 Mă întorsesem strigînd (*Astfel*), II, 318
 Mă învelesc de frig într-o speranță (*Cîntec*), II, 48
 Mă las locuit de o impresie sumară (*Mă las locuit*), II, 34
 Mă mut în lup (*Mutarea în lup*), I, 414
 Mănino libelule pentru că sînt verzi (*Mîncătorul de libelule*), I, 370
 Mă pregătesc de somn (*Pentru liniștea somnului*), I, 100
 Mă pregătesc pentru un arbore mare (*Fructe înainte de a fi mîncate*), I, 375
 Mă ridic și azuria boltă o împodobesc (*O viziune a păcii*), I, 97
 Mă tîrăsc pe spate sub cer (*Arca*), I, 402
 Mă visez în sala tronului (*Uneori*), II, 52
 Mă uitam absent la nu știu ce (*Prin tunelul oranj*), II, 254
 Medievală lumină pe mobile vechi (*Strigai de ferire*), II, 155
 Mereu cite-o cupolă (*Ritual de iarnă*), I, 268
 Mergeam lovit și rănit clătinmdu-mă (*Cu ochii roșii căuțînd o lege*), II, 205
 Mergeam prin zăpadă înfrigurat (*Semn 4*), II, 245
 Merg și toate lucrurile dau din aripi (*Transparentele aripi*). I, 290
 Mi-adaug firul vieții la dunga arcuită (*Credo*), I, 104
 Mi-aduc aminte căzusem de pe cal (*Nod 6*), II, 244
 Mi-amintesc cu uimire și acum (*Mi-amincsc cu uimire*), 1,122

Mi-am îngropat cuvintele de dragoste în pământ (*Nod i*),

Mi-ar veni să strig (*Rosinanta*), II, 145

r l n ! H u m i / n t u n , c a l t r o i a n (Calul troian), II, 214

Minunatul joc de ape foarte reci (*Orga de ave*) II 57

Mirosea a mort de pe altă planetă (*Roata cu Z[^]ngură spița*),

Mi Z f f i a s a v o f r ° l a c a r e " n , i z i s e : (Saoonarola), I, 148

Mi se nălucește câteodată (*Privire*), II, 272

Mizerabile pietre (*Mizerabile pietre*), I, 400

Miinile mele sînt îndrăgostite (*Vîrsta de aur a dragostei*) I 109

M T M S f l i ? 2 0 2 P O R U N C E ? T I E ° b i e c t e

Moare circular cine poate să moară (*Cîntec*), I, 269

Muzica ma apropia de lucruri) (*Muzica*), I, 164

N

N l i f ! f i i n u r m a t u i c u r a t - ^ a ^ w e « d a i m o m i l u i) , I I , 3 1 3
N n m p ' n a i s . m o r i (N-ai să vii), II 28

TM A J ' I 3 5 1 TM d e p a r t e d e n i d e (Lupta inimii cu sin-
N-am fost supărat niciodată pe mere (*A cincea elegie*) I 185
N-am mai zburat în aerul vostru (*Raportul către păsări*) î l 97
J-am sa știu niciodată f A W 25), II, 250 A ' I

N e d S r . f m = u n n d : U ^ a e n ? I r e P e d e H , 4 0
TM I 3 0 5 I H P n n V i t 6 Z a ^ ° f e r a S e n e r ^ m a s u p r a

Ne opream în fața fiecărei lucriri geneza) I 108

N e s f r e W a u n r i n e ^ a c _ ° i o (d*iremm)\ II 304

^ c i ? n T 6 0 S a ^ i m p a c e l u m i ,

N p v l ° v f a t o a t a ! m i r o s e a a c r i S ° : ^ « r a ; I I , 2 1 8
Învoia de geometrie e o spălare (La o' margine), 1271

Nici n-ați crede voi că pietrele (*Vânătoare*), II, 110
 Niciodată nu putem greși prea mult (*Colinda pe loc*), II, 111
 Nimeni nu ne crede dacă sărutăm (*Cireșari*), II, 101
 Nimic mai ambiguu decît linia dreaptă (*Oratoriu*), 11,158
 Nimic mai alunecos decît spinarea păsării (*Alunecarea gîndului*), II, 107
 Nimic nu este altceva (*Nimic nu este altceva*), II, 103
 Noi am fost primii, oamenii aceștia din prezent (*Cel mai bătrîn*), II, 29
 Noi nu vrem să fim geniali (*Cîntec în doi*), I, 360
 Noi știm că unu ori unu fac unu (*Altă matematică*), II, 105
 Noroi care nu murdărește, noroi suav (*Peisaj final*), I, 285
 Nu am nimic (*A poseda*), I, 405
 Nu curge din el (*Nod 2*), II, 240
 Nu este obligatoriu cuvîntul să fie potrivit (*Cîntec*), II, 224
 Nu locuiește nimeni pe acest glob (*Invitație către o nimfă*), I, 409
 Nu mai apuc să mă culc cu tine (*Somn*), II, 56
 Numai creierul meu este din Nord (*Confirmare*), I, 389
 Numai cuvîntul din mine (*Act public*), II, 299
 Numai fereastra ta nu se stinge, nu (*Scurtă baladă*), II, 39
 Numai o clipă, spuse aerul (*Numai o clipă*), II, 42
 Numai o idee rece (*Feluri*), II, 46
 Numai pentru că gîndeam (*Atunci*), II, 316
 Numai peștii nu se-neacă în apă (*Cîntec*), II, 220
 Numai viața mea va muri pentru mine-ntr-adevăr (*Trist cîntec de dragoste*), 1,166
 Nu mă face frumos nici tristețea (*Cîntec*), I, 387
 Numărătoarea începe cu doi (*Numărătoarea*), II, 51
 Nu mi se poate smulge mîna din umăr (*Smulgerea măștii*), II, 173
 Nu ninge cînd e foarte frig (*Un presentiment*), II, 323
 Nu, nu, nu (*Mama mea și soldatul ei*), II, 235
 Nu, nu se poate (*Respirarea aerului de sub aripă*), II, 126
 Nu pot alerga decît în direcția ochilor mei (*Egg*), I, 336
 Nu pot să mănînc decît forme (*Foamea de cuvinte*), I, 280
 Nu pot să plîng decît (*Prin simpla luare*), I, 334
 Nu pot să sufăr, suflet mișcător (*Mînie lentă*), I, 362
 Nu săpa prea adînc îți zic (*Către fîntînar*), II, 310
 Nu se mai fixează nimic (*Moartea fertilă*), I, 269
 Nu se poate decît o singură dată (*Fără de botez*), II, 325

Nu trebuie înțelese sentimentele (*Pean*), II, 123
Nu uitați, acum nu mi-e foame (*Schimbarea la față*), II, 75
Nu uitați ce legături am eu cu voi (*Invocare*), I, 273

O

O armura-n care să ne-ascundem (*O armură*), I, 228
Oase de pasăre să-mi fie (*Menire*), I, 238
Ochii mei nu mai plîngeau cu lacrimi (*Nod 3*), II, 242
Ochi mare, nu te vezi decît tu (*Marele ochi al iernii*), I, 154
Ochiul se face frumos sau urît '(*Și adevărată și jucată*), II, 45
O desceșoare (*Foc de tabără*), II, 309
O dungă roșie-n zări se iscase (*Dimineață marină*), I, 95
O, el, el n-are gură (*Lupta ochiului cu privirea*), I, 349
Oh, privirea are simburi (*Panta Rhei*), 1,412
O, lerui Ier, zăpada, zăpadă (*Colind de țară*), 1,411
O, lucrurile, exacerbare a vidului (*O, lucrurile*), I, 215
O, lucrurile n-au crescut odată cu mine (*Imn*), I, 102
Omul-fantă are îndepărtate origini (*Omul-fantă*), I, 193
O, muzică, tu vibrație (*Ars poetica*), I, 377
O, noapte lucidă cobor alergînd (*Veghe Ungă metale*), I 410
O răbdam să fie mincinoasă (*De din vale de Rovine*), II, 293
Orele plutesc pe lingă umărul tău (*Clar de inimă*), I, 130
Orice om înainte de-a împuşca rîde timid (*Starea confesiunii*), II, 232
Orice om prost este o gratie (*Zicere*), I, 356
O subțiasem strîngînd-o cu brațul drept (*Nod 22*), II, 256
O, sufletul meu de broască țestoasă (*Urletul*), I, 277
Osul e o bucurie numai atunci cînd este os al frunții (*Tonul*), II, 264
O, și voiam să spun totul, tuturor (*Invocare*), I, 149
O, voi ficțiuni (*Cîntec*), I, 151
O, voi sunete prietenești (*Muzica*), I, 244

P

Paharele nenorocite (*Puțină sticlă colorată*), II, 68
Parcă dormim și visăm, îmi spuse ea (*Parcă dormim și visăm, îmi spuse ea*), I, 157

- Patru evanghelii scrie-vom despre căderea (*Evangheliile toamnei*), II, 227
- Patru sori de abur alb se desfăceau pe cerul nopții (*Mirajele iarnă*), I, 246
- Părul tău e mai decolorat de soare (*Viața mea se iluminează*), I, 121
- Pe această pantă a respirației de mort (*Săgetarea unui vultur*), II, 283
- Pe bordul alb și gri de piatră (*Laț*), I, 369
- Pe cine trebuie să pedepsesc eu prin moartea mea? (*Prin tunelul oranj*), II, 248
- Pe eîmpu-nghețat ceii mureau cîte unul (*Pe câmpul de piatră*), I, 89
- Pe fundul oceanului de aer (*Cîntec*), I, 125
- Penele se strîmbau (*Nedreptatea ca formă de contemplare a naturii*), II, 234
- Pe nervul acestei priviri (*Cîntec*), II, 156
- Pentru că tatăl meu și pentru că mama mea (*Pierderea cunoștinței prin cunoaștere*), II, 14
- Pentru că merg pe tine (*Suprafața*), I, 217
- Pentru cei vii acestea erau numai întimplări (***) , I, 393
- Pentru o mie de cîntece (*Pentru o mie de cîntece*), II, 322
- Perete curb plin de cîrlige (*Perete*), I, 285
- Pe sub uși, icoanele curgeau, Doamne (*Cîntec*), II, 230
- Pe urmă ne vedeam din ce în ce mai des (*Poveste sentimentală*), I, 120
- Peșteră absorbitoare (*Eminescu ultim*), II, 307
- Pietre fumegînde și cai ruși (*Starea medie*), II, 206
- Pietrele deschid un ochi de piatră (*Orologiu cu statui*), I, 284
- Pilnie imensă de trupuri, în mișcare (*Turnare ale soare pe pămînt*), I, 148
- Pină cînd și mirosul nu e altceva decît o lume (*Elogiu*), I, 221
- Pină la urmă cade sub inimă (*Stare*), II, 50
- Pină la urmă rămîne doar osul (*Cîntec*), I, 214
- 5 Pină și ciuperca gri a creierului (*Spre semn*), 11,117
- Placentă maternă (*Creionul plin de sînge*), II, 151
- Plecăm încet, ne smulgem greu din iarbă (*Măștile de fier*), I, 229
- Pleoapă cu dinți, cu lacrima mînjită (*Risul plinsii*), I, 356
- Piing în fața cifrei cinci (*Ritual*), II, 66

Plouă infernal (*Ploaie în luna lui Mărie*), I, 121
 Plutea o floare de tei (*Semn 1*), II, 239
 Poate că ne-am săturat și noi pînă la urmă (*Text*), I, 412
 Poate că ochiul meu verde (*Poate că ochiul meu verde*), II, 43
 Poate să-mi afle chipul, coasta (*Menhir*), I, 229
 Poetul ca și soldatul (*Poetul ca și soldatul*), II, 65
 Poetul cu un șoim pe umăr intră în cetate (*Orfeu în vechea cetate*), II, 112
 Poetul nu poate fi înțeles (*Scrisori*), II, 290
 Poezia este ochiul care plînge (*Poezia*), I, 357
 Pomule, copacule (*Pomule, copacule, cîntec, sau altfel spus, repede ochire asupra plantelor*), I, 309
 Prea repede se schimbă ceea ce numim (*Mim*), I, 355
 Presimt cum încep să-mi pierd singurătatea (*Neobișnuitul firesc*), II, 209
 Primul mort pe care l-am văzut (*Marele cal*), I, 235
 Prințul căzînd de pe cal (*Prințul căzînd de pe cal*), II, 80
 Privește-ți miinile și bucură-te căci ele sînt absurde (*Eng'hidii*), I, 142
 Privirea nu era dreaptă, dimpotrivă (*Memoria asasină*), I, 358
 Ptolemeu a crezut în linia dreaptă (*Despre viața lui Ptolemeu*), I, 306
 Ptolemeu mi-a zis (*Prelecțiune*), I, 300
 Pun vorba mea de dragoste cum îmblînzitoarea de Iei (*Intimidare*), II, 89
 Putem să credem că am scris (*Desen pe o aripă*), II, 101
 Putrezește calul răsturnat în cîmp (*Putrezire acalului*), II, 96
 Pușca este compusă din trei părți (*Pușca*), II, 202

R

Raid în interiorul pietrelor (*Raid în interiorul pietrelor*), I, 213
 Rămîne veșnic nedeschisă poarta aerului (*Alte chei*), II, 95
 Regina stătea gravidă (*Euclid și soldatul latin*), II, 231
 Revelația este un fapt de jale (*Cină*), II, 110
 Rupere de nourî, spargere de vase (*Rupere de nourî*), II, 285

- S-a pus la îndoială piatra (*Clipa cea repede*), II, 124
 S-a stîrnit o boală grea pe arcă (*Molima*), 11,116
 S-au tocit sandaia, talpa, osul (*Peisaj cu băirini*), I, 212
 Să cauți un cuvînt ce nu există (*în grădina Ghetsimani*), I, 364
 Să deplîngi (*Testament*), I, 220
 Săgetarea unui leu în cușcă (*Stampă*), II, 232
 Să ieși afară, să nu mai fii, să nu. și nu (*Scriptură*), II, 42
 Să ne iubim ca florile (*Să ne iubim ca florile*), I, 372
 Să ningă peste noi (*Să ningă peste noi*), II, 327
 Să nu adormi. Spiritele stărilor de suflet (*Cosmogonia sau cîntec de leagăn*), I, 316
 Să nu mai treci cu armăsarii (*Podul nebun*), II, 211
 Să văd dacă se vede (*Ce?*), I, 381
 Scoate-mi pielea de pe mine (*Dulce cupa mea de piele*), 11,25
 Scot sîngele șampilat la vedere (*Ausweiss*), II, 41
 Scriere este totul (*Lecția de citire*), II, 99
 Se apropiu cu ochi colțuroși (*Lepidoptere*), I, 394
 Se apropie aniversarea frunzelor lovite de ploaie (*Frunzișuri*), I, 155
 Secunda își arată polul istoric (*Polul istoric*), I, 236
 Se desenează pe nisip un cerc (*Lecția despre cerc*), II, 236
 Se dizolvă în mine încet (*Sete*), II, 43
 Se ia o bucată de piatră (*Lecția despre cub*), II, 195
 Se îndurerează piatra netrăită' (*îndurerarea*), II, 95
 Se întristase ea atît de delicat (*Madrigal*), II, 281
 Se liniștiseră copacii și zîmbeau (*Prin tunelul oranj*), II, 256
 Se-neacă pe apa solzoasă lumina (*Comunicare*), II, 84
 Se poate stinge pocnind ca un bec (*Timp*), I, 378
 Se rupe totul, adînc, de neuitat (*Sincopă*), I, 267
 Se sărută, ah, se sărută, se sărută (*Tinerii*), I, 293
 Se urîțise trupul gîndit (*Cîntec*), II, 168
 Se zgîlțieînvelișul, se modifică întruna (*Geneza poemului*), I, 146
 Sfirșit de coloană (*Scrisul*), I, 277
 Singuratecă ea mă așteaptă să-i vin acasă (*A mea*), II, 54
 Simt cum se răcește în mine inima (*Vietate*), II, 319
 Sînt așteptat de către o ventuză (*Arta poetică*), I, 354

Sînt bolnav. Mă doare o ronă (*Elegia a zecea*), I, 196
 Sînt gata să mor înecat (*Morțile iubite*), I, 390
 Sînt nenăscut. Ceea ce se vede (*Miza pe nenăscuți*), I, 218
 Sînt un om viu (*Sînt un om viu*), I, 117
 Smulgem frunzele și facem (*Cotropirea frunzelor*), I, 374
 Soldatul mărșăluia, mărșăluia (*Tocirea*), II, 204
 Soldații cei tineri s-au așezat în vitrină (*Basorelief cu soldați*), I, 141
 Somnul cu fierăstraie-n el (*Somnul cu fierăstraie-n el*), I, 226
 Spirală albastră, sfișietoare (*Spirală albastră, sfișietoare*), 1,158
 Spre șerpuitul pom în sus (*Tei nocturn*), I, 152
 Sprijineam dungatul aer (*După-amiaza unui cântec*), I, 166
 Spune-mi dacă te-aș prinde-ntr-o zi (*Poem*), I, 130
 Spune-mi, poate că tu, secundă, tu (*Plus unu mai puțin*), II, 78
 Stau deodată, detunați în sus (*Chiron, părintele centaurilor*), I, 283,
 Stau în jurul meu în cercuri tot mai largi (*Cîntec de dimineață*), I, 155
 Stau între doi idoli și nu pot s-aierg (*A șasea elegie*), I, 186
 Stau și ucid în liniște (*Al pămîntului*), I, 243
 Stăteam cu laba obosită (*Deșert*), II, 217
 Stăteau cu maxilarele deschise și pline de pămînt (*Era cu neputință să le ție foame*), II, 46
 Stele, constelații, universuri (*Frig*), II, 282
 Stârneam și înnebuneam vulturoaica (*Semn 21*), II, 261
 Sunt atît de fericit astăzi (*Fără inimă*), II, 94
 Sunt cinci arbori în fața ta (*Frigul sau a doua confesiune a răului visător*), II, 88
 Suntem visul celui care doarme (*Cîntec*), II, 321
 Suveranitatea suferă de moarte (*Stare de spirit*), II, 317

9

Si-am zis verde de albastru (*Frunză verde de albastru*),

1 2 7 4

Și-a venit un nor cu coarne (*Unpămînt numit România*), 1,417
 Și ceea ce nu există poate să moară (*La nord de nord*), II, 136

Și dacă pietrele sunt păsări dormind (*Somnul*) II, 207
 Si dacă s-ar deschide deodată un ochi (*Starea ăntecului*),
 II, 115
 Și plopii se acopereau cu trupuri de copii (*Descălecare*), I, 225
 Și se făcea un pescăruș lunetă că-mi apare (*De frig dormeam
 în burta unui cal*), II, 315
 Si strig în sus, si strig în jos (*Dă, Doamne o ploaie albastră*),
 I, 336
 Și totuși asta rămîne cel mai important (*Poem*), I, 398
 Șuieră o quadrigă pe cîmpie (*Quadriga*), I 147

T

Tatăl meu plîngea cu lacrimi sărate (*Triumful*), II, 226
 Tăcerea se izbește de trunchiuri, se-ncrucișe (*O călărie
 în zori*), I, 101
 Te-ai făcut subțire și prelung (*Poetul și dragostea*), I, 132
 Te-aș fi răsturnat cu o privire, draga mea (*Ea*), II, 273
 Te implor, hai să tăcem natura (*Scrisori*), II, 269
 Te îndepărtam deasupra, mai presus (*AzviHiredelance*), I, 400
 Tigrii sînt zvelți fiindcă-i iubește ea (*Artemis*), I, 152
 Timpul, ce zid insesizabil (*Clepsidra*), II, 274
 Timpul se strînsese într-un singur punct (*Subit*), II, 310
 Tocmai se înserează (*Tablou cu orbi*), II, 183
 Totul ar fi trebuit să fie sfere (*Cîntec*), I, 151
 Totul pleca de la argintiu în sus (*îndoirea luminii*, III), 1,174
 Totul se micșora egal, cu viteza gîndului (*Inima*), I, 215
 Tot universul nostru era albastru și gol (*Tot universul nostru
 era albastru și gol*), II, 48
 Toți cei din curte, deodată (*Fulgerul și frigul*), II, 133
 Toți tăceau ostentativ (*Pledoarie*), I, 310
 Tragem la sorți (*Tragere la sorți*), II, 69
 Trage-ți odată mîna ta lungă, sidentală (*Mănușa*), II, 35
 Tragică durere, dor de nedescris (*Tragică durere*), II, 327
 Tras înapoi de planetă auzeam îngeri (*Aeropot de toamnă*),
 I, 242

Trăiesc în numele frunzelor, am nervuri (*A șaptea elegie*),
I, 187
Trăim un prezent pur? (*întrebări*), II, 87
Trecea foarte repede râul, deși (*Inscripție nedescifrată*), I, 368
Trecea un înger (*îngerul cu o carte în mână*), I, 288
Trece o aripă deasupra (*Legenda*), II, 44
Trec prin starea acestui suflet (*Andru plîngînd*), I, 219
Trupul meu, cu vedenii cu tot (*De-a sufletul*), I, 116
Trupul meu viu și sufletul meu viu (*Cîntec de om*), I, 132
Tu ai un fel de paradis al tău (*Cîntec*), I, 157
Tu ce crezi? s-a născut vreodată cineva (*Ultima*), II, 292
Tu plutești ca un vis de noapte (*Poem*), I, 159
Tu mă locuiești (*Cîntec de încurajare pentru zeul Andia*),
II, 69
Tu nu-nțelegi că cel mai greu e sentimentul (*Semn 3*), II, 245

V

Umbra fructelor verzi (*în spirit de haiku*), II, 296
Umbra lui bărbătească bătând înclinată (*Cîntec despre adolescența eroului*), I, 102
Umbra ramurei cu frunze (*Pe cel mai des*), II, 68
Un arc de întuneric aplec atunci cînd las (*Amintindu-mi*),
I, 145
Uneori mă simt inseparabil (*Autoportret cu pene*), II, 284
Uneori sunt atît de singur (*Spirit de doină*), II, 294
Unii ziceau că el șchioapătă (*Autoportret*), 11,280
Un soldat ținîndu-se cu miinile (*Un soldat*), I, 241
Un sunet mă-nconjura și mă ducea cu el (*Pasăre trecînd printr-un nor*), I, 163
Urăsc orice piatră și invidiez (*Atica*), II, 23
Urlă în mine inima (*După întoarcere*), II, 70
Urma ghearei rămăsese în lava împietrită (*Pastel de toamnă*),
II, 304

V

Vai mie, am spus (*Nod 18*), II, 253
Vai vieții mele, încă de la naștere (*Blestemat, ah, ochi de piatră*), II, 148

Valul venind spre mine a împietrit în aer (*Străfund de ochi*),
II, 63

Va trece viața mea precum un fum subțire (*Luna*), II, 314

Venea, se apropia (*Veche înțimplare*), II, 217

Venise vremea să mor (*Venise vremea*), II, 175

Verdele ierbii e lenea ochilor mei (*Text*), II, 284

Vezi (*După înălțarea zidurilor*), I, 99

Vezi iarna fumul de la hornuri cum se-nnoadă (*Semn 10*),
II, 251

Vezi, îmi spuse el (*Cina generală*), II, 148

Viață scumpă cheltuită pentru orbi (*Noaptea metalelor*),
II, 174

Vietate nedăruită, păstrată în sine (*Text pe o piatră*), I, 276

Vine focul, îmi zise, fi atent, vine focul (*Daimonul meu către mine*), II, 189

Vine un animal și mănâncă (*Pietre de mîncare*), II, 100

Vine un copil, face o reverență (*Menuet*), II, 80

Vino tu, stare măreață a sufletului (*Oadă bucuriei*), I, 367

Visez acel laser lingvistic (*Necuvintele*), I, 385

Vîntul a-nceput deodată (*Meditații de seară*), I, 98

Voci de mulți oameni la un loc (*Voci de mulți oameni*), II, 31

Voi, atît de îndepărtate înfățișări (*Zenit nocturn*), 1,400

Voi, repezi firi cu cerul în afară (*Voi, repezi firi*), I, 392

Vor veni în fața ta (*Către soldat*), II, 91

Vrei să trăiești numai pentru mine (*Scurtă vorbire*), II, 113

Vulturi, voi stejari fără de rădăcină (*O, cît...*), II, 272

Vulturul avea în aripă o gaură rotundă (*Clepsidra*), II, 195

Z

Zbura pămîntul cu iarbă verde, întoarsă în jos (*Ararea*),
II, 228

Zburau berze pe lunci printr-un gînd (*Cîntec*), II, 303

Zburau vulturii întorși pe spate (*Greșifea cerului*), II, 173

Zidul cerului cenușiu creștea (*Meditație de iarnă*), I, 94

Zvîrlire de obiecte prin aer, către Nord (*Plonjeu*), I, 261

Ijupă titlu

A

Acasă, voi. II, pag. 325
Această țară de vis, II, 98
Acest bloc de nervi, II, 33
A cincea elegie, I, 185
Act public, II, 299
A cumpăra un ciine, II, 61
Adolescenți pe mare, I, 154
Aeroport de toamnă, I, 242
Aerul I, 397
A inventa o floare, I, 329
Alegerea culorii, I, 239
Alegerea sferei, I, 403
Aleph la puterea Aleph, I, 313
lesul, II, 231
Alfa, I, 227
Al meu suflet Psyhec, II, 21
Al pământului, I, 243
Altă matematică, II, 105
Altă stampă, II, 234
Alte chei, II, 95
Al treilea testament, (*De la ou ni se trage*), II, 305
Al treilea testament, (*E un adine In adlncul adîncului*) II, 271
Alunecarea gîndului, II, 107
A mea, II, 54
Amfion, constructorul, I, 113
Amintindu-mi, I, 145
Amintiri de cînd eram piatră, II, 123
A miroși o floare, I, 265
Amurgul credinței, II, 215

A muri în zbor, II, 137
 Anatomia, fiziologia și spiritul, 11, WU
 Anclu plîngînd, I, 219
 Antimaterii învinse I, 389
 A patra elegie, I, 184
 A pierde tot ce se poate pierde 1, loz
 A poseda I, 405
 Ararea II, 228
 Arătarea pietrei II, 94
 Arbor invers, I, 224
 Arca, I, 402
 Ardea spitalul, I, 85
 Ars poetica (*Acum, în fine, cînd mai sunt spre nu mai sunt*),
 Ars poetica (*Eu știu că duritatea gândirii în idei*), II, 263
 Ars poetica (*îmi învîțăm cuvintele să iubească*), U,
 Ars poetica (*O, muzică, tu vibrație*), I, 3//
 Arta poetică fZ)acă s-ar descuraja poetul) **11, 314**
 Arta poeziei (//aide și nu mai witoj, **11, dzz**
 Arta scrisului, I, 271
 Artă poetică (*Sînt așteptat de către o ventuza*), **1, dJ4**
 A treia elegie, I, 180
 Artemis, I, 152
 Astfel, II, 318
 A șaptea elegie, I, 187
 A șasea elegie, I, 1b6
 Aterizarea, TI, 221
 Atica, II, 23
 Atît de mîndru ea mergea, **11, yo**
 Atît de repede, II, 28
 Atmosfera, I, 299
 Atunci, II, 316
 A unsprezecea elegie, I, 199
 AusWeis, II, 41
 Autobiografie, II, 294
 Autoportret ffu nu săr4 altceva āecit), **11,**
 Autoportret ff/nr'i zicea» că schwapătă), II, 280
 Autoportret (Ca o /rimză de platan smulsă de vmt), li, AJJ
 Autoportret cu geam, II, 270
 Autoportret cu pene, II, 286
 Autoportret în a patra dimensiune, I, 212

Autoportret pe o frunză de toamnă, I, 380
A vorbi, II, 270
Axios, Axios!, I, 319
Azvîrlire de lance, I, 401

B

Baladă (*Era un bot mare de cal*), II, 26
Baladă (*îmi aduc aminte de o zi bună din viața mea*), I, 391
Basm, II, 225
Basorelief cu soldați, I, 141
Bate întotdeauna alt clopot, II, 96
Blestemat, ah, ochi de piatră, II, 148
Blînde și feroce activități ale însufletitelor și neînsufletitelor, II, 169
Bruscă vorbire, I, 359
Bufonul și moartea, I, 363

C

Cain și Abel, I, 399
Calea lactee, II, 214
Caleașca pentru fluturi, II, 67
Calul troian, II, 214
Căderea oamenilor pe pământ, I, 210
Către fîntînar, II, 310
Către Galateea, I, 160
Către Hypnos, I, 246
Către iarbă, I, 286
Către soldat, II, 91
Ce?, I, 381
Ce alb, ce negru de alb!, II, 109
Ceas cu lună, I, 266
Ce este viața? Cînd începe și încotro se îndreaptă, I, 369
Ce fel de tren, II, 71
Cele patru coerențe fundamentale, II, 199
Cel mai bătrîn, II, 29
Certarea lui Euclid, I, 338
Cheile, II, 218
Chemare, II, 219
Chiar așa, II, 114

Chjron, părintele centaurilor, I, 283
 Cina cea de taină, I, 361
 Cina generală, II, 148
 Cină, II, 110
 Cine sunt eu? Care-i locul meu în cosmos, I, 371
 Ciocîrlia, II, 227
 Ciresar, II, 101
 Ciudă pentru prea puținele sentimente exprimate în jurul
 ideilor, I, 308
 Ciuleandra, II, 102
 Cîmp, I, 313
 Cîmpie primăvara, I, 93
 Cîntec (*Absența murdară și așteptare*), II, 172
 Cîntec (*Acum vom sta înlăuntrul unui ochi*), I, 404
 Cîntec (*A fost Venus Anadyomene*), I, 395
 Cîntec (*Amintiri nu are decît clipa de acum*), I, 153
 Cîntec (*Apunea soarele ca o fugă de cal*), II, 311
 Cîntec (*Coagula tristețea deodată*), I, 284
 Cîntec (*Deodată aerul a împietrit în jurul meu*), I, 263
 Cîntec (*E o întîmplare a ființei mele*), I, 119
 Cîntec (*Inima se vărsa printre coaste*), I, 261
 Cîntec (*înșirare de cuburi, simplă înșirare de cuburi*), I, 279
 Cîntec (*M-a uitat Dumnezeu, gîndindu-mă*), I, 377
 Cîntec (*Mă băuseși de privire*), II, 282
 Cîntec (*Mă învelesc de frig într-o speranță*), II, 48
 Cîntec (*Moare circular cine poate să moară*), I, 269
 Cîntec (*Nu este obligatoriu cuvîntul să fie potrivit*), I, 222
 Cîntec (*Numai peștii nu se îneacă în apă*), II, 220
 Cîntec (*Nu mă face frumos nici tristețea*), I, 387
 Cîntec (*O, voi ficțiuni*), I, 151
 Cîntec (*Pe fundul oceanului de aer*), I, 125
 Cîntec (*Pe nervul acestei priviri*), II, 156
 Cîntec (*Pe sub uși icoanele curgeau, doamne*), II, 230
 Cîntec (*Pînă la urmă rămîne doar osul*), I, 214
 Cîntec (*Se urîțise trupul gîndit*), II, 168
 Cîntec (*Suntem visul celui ce doarme*), II, 321
 Cîntec (*Totul ar fi trebuit să fie sfere*), I, 151
 Cîntec (*Tu ai un fel de paradis al tău*), I, 157
 Cîntec (*Zburau berze pe lunci printr-un gînd*), II, 303
 Cîntec de dimineață, I, 155
 Cîntec de dragoste la marginea mării, I, 92

Cîntec de iarnă, I, 98
 Cîntec de încurajare, II, 53
 Cântec de încurajare pentru zeul Andia, I i , oy
 Cîntec de om, I, 132
 Cîntec de scos apa din urechi, I, o3i_
 Cîntec despre adolescența eroului, I, iU2
 Cîntec fără răspuns, I, 129
 Cîntec în doi, I, 360
 Cîntec lent, II, 83
 Cîntec liniștit, II, 203
 Citeva generalități asupra vitezei, I, 3U5
 Clar de inimă, I, 130
 Clepsidra (*Timpul^ ce zid insesizabil;*, 11, &h
 Clepsidra (*Vulturul aveain aripă o gaura rotund*
 Clipa cea repede, II, 124
 Colinda colindelor, II, 128
 Colindă de țară, I, 411
 Colindă pe loc, II, U i .
 Comunicare, II, 84
 Confesiune, II, 306
 Confirmare, I, 389
 Confundare, 1,270-
 Contemplarea lumii din afara ei, I i , rbU
 Contemplație, I, 366
 Continuitate, I, 108
 Corespondențe, I, 156
 Cosmogonia sau cîntec de leagăn, I, 81b
 Cotropirea frunzelor, I, 374
 Credo, I, 104
 Creionul plin de sînge, II, 151 •
 Crește altă iarbă, II, 77
 Cu colțul inimii, I, 413
 Cum se sfîrșește o armată, 11,^294
 Cu ochii roșii căutînd o lege, II, 205
 Cu o ușoară nostalgie, I, 126

D

Daimonul meu către mine, II, 189
 Dansul, I, 128

Dă, Doamne, o ploaie albastră, I, 336
 De aer prea mult, II, 233
 „De-a sufletul”, I, 116
 De ce?, II, 151
 Deci voi sta, I, 379
 Declarația dreptului dragostelor omului, II, 181
 De din vale de Rovine, II, 293
 De dragoste, II, 54
 De dragoste, de nu..., II, 222 r
 Defăimarea răului, II, 186
 De frig dormeam în burta unui cal, II, 315
 Delphi, II, 274
 Deodată am auzit ploaia venind, I, 95
 De o vină pe care noi nu o știm, II, 229
 Descălecare, I, 225
 Descîntec, II, 223
 Descrierea lui A, II, 121,
 Descripție, II, 106
 Desen pe o aripă, 11,101
 Despre firile contemplative, despre ce spun ele, și despre*
     unele sfaturi pe care am a le da, I, 303
 Despre înfățișarea lui Ptolemeu, I, 301
 1 Despre lupul singuratic, II, 14
 Despre moartea lui Ptolemeu, I, 309
 Despre starea de zbatere, II, 90
 Despre viața lui Ptolemeu, I, 306
 Destăinuire către Apollo, II, 216 *
 Destin, I, 263
 Deșert, II, 217
 Dezimblînzirea, II, 144
 Dialog cu oda în metru antic, II, 317
 Dimineată marină, I, 95
 Din această carcasă, II, 37
 Din nici o toamnă, II, 300
 Din nou, noi, II, 45
 I Din timpul unei zile, II, 181
 Dinți, II, 40
 Dis-de-dimineată, II, 312
 Doina, II, 309'
 Doină, II, 280
 i Două cîntece, I, 161

Douăsprezece noaptea, cu dor, I, 263
Dreptul la timp, I, 137
Dulce cupa mea de piele, II, 25
După-amiaza unui cântec, I, lob
După ce am ascultat-o pe cîntareața, I, ^
După înălțarea zidurilor. I, 99
După întoarcere, II, 70
După luptă, I, 227
Dureroasa ninsoare, I, 162

Ea, II, 273
Egg, I, 336
Elegia a doua, getica, I, 179
Elegia a opta, hiperboreana, I, 188
• Elegia a zecea, I, 196
Elegia întâia, I, 177
Elegia oului, a noua, I, 191
Elogiu, I, 221
Emblemă, II, 303
Emoție de toamnă, I, 131
• Enghidu, I, 142
Epilog la lumea veche, I, 124
Era cu neputință să le fie foame, II, 46
Era o muzică presată, I, 359
Estompare, II, 36
Eu, adică el, I, 380
Euclid și soldatul latin, II, 231
Euridice, I, 164
Evanghelia după Toma, II, 302
Evangheliile toamnei, II, 227
Evocare (*Ea era frumoasă ca umbra unei idei*), II, 205
Evocare (*Era o melancolie, un fel de tristețe*), I, 386
Existență, tu, I, 407
Exod, II, 316

F

- Falstaff sau evitarea unui mit, II, 182
 Făptura, II, 218
 Fără de botez, 11, 3Zo
 Fără inimă, II, 94
 Feding, II, 64
 Fel de sfârșit, II, 20
 Feluri, II, 46
 Ferigi, I, 269
 Finish, II, 128
 Fiziologia unui sentiment, 11, **IIJ**
 Foamea de cuvinte, I, 280
 Foc de tabără, II, 309
 Focul și gheața, I, 250
 Frica, II, 62
 Iriful V u a doua confesiune a răului visător, II,
 Fructe înainte de a fi mâncate, 1, d/i>
 Frunză verde de albastru, 1, 2/4
 Frunzișuri, I, 155
 Fulgerul și frigul, II, 135

G

- Galben copil, oprit în poză, II, 36
 Geneza, I, 108
 Geneza poemului, I, 14b
 Gladiatori pe frunze, I, 224
 Greșirea cerului, II, 173
 Grup de înotători, I, 216

- Haiku, II, 171 ,
 Hieroglifa (Ce singurătate), H» ț' i' , , a , , r,
 Hieroglifa (Eu mă mai uit cu ochii goi la stele), II, 325
 Hieroglifă, II, 301

Hieroglife, II, 308
Hrana, II, 24

I

Iacob și îngerul, II, 204
Iar nu barbar, II, 51
Ideea cu gură, II, 210
Idolii ierbii, I, 373
Imn, I, 102
Inima, I, 215
Inscripție pe un circ roman I, 225
Inscripție nedescifrată, I, 368
Insignă, II, 115
Intimidare, II, 89
Invidie, I, 278
Invitație către o nimfă, I, 409
Invizibilul soare, II, 9
Invocare (*Nu uitați ce legături am eu cu voi*), I, 2
Invocare (*O, și voiam să spun totul, tuturor*), I, 149

î

îmbrățișarea, I, 111
împotriva cuvintelor, I, 325
înaintare, II, 159
încercarea lui Iov, II, 208
încercare de somn, II, 55
încins, II, 30
îndoirea luminii, I, 167
    I (*încercam să încordez lumina*), î, 107
    II (*încercam să încordez lumina*) I, 171.
    III (*Totupleca de la argintiu în sus*) I, 174
In dulcele stil clasic, II, 33"
îndurerarea, II, 95
înger refuzat de păsări, I, 292
îngerul cu o carie în mină, I, 288
în gol de curți. î, 264
In grădina Ghetsimani, I, 364

în landa de piatră, II, 93
Inserare de toamnă, I, 3/4
In spirit de haiku, II,
întimplări în cere, I, cs9b
întrebări, II, 87
într-o după-amiază de toamna I, 4bd
într-o mare de plasmă, II, 3b
într-un zbor deplin, II, 210 ^
Învățăturile cuiva către fiul sau, 11, > <o

Joc de unu, I, 93

li

Labirint în flăcări, I, 410 .
La ceasul cu arlechini, I, 10/
Lacustră, II, 314 ""
La începutul sfârșitului, H, *m*
La-nceputul serilor, I, 12^
La Nord de Nord, II, 136
La o margine, II, 271
La piramidă, II, 304
La plecarea daimonului, 11, *oiâ*
Laț, I, 369
Laudă omului, I, 10/
La ultimul etaj, II, 1o8
La vulture, II, 285
Lăuntrul ochi, II, 21
Lecția de citire, 11, ^9
Lecția despre cerc, II, 2db
• Lecția despre cub, II, i95
Lecția de zbor, II, 92
Legendă, II, 44
Leoaică tânăra, iubirea, 1, **HU**
Lepădare de copii, II, 41
Lepidoptere, I, 394

Liniștea de după mit, II, 207
Locomotive vechi, terasamente, greieri, II, 30
Luna, II, 314
Lună în câmp, I, 96
Lupta inimii cu sîngele, I, 351
Lupta lui Iacob cu îngerul sau despre ideea lui „Tu”, I, 347
Lupta ochiului cu privirea, I, 349

M

Madrigal, II, 281
Mama mea și soldatul ei, II, 235
Marele cal, I, 235
Marele ochi al iernii, I, 154
Marină (*Crăpături pe un câmp de piatră, scări pătate de rugină*), I, 91
Marină (*Geme acest apus de soare*), II, 84
Marină (*înfășurat într-un val*), II, 82
Mă asemui cu un copac, I, 222
Măiastră, II, 23
Mă las locuit, II, 34
Mănușa, II, 35
Măștile de fier, I, 229
Meditație de iarnă, I, 94
Meditație de seară, I, 98
Melancolie, II, 273
Melancolie atavică, I, 372
Memoria asasină, I, 358
Menhir, I, 229
Menire, I, 238
Menuet, II, 80
Metamorfozele, II, 138
Mi-amintesc cu uimire, I, 122
Mim, I, 355
Minerva, I, 208
Miraj, I, 379
Miraj de iarnă, I, 246
Mister de băieți, I, 90
Mișcare în sus, I, 115

*

Mit, II, 50
Miza pe nenăscuți, I, 218
Mizerabile pietre, I, 400
Mîna cu cinci degete, I, 282
Mîna împăratului, II, 202
Mîncătorul de libelule, I, 370
Mînie lentă, I, 362,
Moartea fertilă, I, 269
Moartea păsărilor, II, 10
Molima, II, 116
Morțile iubite, I, 390
Mozart și dinezii spaniol, II, 255
Mult vechii de romantici, II, 38
Mulțimea, II, 324
Mutarea în lup, I, 414
Muzica (*Deodată au venit pe sub copaci*), 1,387
Muzica (*Muzica mă apropia de lucruri*), I, 164
Muzica (*O, voi sunete prietenești*), I, 244

N

N-ai să vii, II, 28
Necuvinte, I, 385
Necuvintele, I, 381
Nedreptate, II, 112
Nedreptatea ca formă de contemplare a naturii, II, 234
Neînțelegerea acceptată, II, 211
Neobișnuitul firesc, II, 209
Nimic nu este altceva, II, 103
Ninge cu ochi, I, 287
Ninsoarea, II, 274
Noaptea metalelor, II, 174
Nocturnă, II, 296
Nod 1 (*Gemea și urla și mîrîia*), II, 239
Nod 2 (*Nu curge din el*), II, 240
Nod 3 (*Ochii mei nu mai plîngeau cu lacrimi*), II, 242
Nod 4 (*Mi-am îngropat cuvintele de dragoste în pămînt*), 11,24
Nod 5 (*El era un singur ochi peste tot*), II, 244
Nod 6 (*Mi-aduc aminte, căzusem de pe cal*), II, 244

Nod 7 (*Ceață deasă, luminiscentă, compactă*), II, 246
 Nod 8 (*Mai singur sînt ca niciodată singur*), II, 247
 Nod 10 (*Lasă-mă te rog să vin să mor latine acasă*), II, 248
 Nod 11 (*Eram vrăjit și nici nu mai mișcăm*), II, 249
 Nod 12 (*Cum știți cu toții, căzusem de pe cal*), II, 249
 Nod 13 (*N-ani să știu niciodată*), II, 250
 Nod 14 (*— La ea'nu se vede*), II, 251 •
 Nod 17 (*Căzusem strîmb cu verbul peste orizont*), II, 252
 Nod 18 (*Vai mie, am spus*), II, 253
 Nod 20 (*Își încurcase între coastele mele aripa*), II, 254
 Nod 22 (*O subțiasem strîngînd-o cu brațul drept*), II, 256
 Nod 25 (*Cînd m-am trezit din somn*), II, 257
 Nod 26 (*M-am însingurat*), II, 258 ^ _
 Nod 28 (*Daimonul meu vine de departe*), II, 259
 Nod 29 (*Ce faci acolo, m-a-ntrebat daimonul meu pe mine*), II, 261
 Nod 30 (*Marea era liniștită și oarbă*), II, 262
 Nod 32 (*Mai stau o înserare*), II, 263
 Nod [In liniștea serii] (*Am cîndit un mod atîta de dulce*), II, 265
 Noe, II, 83
 Numai o clipă, II, 42
 Numărătoarea, II, 51 †,

O

O armură, I, 228
 Oase plîngînd, II, 293
 Obediență, II, 47
 Obelisc, II, 312
 O călărire în zori, I, 101
 O, cît, II, 272
 O confesiune, II, 136
 Oda bucuriei, I, 367 A-
 O, lucrurile!, I, 215
 Omorîrea calului, II, 157
 Omul-farită, I, 193 -
 Ora fericită, I, 122
 Oratoriu, II, 158

Orație de nuntă, II, 326
OrCcu în vechea cotate, II, 112
Orga de apă, II, 57
Orologiu cu statui. I, 284
Oul cu iris, I, 242
O viziune a păcii I, 97

P

Palatul vulturului. II, 291
Panta Rhei, I, 412
Papirus cu lacune, II, 197
Parcă dormim și visăm, I, 157
Pasăre trecînd printr-un nor, I, 163
Pasărea verișoară, II, 49
Pastel de toamnă, II, 304
Patru afirmații în sprijinul realului, II, 169
Pădure arsă, I, 90
Părindu-mi rău de adolescență, I, 287
•Pean (*Ce ești, tu, A?*), I, 345
Pean (*Deși țin în mina dreaptă*), I, 233
Pean (*Nu trebuie înțelese sentimentele*), II, 121
Pe cel mai dc-s, II, 68
Pe cîmpul de piatră, I, 89
Peisaj cu bătrini, I, 212,
Peisaj final, I, 285
Pentru liniștea somnului, I, J00
Pentru o mie de cîntece, II, 322
Perete, I, 285
Pierderea cunoștinței prin cunoaștere, II, 14
Pierderea minților prin strîmtoarea cuvintelor,
Pierderea ochiului, I, 346
Pietre de mîncare, II, 100
Pînză de păianjen de G-oya, II, 80
Pledoarie, I, 310
Ploaie în luna lui Marte, I, 121
Plonjeu, I, 261
Plus unu mai puțin, II, 78
Poate că ochiul meu verde, II, 43
Podul nebun, II, 211

Poem (*îmi deschid ochiul*), I, 398
Poem (*Spune-mi dacă te-aș prinde-ntr-o zi*), I, 130
Poem (*Și totuși asta rămâne cel mai important*), I, 402
Poem (*Tu plutești ca un vis de noapte*), I, 159
Poetul ca și soldatul, II, 65
Poetul și dragostea, II, 132
Poezia (*Ba se hrănește din privirile fixe*), II, 207
Poezia (*Poezia este ochiul care plînge*), I, 357
Polul istoric, I, 236
Pomule, copacule, cîntec, sau altfel spus, repede ochire asupra plantelor, I, 309
Poveste sentimentală, I, 120
Prăbușirea unui vultur într-un om, II, 127
Prelecțiune, I, 300
Prin simpla luare, I, 334
Președintele Baudelaire, I, 294
Prin tunelul oranj
    I (*Cu spăimîntătoare viteză am trecut prin tunelul oranj*), II, 243
    II (*Pe cine trebuie să pedepsesc eu prin moartea mea?*), II, 248
    III (*Cerul scintilînd de stele*), II, 252
    IV (*Mă uitam absent la nu știu ce*), II, 254
    V (*Se liniștiseră copacii și zîmbeau*), II, 256
Prințul căzînd de pe cal, II, 80
Privind-o, mama mea, II, 175
Privire, II, 272
Proprietate, II, 210
Pușca, II, 202
Putrezirea calului, II, 96
Pușină sticlă colorată, II, 68

Q

Quadriga, I, 147

R

Raid în interiorul pietrelor, I, 213
Raportul către păsări, II, 97

Respirarea aerului de sub aripă, II, 126
Ridicare de cuvinte, II, 9
Ritual (*Acest cuvint aspru, rupt*), I, 267
Ritual (*Plîng în fața cifrei cinci*), II, 66
Ritual de iarnă, I, 268
Ilîsu' plînsu, I, 356
Roata cu o singură spiță, II, 123
Rosinanta, II, 145
Rugare, II, 56
Rugăciunea, II, 85
Rupere de nourî, II, 285

S

Savonarola, I, 148
Săgetarea cerbului strețin și harponarea peștelui vidros, II, 190
Săgetarea unui vultur, II, 283
Să ne iubim ca florile, I, 372
Să ningă peste noi, II, 327
Schimbarea, II, 159
Schimbarea la față (*Amschibat nașterea pe moarte*), II, 221
Schimbarea la față (*Nu uitați: acum nu mi-e foame*), II, 75
Schimbătorul de viteze, I, 150
Scriptură, II, 42
Scrisori, II, 286
Scrisul, I, 277
Scurtă baladă, II, 39
Scurtă ochire asupra viețuitoarelor, II, 308
Scurtă vorbire, II, 113
Semn/V Plutea o floare de tei), II, 239
Semn z (*Ea își pusese talpa ei gîngășă de copil*), II, 240
Semn 3 (*Tu nu-nțelege că cel maigreue sentimentul ?*), II, 245
Semn 4 (*Mergeam prin zăpadă înfrigurat*), II, 245
Semn 5 (*Ca și cum ai vedea munții plîngînd*), II, 247
Semn 7 (*Cum te uiți la o eclipsă de soare*), II, 250
Semn 10 (*Vezi iarna fumul de la hornuri cum se-nnoadă*), II, 251
Semn 12 (*Ea devenise încetul cu încetul cuvînt*), II, 255
Semn 16 (*Ea dormea lîngă o cană cu apă*), II, 257
Semn 18 (*M-am cățarat prin propria mea gleznă*), II, 258

Semn | J (*Murise îngerul*), II, 260
 Semn ZD (*El arăta cu degetul*), II, 260
 Semn 21 (*Sîrneam și înebuneam vullnoaica*), II, 261
 Semn 22 (*Cuvîntul este un cap fără de eranmî* 11
 Sete, II, 43
 Sfirșit de anotimp, I, 130
 Shakespeare, II, 324
 Sincopă, I, 267
 Singură vedere, II, 81
 Sînt un om viu, î, 117
 Smulgerea măștii, II, 173
 Soldatul și pasărea, II, 58
 Somn, II, 56
 Somnul, II, 207
 Somnul cu fierăstraie-n el, I, 226
 Spirală albastră, sfîșietoare, I. 158
 Spirit de doină, II, 295
 Spre Andromeda, I, 133
 Spre semn, II, 117
 Spunere, I, 282
 Stampă, 1,230
 Stare (*In jurul meu mă încolăcesc*), I, 397
 Stare (*Pîină la urmă cade sub inimă*), II, 50
 Starea cintecului, II, 115
 Starea confesiunii, II, 232
 Starea de a fi, II, 99
 Starea medie, II, 206
 Starea pe loc, II, 147
 Stare de spirit, II, 317
 Străfund de ochi, II, 63
 Stress, II, 228
 Strigarea numelui, II, 104
 Strigăt de ferire, II, 155
 Strigăt schimbat, I, 404
 Strigături, II, 49
 Subit, II, 310
 Suprafață, J, 217

Ș

Șchiopătau munții, II, 225
 Și adevărată, și jucată, II, 45
 Șobolanul regelui, II, 229

T

Tablou cu orbi, II, 183
 Taina fără de cină, II, 291
 Tei nocturn, I, 152
 Temă cu variațiuni, II, 275
 Testament (*Mă cârpesc cu verbe, cu substantive*) II, 27
 Testament (*Să deplîngi*), I, 220
 Text (*Poate că ne-am săturat și noi pînă la urmă*), I, 412
 Text (*Verdele ierbii e lenea ochilor mei*), II, 284
 Text pe o piatră, I, 276
 Timp, I, 378
 Timp stătea lungit pe timp, I, 386
 Tinerii, I, 293
 Toamnă, I, 262
 Tocirea, II, 204
 Tonul, II, 264
 Tot universul nostru era albastru și gol lî, 48
 Tragedii în timp de pace, I, 376
 Tragerea la sorți, II, 69
 Tragică durere, II, 327
 Transformarea în perlă, II, 212
 Transparentele aripi, I, 290
 Trecerea de la noțiuni la poezie, împotrivire la aspectul pietros al versurilor de nîă acum, I, 307
 Trei cai, II, 24
 Trepte, II, 269
 Triptic eminescian, II, 306
     (Eminescu adolescent), 306
     (Eminescu matur), 307
     (Eminescu ultim), 307
 Trist cîntec de dragoste, I, 166
 Triumful, II, 226
 Turnare de soare pe pămînt, I, 148

Țărm, I, 407

U

Ultima, II, 292
Uneori, II, 52
Un madrigal, II, 219
Un om de cal, II, 186
Un pământ numit România, I, 417
Un presentiment, II, 323
Un soldai, I, 241
Urletul, I, 277

V

Veche întimplare, II, 217
Vechi câmp de luptă, I, 393
Vechi cântec soldățesc, I, 165
Vedenia, II, 224
Vedere, II, 226
Vedere în acțiune, II, 7
Veghe lângă metale, I, 410
Venise vremea, II, 175
Viața mea se iluminează, I, 121
Vietate, II, 319
Vietăți, II, 283
Visam că visez, II, 301
Visul unei nopți de iarnă, I, 111
Vitrificare, II, 61
Vitrouri, I, 394
Vinătoare, II, 110
Vîrsta de aur a dragostei, I, 109
Voci de mulți oameni, II, 31
Voi, repezi firi, I, 392

z

i Zenit nocturn, I, 400
Zicere, I, 356
Zvon, II, 53

* * *

j *** (Am dormit pe **un** tăiș de sabie osos), I, 353
*** (Cum aş putea să-ți spun întregul adevăr?), I, 150
l *** (**Eu** te-am rupt pe tine din aer), I, 160
*** (La stînga se-nclina la dreapta), I, 158
*** (Lași mirosul tău în aer), I, 362
*** (Pentru cei vii acestea erau numai împliniri), I, 393

BIBLIOTECA
OLIVIA

CUPRINS

ÎN DULCELE STIL CLASIC 1970

Vedere în acțiune/	7
Invizibilul soare/	9
Ridicare de cuvinte/	9
• Moartea păsărilor/	10
Despre lupul singuratic/	14
Pierderea cunoștinței prin cunoaștere/	14
Fel de sfârșit/	20
Al meu suflet, Psyhee/	21
Lăuntrul ochi/	21
-Măiastră/	23
Atica/	23
Hrana/	24
Trei cai/	24
Dulce cupa mea de piele/	25
. Baladă/	26
Testament/	27
. N-ai să vii/	28
Atît de repede/	28
Cel mai bătrîn/	29
încins/	30
Locomotive vechi, terasamente, greieri/	30
Voci de mulți oameni/	31
Acest bloc de nervi/	33
în dulcele stil clasic/	33
» Mă las locuit/	34
Mănușa/	35
Galben copil, oprit în poză/	36
Estompare/	36

Din această carcasă/	37
. Mult vechii de romantici/	38
intr-o mare do plasmă/	38
• Scurtă baladă/	39
Dinți/	40
Ausweis/	41
Lepădare de copii/	41
Scriptură/	42
Numai o clipă/	42
Sete/	43
Poate că ochiul meu verde/	43
« Legendă/	44
Și adevărată, – și jucată/	45
Din nou, noi/	45
Era cu neputință să le fie foame/	46
Feluri/	46
Obediență/	47
Cîntec/	48
• Tot universul nostru era albastru și gol/	48
Strigături/	49
Pasărea verișoara/	49
Stare/	50
Mit/	50
Iar nu barbar.../	51
Numărătoarea/	51
Uneori/	52
Cîntec de încurajare/	53
Zvon/	53
SDe dragoste/	54
A mea/	54
încercare de somn/	55
Rugare/	50
Somn/	56
Atît do mîndru ea mergea/	56
Orga do apă/	57
Soldatul și pasărea/	58
BELGRADUL ÎN CINCI PRIETENI	
1071	
A cumpăra un cline/	61
Vitrificare/	61

Frica/ 62
Străfund de ochi/ 63
Feding/ 64
Poetul ca și soldatul/ 65 *
Ritual/ 66
Caleașca pentru fluturi/ 67
Pușină sticlă colorată/ 68
Pe cel mai des/ 68
Tragerea la sorți/ 69
Cîntec de încurajare pentru zeul Andia/ 69
După întoarcere/ 70
Ce fel de tren/ 71

MĂREȚIA FRIGULUI 1973

Schimbarea la față/ 75
Crește altă iarbă/ 77
Plus unu mai puțin/ 78
Prințul căzînd de pe cal/ 80
Menuet/ 80
Singură vedere/ 81
Marină/ 82
Noe/ 83
Cîntec lent/ 83
Comunicare/ 84
Marină/ 84
Rugăciunea/ 85
Pinza de păianjen de Goya/ 86
întrebări/ 87
Frigul, sau a doua confesiune a răului visător/ 88
Intimidare/ 89
Despre starea de zbatere/ 90
Către soldat/ 91
Lecția de zbor/ 92
în landa de piatră/ 93
Fără inimă/ 94
Arătarea pietrei/ 94
Alte chei/ 95
„ îndurerarea/ 95

Putrezirea calului/ 96
Bate întotdeauna alt clopot/ Jb
Raportul către păsări/ 97
Această țară de vis/ 98
Lecția de citire/ 99
Starea de a fi/ 99
Pietre de mîncare/ 100
Circșar/ 101
Desen pe o aripă/101
Ciuleandra/102
Nimic nu este altceva/ 103
Strigarea numelui/ 104
Altă matematică/ 105
Descripție/ 106
Alunecarea gîndului/ 107
La ultimul etaj/ 108
Ce alb, ce negru de alb/ 109
Vinătoare/ 110
Cină/ 110
Colindă pe loc/ UI
Nedreptate/ 112
Orfeu în vechea cetate/ 11-
Scurtă vorbire/ 113
Chiar așa/ 114
Starea cîntecului/ 115
Insignă/ 115
Molima/ 116
Spre semn/ 117

^ .EPICA MAONA

1978

Descrierea lui A/ 121
Pean/ 123
Roata cu o singura spița/ Ud
Clipa cea repede/ 124 ,
Amintiri de cînd eram piatra/ 125 _
Respirarea aerului de sub aripa/ 126
Prăbușirea unui vultur într-un om/ 127
Finish/ 128
Colinda colindelor/ 128
Anatomia, fiziologia și spiritul/ 130

Fulgerul și frigul/ 135
O confesiune/ 136
La nord de nord/ 136
A muri în zbor/ 137
Metamorfozele/ 138
Dezîmblinzirea/ 144
Rosinanta/ 145
Starea pe loc/ 147
Cina generală/ 148
Blestemat, ah, ochi de piatră/ 148
Fiziologia unui sentiment/ 149
Autoportret/ 150
De ce?/ 151
Creionul plin de sînge/ 151
A pierde tot ce se poate pierde/ 154
Strigăt de ferire/ 155
Cîntec/ 156
Omorîrea calului/ 157
Oratoriu/ 158
înainteare/ 159
Schimbarea/ 159
Contemplarea lumii din afara ei/ 160
Cîntec/ 168
Patru afirmații în sprijinul realului/ 169
Blindele și ferocele activități ale însuflețitelor și
neînsuflețitelor/ 169
Haiku/ 171
Hieroglifa/ 171
Cîntec/ 172
Greșirea cerului/ 173
Smulgerea măștii/ 173
Noaptea metalelor/ 174
Venise vremea/ 175
Privind-o, mama mea/ 175
învățăturile cuiva către fiul său/ 176
Declarația dreptului dragostelor omului/ 181
Din timpul unei zile/ 181
Falstaff sau evitarea unui mit/ 182
Tablou cu orbi/ 183
Defăimarea răului/ 186

T7n om de cal/ 186
săgeiarea cerbului strețin și har.onarca „...-Miri
Vidros/ 189 -
Daimonul meu către mine/ 190

•.OPERELE IMPERFECTE

1979

Lecția despre cub/ 195
Clepsidra/ 195
Papirus cu lacune/ 197
Cele patru coerențe fundamentale,
Mina Împăratului/ 202
Pușca/ 202
Cîntec liniștit/ 203
Tocirea/ 204
Iacob și îngerul/ 204
Cu ochii roșii căutînd o lege/ 200
Kvocare/ 205
Stare medie/ 206
Liniștea de după mit/ 207
Somnul/ 207
încercarea lui Iov/ 209
Neobișnuitul firesc/ 207
într-un zbor deplin/ 210
Proprietate/ 210
Podul nebun/ 211
Neînțelegerea acceptată/ 211
Transformarea în perlă/ 212
Calea lactee/214
Calul troian/ 214
Amurgul credinței/ 215
Destăinuire către Apolo/ 21b
Deșert/ 217
Veche întimplare/ 217
Făptura/ 218
Cheile/ 218
Chemare/ 219
Un madrigal/ 219
Cîntec/ 220
Schimbarea la față/ 221

te

„	Aterizarea/	221	
^	De dragoste, de nu.../	222	
	La începutul sfârșitului/	223	
	Descintec/	223	
	Cintec/	224	
	Vedenia/	224	
	Basm/	225	«1
	Șchiopătau munții/	225	
	Triumful/	226	
	Vedere/	226	
	Evangheliile toamnei/	227	*1;
	Ciocirlia/	227	
	Stress/	228	
	Ararea/	228	
	Do o vină pe care noi nu o știm/	229	
	Șobolanul regelui/	229	
	Cîntec/	230	
	Euclid și soldatul latin/	231	
	Alesul/	231	
	Stampă/	232	
	Starea confesiunii/	232	
•**^	De aer prea mult/	233	
	Altă stampă/	234	
	Nedreptatea ca formă de contemplare a naturii/	234	
	Mama mea și soldatul ei/	235	
	Lecția despre cerc/	236	

* NODURI ȘI SEMNE

1982

Semn 1	(Plutea o floare de tei)/	239
Nod 1	(Gemea și urla și mtrîia)/	239
Semn 2	(Ea își pusese talpa ei)/	240
Nod 2	(Nu curge din el)/	240
Nod 3	(Ochii mei nu mai plîngeau cu lacrimi)/	242
PRIN TUNELUL ORANJ (I)/		243
Nod 4	(Mi-am îngropat cuvintele)/	243
Nod 5	(El era un singur ochi)/	244
Nod 6	(Mi-aduc aminte)/	244
Semn 3	(Tu nu-nțelegi)/	245
Semn 4	(Mergeam prin zăpadă)/	245

Nod 7	(<i>Ceață deasă, imminisce^jă, compactă</i>)	246
Semn 5	(<i>Ca și cum</i>)	247
Nod 8	(<i>Mai singur sunt ca niciodată singur</i>)	247
Nod 10	(<i>Lasă-mă te rog să vin să mor la line acasă</i>)	248
PRIN TUNELUL ORANJ (II)/ 248		
Nod 11	(<i>Eram vrăjit și nici nu mai mișcăm</i>)	249
Nod 12	(<i>Cum știți cu toții</i>)	249
Semn 7	(<i>Cum te uiți la o eclipsă</i>)	250
Nod 13	(<i>N-am să știu niciodată</i>)	250
Nod 14	(<i>La ea nu 'se vede</i>)	251
Semn 10	(<i>Vezi iarna fumul</i>)	251
PRIN TUNELUL ORANJ (III)/ 252		
Nod 17	(<i>Căzusem strârib cu verbul</i>)	252
Nod 18	(<i>Vai mie, am spus</i>)	253
PRIN TUNELUL ORANJ (IV)/ 254		
Nod 20	(<i>Își încurcase între coastele inele aripa</i>)	254
Semn 12	(<i>Ea devenise încetul cu încetul cuvint</i>)	255
MOZART ȘI CÎINELE SPANIOL (Nod 12)/ 255		
Nod 22	(<i>O subfiasem strângînd-o cu brațul</i>)	256
PRIN TUNELUL ORANJ (V)/ 256		
Semn 16	(<i>Ea dormea lângă o cană de apă</i>)	257
Nod 25	(<i>Cînd m-am trezit</i>)	257
Nod 26	(<i>M-am însingurat</i>)	258
Semn 18	(<i>M-am cățarat prin propria mea gleznă</i>)	258
Nod 28	(<i>Daimonul meu vine de departe</i>)	259
Semn 19	(<i>Murise îngerul</i>)	260
Semn 20	(<i>El arăta cu degetul</i>)	260
Semn 21	(<i>Stîrneamși înnebuneam vulturoaiea</i>)	261
Nod 29	(<i>Ce faci acolo, m-a-ntrebat daimonul</i>)	262
Nod 30	(<i>Marea era liniștită și oarbă</i>)	262
ARS POETICA / 263		
Nod 32	(<i>Mai stau o înserare</i>)	263
Semn 22	(<i>Cuvîntul este un cap fără de craniu</i>)	264
TONUL / 264		
Nod 33	(<i>În liniștea serii</i>)	265

OI'LIU DEPJESSIONALE
(din periodicele ultimilor ani

Trepte/ 259
A vorbi/ 270
Autoportret cu geam/ 270
La o margine/ 271
Al treilea testament/ 271
Privire/ 272
O, cit.../ 272
fScEa/ 273
f*Melancolie/ 273
Clepsidra/ 274
Ninsoarea/ 274
Delphi/ 274
Temă cu variațiuni/ 275
Doină/ 280
Autoportret/ 280
Madrigal/ 281
Frig/ 282
Cîntec/ 282
Săgetarea unui vultur/ 283
Vietăți/ 283
Text/ 284
La vulture/ 285
Rupere de nourii/ 285
Autoportret cu pene/ 285
Scrisori/ 286
Taina fără de cină/ 291
Palatul vulturului/ 291
Ultima/ 292
De din vale de Rovine/ 293
Oase plîngînd/ 293
Cum se sfîrșește o armată/-294
Autobiografie la Belgrad/ 294
Spirit de doină/ 295
Nocturna/ 296
în spirit de haiku/ 296
Autoportret/ 299
Act public/ 299
Din nici o toamnă/ 300
Visam că visez/ 301

Hieroglifă/ 301
Evanghelia **dura**
Emblemă/ 303
 • ::
La piramidă/ 301
Pastel de toamnă/ 301
Al treilea testament 305
 : *-ysizi* *i* ••
Triptic eminescian/ 306
Hieroglifă/ 303
Scurtă ochire asupra viețuitoarelor/ 308
Foc de tabără/ 309
Doina/ 309
Către fântinar/ 310
Subit/ 310
Cîntec/ 311
Dis-de-diminează/ 312
Obelisc/ 312
La plecarea daimonului/ 312
Arta poetică/ 314
Lacustra/ 314
Luna/ 314
De frig dormeam în burta unui cal/ 315
Ars poetica/ 315
Exod/ 316
Atunci/ 316
Stare de spirit/ 317
Dialog cu oda în metru antic/ 317
Astfel/ 318
Vietate/ 319

POSTUME

Cîntec/321
Pentru o mie de cîntece/ 322
Arta poeziei/ 322
Pierderea minților prin strîmtoarea cuvintelor/ 322
Un presentiment/ 323
Shakespeare/ 324
Mulțimea / 324
Fări de botez/ 325
Hieroglifa/325

•Acasă/ 325

Orație de n u n ^ 3 2 6

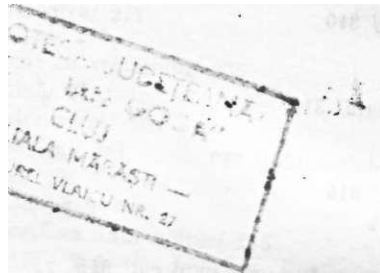
magică durere/ 327

sa ningă peste noi/ 327

Notă asupra ediției/ 328,

Tabelul alfabetic al p ă .....

- «to/te ^ .....

Comanda nr. 50 183

Republica Socialistă României'